

OKOTENEIA

ΕΤΟΣ Α

Α. 197

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Νά βάψετε μόνον Σας τὰ περ-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελως και-
νούργια.
Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τὰ Φαρμακεία και τὰ
Έμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μωδέρνους χρωματι-
σμούς.
Γεν. Αντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τὴν συμμέ-
ρουν μηχανήματα βιολογείων.
Πληροφορία δὸς Λέκα 7, Γρα-
φεία περιοδικῶ «Μπευχέτες».

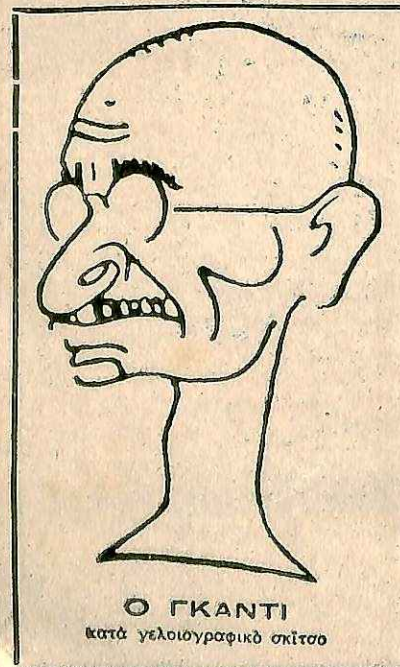
ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΝΙΔΕΣ,
Μεταχειρισθῆτε ΤΟ ΑΚΙΝΔΥΝΟΝ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΑΤΙΚΟΝ
ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

και θα ἀλλάξητε ἀπὸ τὰ ἐν γλήκῃ ἀποτελέσματα τοῦ ἰδρω-
τος και θα προλάβετε τὰ ἐνδύματά σας ἀπὸ τὴν καταστροφὴν
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
Καταστήματα Μ. Μανουσῆ, Κανάρη 10, Βουλῆς 14.

ΤΟ "ΠΟΥΡΓΟ-ΚΑΝΤΙ,"

Τὸ πολὺκροτον ἀνέκδοτον τοῦ Γκάντι,
τὸ ὁποῖον δημοσιεύθη ἐν εἰς προῖν ἔρη-
μερία, ἔδωκε ἀφορμὴν εἰς σχόλια διότι
παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνη μία καλὴ
διαφήμις ὑπὲρ τοῦ καθαριστικοῦ «Που-
ργοκάντι». Τοῦ ἀνεκδότου αὐτοῦ ἔγενετο
ὡς πληροφοροῦμεθα, χαρὶς δικαίᾳ εἰς
ὅλας τὰς χώρας ὅπου τὸ «Πουργοκάντι»
ἔχει εἰσαχθεῖ. Ἐδημοσιεύθη εἰς πολλὰς
ἐφημερίδας ὡς ἀκολούθως:

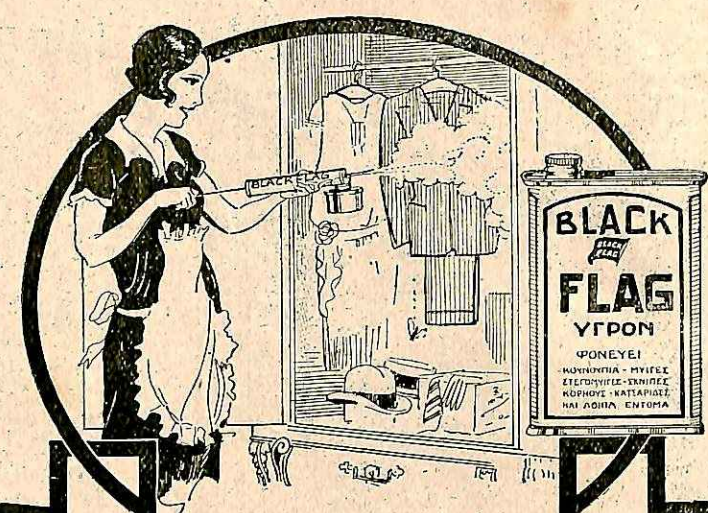
«ΤΑ ΠΙΚΑΝΤΙΚΑ ΣΚΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΝΤΙ»

Ο ΓΚΑΝΤΙ
κατὰ γελοιόγραφικὸ σκίτσο

Ὁ Ἰνδὸς φιλόσοφος Γκάντι εἶνε ἀπα-
ράμιλλος, ὅταν ἐκινεῖται. Γίνεται ἀπὸ
Γκάντι... Πρώτον, ὅπως ἐπιτυγχάνει τὸν
ὀνόματι Γάλλος δημοσιογράφος (ρι-
quantισσογράφος).
Ἰδὼν πάλιν τί μᾶς μεταδίδουν τὰ ἀγ-
γελὰ φύλλα, ἀπὸ τὸν μέλλον ἀγῶνα
τῶν Ἰνδῶν ἐναντίον τῆς ἀγγλικῆς κυ-
ριαρχίας ἐν Ἰνδίας:
«Ὁ Γκάντι φυλάσσεται, τὸν Μάρτιον
τοῦ 1922, κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἐπα-
νάστασιν, ἠοδήθησαν καὶ ὑπεστήριξαν
τὴν τότε ἐγχείρησιν, συνέπειά τῆς ὁ
ποίας ἐξηγήθη ὁ ἀγγλικὸς τύπος και
ὁ λαὸς ἐξέστη, ζητήσαντες πάντες ὁμο-

100%
ΑΓΙΝΙΟΥ
ΣΙΓΑΔΕΤΑ
ΦΡΕΣΚΟ

Ο ΡΟΥΧΙΣΜΟΣ ΣΑΣ !..
...ἡ κούβερτες σας κλπ., τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ διαφυλάξετε
ἀπὸ τὴν φθορὰν τοῦ Σκόρου, προστατεύονται τελείως μετὰ
τὸ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ. ΤΟ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ εἶνε εὖνομον και
δὲν λευκάζει. Τὸ διακριτικὸν τῆς μαύρης σημαίας ἐπὶ τοῦ
δοχείου εἶνε: Σῆμα ἐγγυήσεως διὰ τὴν ἐξόντωση τῶν ἐντόμων.
Ἐκτὸν τοῖς ὁλοδραστικῶν τὸ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ, οἷς ἐξα-
σφαλίζει τὸν ρουχισμόν σας. Αὐτὴ ἄλλως τε δὲν εἶνε και ἡ
μόνη χρησιμότης του!...

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ
ΤΕΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ-ΦΩΚΑΣ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΗΠΕΙΡΟΥ 45 - ΤΗΛΕΦ. 65-30
Πληρὲς δίκτυον Ἀντιπροσώπων ἐν τῇ Ἑλλάδι

Ἡ Σκὴν BLACK FLAG, ἀφο-
ρίζομένη ἀποβαθὺς μετὰ τὸν Φουστῆρα
εἰς: Ἑρμάριον, Ράφια, Κρεβάτια, ὅπου
τὴν νύκτα περιφέρονται γιὰ τροφή:
ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ, ΜΥΡΜΗΚΙΑ, ΚΟΡΗΟΙ
κλπ., τὰ σκοτώνει δι' ἀσφύδας, μολὲς τὰ
ἀνακινούμενα μετὰ τὰ πόδια τῶν μοιρῶν
ἐισπνεύθουν, μετὰ τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τοῦ
ἀναπνευστικοῦ σωλήνα τοῦ σώματός των
ΗΧΩ

ΖΕΖΙΤΗ

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Κ. ΒΛΑΣΙΔΗΣ - Περματζόγλου 9

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
Έτοιμοι και ἐπὶ παρρηγελία. Τελευταίως μὲδας, στενὲς και
πεμπέ. (Καρατιῶν 18, ἡγγυημένοι, δρόμικα 3 και μετὰ τὸ ὄνο-
ματεπωνυμιον ἐντέως).
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ
ΑΔ ΜΑΝΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ
ΚΑΙ ΧΡΥΣΕ ΧΟΕΙΝ
Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 και Λυκούργου
ΑΘΗΝΑΙ

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΡΚΟ	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Έν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ ΤΑ ΕΚΤΡΟΠΑ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐ-
πίδοσις τῶν νέων εἰς τὸ ποδό-
σφαιρον και γενικῶς εἰς τὸν ἀ-
θλητισμόν, συντελεῖ σπουδαίω-
τα, ἔχι μένον εἰς τὴν φυσικὴν
τὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ και εἰς τὴν
ἠθικὴν τοιαύτην. Πρέπει λοιπὸν
νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ
τῶν ἀθλητῶν νὰ εἶνε ἱπποτικοί,
εὐγενεῖς και μεγαλόκαρδοι πρὸς
τοὺς ἐπὶ τοῦ στίβου ἀντιπάλους
τῶν. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα ἐκ-
τροπα, τὰ ὅποια ἐσημειώθηκαν
μεταξὺ τῶν ἐπαδῶν τῶν δύο ἰσχυ-
ροτέρων ὁμάδων, τῆς πρωτεύου-
σης και τοῦ Πειραιῶς, ἔκαναν πολ-
λοὺς νὰ πιστέψουν, ὅτι ἡ ἐπίδο-
σις εἰς τὸν ἀθλητισμόν εἶχε διὰ
τοὺς Ἕλληνας ἀντίθετα ἀποτελέ-
σματα ἀπὸ αὐτὰ πού ἀνεμένοντο.
Δὲν θέλομε νὰ τὸ πιστεύουμε
αὐτό. Πιστεύομε μάλλον ὅτι οἱ
δημιουργοὺντες τὰ ἐκτροπα οἱ
τὰ ἐπεισόδια εἶνε διάφορα «πα-
ληφάκια», τὰ ὅποια δὲν ἔχουν
καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸ ποδόσφαι-
ρον και μετὰ τὰ ὅποια οἱ πραγμα-
τικοὶ ἀθληταὶ δὲν ἔχουν — ἢ του-
λάχιστον θὰ παύσουν νὰ ἔχουν —
σχέσεις.

ΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Ἀναγνώσται μας ἀπὸ τὸ Χαλάν-
δρι μᾶς παρεπονέθησαν ὅτι ἡ καθα-
ριότης τοῦ προαετίου δὲν εὐρίσκε-
ται σὲ τόσο εὐχάριστο σημεῖο. Καὶ
συγκεκριμένως μᾶς ἀνέφεραν, ὅτι
πολλὰ θνητομάτια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σκου-
πίδια, πετάγονται σὲ δάσος κοντὰ
στὰ κέντρα και μένον ἐκεῖ μολύνον-
τας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὸν ἀέρα, χω-
εἰς κανεὶς νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ τὰ
σπρώξῃ. Ἐν τούτοις εἰς τὸ Χαλάν-
δρι ὑπάρχει και Κοινωνικὴ ἀρχὴ και
Ἀστυνομία. Ἡ δὴ αὐτὴ ἀρχὴ θὰ
ἐπρεπε νὰ ἐνδιαφερόμεται περισσότε-
ρο γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ προα-
ετίου, γιὰ νὰ τὸ κάνουν προσιότε-
ρο τοῖς παραθεριστάς. Δὲν χρειά-
ζεται γι' αὐτὸ παρὰ ὀλίγη καλὴ θέ-
λησις και ἕνας... σκουπιδιόδεξ, ἐν-
τεταλμένος νὰ μαζέψῃ και ἀπὸ τὰ μέ-

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

— Οἱ μικροὶ μαθηταὶ διέρχονται ἡ-
μέρας ἀγωνίας. Δίδουν ἐξετάσεις και
ἀναμύνουν τὰ ἀποτέλεσματα.
— «Θὰ προβιβασθῶ ἢ δὲν θὰ προ-
βιβασθῶ;» Αὐτὸ εἶνε τὸ τρομερὸ ἐ-
ρώτημα πού θέτουν εἰς τὸν ἐαυ-
τόν των.
— Τὰ πρῶτα σῦκα, ἔχι και τόσο
περίφημα ἀκούη, ἔκαναν τὴν ἐμφά-
νισίν τους. Οἱ πλανόδιοι μαγαζήδες
τὰ διαλαλοῦν κάθε πρωὶ στοὺς δρό-
μους.
— Μοναχί-
κή σὰ γρο-
νικὰ τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Θεά-
τρου ἡ προ-
μιέρα τοῦ Τι-
τα Ροῦφο
σπὸν «Κου-
σὲα τῆς Σε-
βίλλης», και
δικαίως, γιὰ
τὴν κατὰ τὰ
τελευταία
χρόνια δὲν
μᾶς εἶχε πο-
τὲ ἐπισκεφθῇ
ἄλλος καλλι-
τέχνης τῆς
φῆμης του και τῆς τέχνης του.
— Μόνον πού τὰ εἰσιτήρια εἶνε ἐ-
λαττωτικά ἀκούω — γιὰ τὸ διάστημα
τενέρος πληροῦνται 2.000 δολλάρια
τῆ βραδυᾶ — και πολλὸς κόσμος δὲν θὰ
μπορῇ νὰ τὸν ἀκούσῃ.
— Εἰς τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν
«περὶ κοινῆς τρυφῆς» προστέθη κα-
τὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα και
μὴ ἀκόμα παράγραφος, διὰ τῆς ὁ-
ποίας ἀπαγορεύεται ἡ λειτουργία σα-
διοφώνων πέραν τῆς πρώτης μετα-
μεσονυχίας. Σωτηριωδέστατον!
— Τὰ λουτρά τοῦ Νέου Φαλήρου
και τῶν Τζιτζιφίων ἔκλεισαν μέχρι
ὅτου ἐξακαθίσθῃ ἂν τὰ νερά τους εἶ-
νε ἐπικίνδυνα διὰ τὴν υγείαν τῶν
λουομένων. Ἦταν καιρὸς τέλος πάν-
των!...

Η «ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ»

Ἐξεδόθη πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Μυ-
τιληναίου λογίου κ. Μυριβήλη σειρά
ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴ φρίκη τοῦ πολέ-
μου μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ».
Γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ἔγινε τίσις θόρυ-
βος, ὥστε νὰ εἶνε περιττὴ κάθε σί-
στασις. «Ὅλοι οἱ λόγιοι, παλαιοὶ και
νέοι, συμφώνησαν ὅτι πρόκειται περὶ
πραγματικοῦ ἀριστουργήματος. Ὁ κ.
Μυριβήλης μάλιστα, σὲ ἐπιστολῇ
τοῦ δημοσιευθέντος σὲ ἐφημερίδας,
ἀναγνώσας τὴ «Ζωὴ ἐν τάφῳ» τοῦ
κ. Μυριβήλη ὡς ἀνωτέραν καὶ ἀπὸ
τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Ρουσσώ «Ἡ
μετὰ τὸν θάνατον».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΒΑΚΟ
Η ΜΙΝΙΟΝ
Τὸ πῶ ἐρωτικό, τὸ πῶ παθητικό, τὸ πῶ φλογερὸ, τὸ πῶ δρα-
ματικό και περιπετειώδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα πού ἐδόξασε τὸν
συγγραφέα του.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΘΝΟΠΑΤΕΡΑΣ ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΒΟΥΔΕΥΤΗΣ

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔξοδσε κάποιος
Ἀγγλος βουλευτής, ὁ ὁποῖος κατὰ
τὴς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς πρὸς με-
γάλῃ ἐκπλήξει τῶν συναδέλφων του...
ἐλάσκε κώπτες. Μόλις καθόταν στὴ
θέσι του, ἔδωκε ἡσυχαῖα κλω-
σὲς και βελόνες και ἀρχίζε νὰ πλέ-
κῃ μετὰ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια. Ὁ-
ταν τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὸ ἔκανε
αὐτό, ἀπαντοῦσε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ
χάσῃ τὸν καιρὸν τοῦ ἀκούοντες τὴς ἀ-
νόητες πολυλογίας τῶν συναδέλφων
του και βόηκε αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ
διασκεδάσῃ, μέχρις ὅτου ἐρχόταν ἡ
ὥρα τῆς ψηφοφορίας. Θὰ καταγινώ-
ταν, ἐπρόσθετε, μετὰ τὸ διάβασμα ἢ θὰ
περνοῦσε τὸν καιρὸν του μετὰ τραπο-
λόχιστα, ἀλλὰ τὸ πρῶτον τοῦ τὸ εἶ-
χε ἀπαγορεύσει ὁ γιατρός, ἐπειδὴ ἔ-
παυσε ἀπὸ τὰ μάτια του, και τὸ δεύ-
τερον δὲν τοῦ ἐπιτρέπονταν ἀπὸ τὸν
κανονισμό τῆς Βουλῆς...

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΡΩΤΙΚΟ

(Τὸν ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)
Τοῦ Ἰνταίου τῆ θυγατέρα
πέτρα τὴν ἔκαμαν οἱ πόνοι,
καὶ ἡ Φιλομήλα μὴν ἡμέρα
ἐπέταξε τὴν χειλίδον.
Κι' ἐγὼ ἄς ἦμουν καθρεφτάκι
παντοσεῖνὰ νὰ με θωρῆς,
ἄς ἦμουν ποικωμιστάκι
παντοσεῖνὰ νὰ με φωρῆς.
Ἄς ἦμουν κροσσάκι νερὸ
γιὰ νὰ σὲ λούζῃ και δροσίζῃ,
κι' ἄς ἦμουν ὕδρον καθαρό.
Τὸ ὕδρον μου νὰ σοῦ πλύνῃ.
Ἄς ἦμουν ζῶνι κεντητὴ
και σὸ λακὸν μαργαριτάρι,
και σάνδαλον νὰ με πατῇ
τ' ἀφρεπλαμένο τὸν ποδάρι.
Μετὰρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸν ἐξόφυλλον τῆς «Οἰκο-
γενείας» εἶνε ἔργο τοῦ ζωγράφου
Κόσμουλα και φέρει τὸν τίτλον «Ὁ
παραφρονας βασιλεὺς».

Η Παυλόδα

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΥΛΟΔΑΣ

στρωτο. Ένοιωθα μία απέραντη ευτυχία να με πλημμυρίζει καθώς καθόμουν πλάι στη μητέρα μου, ή όποια είχε περάσει το χέρι της στη μέση μου και με έσφιγγε κοντά της.

Τέλος, φτάσαμε στο θέατρο και ή παράσταση άρχισε. Η μουσική της «Ωριίας που κοιμάται στο δάσος» είχε έργο του μεγάλου μας συνθέτου Τσαϊκόφσκυ. Μόλις άκουσα λοιπόν τις πρώτες νότες της, έγινα έξαφνα εξαιρετικά σοβαρή και για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνθηκα να με ταράζει το ρίγος της Τέχνης. Μα όταν ή αύλακα σηλώθηκε κι αντίκρουσε τις χρυσοστόλιστες αϊθουσες ενός παλατιού, δεν ήμπορα να συγχρητισώ ένα επιφώνημα χαράς. Έπειτα, όταν παρουσιάστηκε στη σκηνή ή πρώτη νότες της Τέχνης. Μα όταν ή αύλακα σηλώθηκε κι αντίκρουσε τις χρυσοστόλιστες αϊθουσες ενός παλατιού, δεν ήμπορα να συγχρητισώ ένα επιφώνημα χαράς. Έπειτα, όταν παρουσιάστηκε στη σκηνή ή πρώτη νότες της Τέχνης. Μα όταν ή αύλακα σηλώθηκε κι αντίκρουσε τις χρυσοστόλιστες αϊθουσες ενός παλατιού, δεν ήμπορα να συγχρητισώ ένα επιφώνημα χαράς.

Η πρώτη μου άναμνησις άναγνώται στην εποχή που μικρό χορστάκι άκόμα, κατοικούσα μαζί με τη μητέρα μου σ' ένα μικρό σπίτι της Πετρούπολης. Ήμουν μοναχοκόρη και ζούσαμε ή δύο μας μόνες στον κόσμο, γιατί ο πατέρας μου είχε πεθάνει ένα χρόνο μετά τη γέννησή μου. Η μητέρα μου ήταν γυναίκα πολύ ευσεβής κι αυτή με έμαθε να κάνω το Σταυρό μου και να λέω την προσευχή μου στις άγιες εικόνας. Άνάμεσα σ' αυτές, ή Παναγία με τη γλυκειά και θλιμμένη της όψη, που φαινόταν σαν να έβριχνε προς έμένα το ευμενικό βλέμμα της, είχε γίνει φίλη μου. Κάθε πρωί και κάθε βράδυ μιλούσα μαζί της και σ' αυτήν άξιόμοιλογά μου έλες τις μικρές μου θλίψεις και όλες τις άθους παιδικές μου χαρές.

Είμαστε φτωχοί, πολύ φτωχοί. Όστούσο ή καλή μου μητέρα εύρισκε πάντοτε τον τρόπο να μου προκαλέη κατά τις ημέρες των μεγάλων έορτών εκπλήξεις εύχαριστες κι άπροσδόκητες. Έτσι, το Πάσχα, έδινε δυνατές κραυγές χαράς άνακαλύπτοντας έξαφνα μέσα σ' ένα τεράστιο αύγό διάφορα παιχνίδια, τα όποια είχε κρύψει εκεί ή μητέρα μου. Τα Χριστούγεννα πάλι είχαμε πάντοτε στο σπίτι το Δέντρο μας, στολισμένο με χρυσομένα φρούτα, που έλαμπαν κάτω από το φώς των κερίων. Θυμάμαι άκόμα τον ένθουσιασμό που έννοιωσα σέ ήλικία όχτώ χρόνων, όταν, την άλλη μέρα των Χριστουγέννων, μου είπε ή μητέρα μου ότι το βράδυ θα πηγαίναμε να παρακολουθήσουμε την παράσταση του θεάτρου «Μαρίνσκυ».

Δεν είχα πάει ποτέ ως τότε στο θέατρο και δεν έπαινα να ρωτώ τη μητέρα μου π' ό θά βλέπαμε εκείνο το βράδυ. Έκείνη μου άπαντούσε ότι θά βλέπαμε την «Ωριία που κοιμάται στο δάσος», της όποιες την ιστορία τόσες φορές μου είχε διηγήθη ως τότε.

Όταν ξεκινήσαμε για το θέατρο, το χιόνι που είχε πέσει όλη την ήμέρα, έλαμπε στο φώς των φαναρίων και το έλκυθό μας γλιστρούσε άθόρυβα άπάνω στο παγωμένο λιθό-

τόνο στη φωνή μου, έπρόσθεσε:

— Άκου, αγτέρα... Μία μέρα θά γίνω εγώ ή Κοιμισμένη Βασιλοπούλα και θά χορέψω εδώ, σ' αυτό το θέατρο...

Η μητέρα μου μου χαμογέλασε συγκαταβατικά, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου ότι τη στιγμή εκείνη είχα άνακαλύψει τον προορισμό μου στον κόσμο.

Ζούσα μέσα σ' ένα όνειρο, όταν έφύγαμε από το θέατρο και σέ όλο το δρόμο, ως ότου να γυρίσουμε στο σπίτι, δεν έσκεπτόμουν παρά την ήμέρα που θά έκανα την πρώτη μου εμφάνιση στο θέατρο, στο ρόλο της Κοιμισμένης «Ωριίας».

— Καλή μου, χρυσή μου μητερούλα, δεν θά με μάθης χορό; ρώτησα τη μητέρα μου, άγκυλιάζοντάς την, μόλις γυρίσαμε στο σπίτι.

Η Παυλόδα, φορώντας το «Κακοσνίκ», ένα είδος διαδήματος, στολισμένο με πολύτιμες πέτρες, που το φορούσαν ή Ρωσίδες.

— Ναί, ναι, παιδί μου, μου άπάντησε εκείνη φιλώντας με και τυλάλογημένη χωρίς άλλο την εύχαρίστηση που θά έννοιωθα βλέποντάς την χορεύουσα στις διάφορες συγκεντρώσεις όταν θά μεγάλωνα.

Μά εγώ δεν έσκεπτόμουν τέτοιους γορούς. Έμένα ο νους μου πήγαινε στα μπαλέτα. Την ίδια μέρα είχαμε νύχτα όνειρετήρα ότι ήμουν μπαλερίνα και χορεύα σαν πεταλούδα, με ύψος της μουσικής του Τσαϊκόφσκυ.

Και, δίνοντας άκόμα σοβαρότερο Τήν άλλη μέρα δεν μιλούσα για τί-

ποτε άλλο παρά για την άπορασί μου να γίνω χορεύτρια και ή μητέρα μου άρχισε να καταλαβαίνει ότι ή κόρη της ήταν ένα μωρό πλάσμα με μεγάλη θέληση και σοβαρότητα.

— Για να γίνης χορεύτρια, μου είπε τότε θλιμμένη, πρέπει ν' άφήσης τη μητέρα σου και να πές στη σχολή του μπαλέτου... Σου κάνει ή καρδιά νά μ' άφήσης. Άννοώλα μου.

— Όχι, δεν θέλω νά σ' άφήσω, της άπάντησα. Μά είναι άνάγκη να γίνω αυτό για νά μπορέσω να βγάλω μπαλερίνα, πρέπει να έρχομαι συχνά.

Έπειτα την άγκυλιάσα, ίκετεύοντάς την να φροντίσει να με μπάτη στη σχολή του μπαλέτου.

Έκείνη όμως άρνούνταν, πρήγμα που μ' έκανε ν' άρρίσω να κλαίω. Αυτό εξακολούθησε και τις άλλες ήμέρες, ως ότου ή μητέρα μου, βλέποντας την επμονή μου, άναγκάστηκε νά με παρουσιάσει στο διευθυντή της σχολής του μπαλέτου.

Είμαστε, όπως είπα στην άρχή, πολύ φτωχοί και αν ή μητέρα μου άποφάσισε νά κάνει αυτό το διέξημα, το όποιο ήταν εκ μέρους της παραματική θυσία, το έκανε για νά μου εξασφαλίσει το μέλλον, όταν θάχρόταν μία μωραία ήμέρα που αυτή δεν θά βρισκόταν πειά κοντά μου...

— Ο κανονισμός της σχολής μας μας άπαγορεύει νά δεχόμαστε παιδιά όχτώ χρόνων, μας είπε ο διευθυντής της σχολής του μπαλέτου, όταν παρουσιάστηκαμε σ' αυτόν. Έλάτε πάλι όταν ή μικρούλα κλείσει τα δέκα. Τα δύο αυτά χρόνια υπήρξαν για μένα χρόνια άναμνησις, τα όποια πέρασα θλιμμένη και όνειροπόλος, πάντοτε κατεχόμενη από την άκατανίκητη επιθυμία να γίνω μπαλερίνα.

Κάθε καλοκαίρι, συνήθιζαμε νά κάνουμε έξοχή στα περίχωρα της Πετρούπολης, όπου είχαμε ένα ζύλινο σπίτι, μικρό σαν κουκλόσπιτο. Στη Ρωσία, στην έξοχή ζή κανείς όπως θέλει. Έμεις όλες μας τις ώρες τις περνούσαμε στη βεράντα του σπιτιού μας. Έκεί τρώγαμε, εκεί ή μητέρα μου μου διάβαζε τους μύθους του Κρύλφω, εκεί με μάθαινε να ράβω...

Εσκούφωτη και φορώντας ένα παλτό βαμπακερό φόρεμα, πηγαίνα συχνά και περιπλανιόμουν σ' ένα δάσος που βρισκόταν κοντά στο σπίτι μας. Έκεί διάλεγα μία ερημική γωνιά και καθόμουν κάτω από τον ίσκιό των μεγάλων δένδρων, πλέθοντας χιτών μεγάλου όνειρα. Πολλές φορές έπλεκα μιαρίκι άπό άγριολούλουδα και ένα στεφάνι άπό άγριολούλουδα και το φορούσα, φανταζόμενη πως ήμουν ή «Ωριία που κοιμάται στο δάσος».

Τήν ήμέρα που έκλεισα τα δέκα μου χρόνια, είπα στη μητέρα μου ότι έπρεπε νά με παρουσιάσει πάλι στο διευθυντή της σχολής του μπαλέτου.

Η μητέρα μου τότε πνίγοντας τη θλίψη της δεν είπε τίποτε, μά το ίδιο άπόγευμα μ' έπήρε άπό το χέρι και με πήγε.

Μου είνα άδύνατον πειά να σάς περιγράψω τη χαρά που έννοιωσα, όταν

ΑΠΟ ΔΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα έλευ του κόσμου)

Έκείνη. — Άγαπητέ μου, δεν ξέρεις τί θά πλήρωνα για νά σε κάνω εύτυχη.

Έκείνος. — Γράψε τότε στον πατέρα σου νά διπλασιάσει την προίκα σου.

— Α! φίλε μου, σέ συλλυπούμαι! Προχθές μόλις έμαθα πως έχασες τη γυναίκα σου, κατόπιν δυστυχήματος αυτοκινήτου. Παρηγορήθηκες τουλάχιστον;

— Όχι άκόμα. Η άσφαλιστική έταιρεία δεν μου πλήρωσε άκόμα το λογαριασμό!...

— Όμοιος προς όμοιον: — Κύριε, απέκτησα πειά τη βασιότητα πως είσθε ένας λοποδότης.

— Κύριε!!!

— Μή θυμώνετε, έρχομαι νά σάς προτείνω νά συνεταιρισθούμε!

— Έκείνη του είπε πως δεν θέλει νά τον βλέπη πειά...

— Κι' εκείνος τί της άπάντησε; — ... Έβδωσε το φώς!

— Τί να παίρνω, γιατρέ, για το συνάχι μου;

— ... Μαντήλια!

— Η όδηγίες της κυρίας: — Μαρία, νά μη μεταχειρίζεσαι τ' άσημένα μαχαίροφύρα για τη σαλάτα...

— Ω! όχι, κυρία... Τήν άνακατέω πάντοτε με τὰ χέρια μου!

— Στις έξετάσεις: — Ποία είναι τὰ τέσσερα στοιχεία της δημιουργίας, Λουδοβίκε;

Τσάρος στην άγκαλιά του! άπάντησα με λυγμούς.

— Τί νά με παρηγορήσει, ο Μέγας Δούξ Βλαδίμηρος με πήρε στα γόνατά του. Μά αυτό δεν μου έφτανε και επανέλαμθανά ολόζοντας:

— Θέλω νά μ' άγκαλιάσει κι' έμένα ο Τσάρος.

Τότε ο Τσάρος με πήρε στην άγκαλιά του, με φίλησε, με χάρωσε και μου χάρισε μία σακούλα μπιμπόνας. Έτσι τὰ δάκρυά μου μεταβλήθηκαν σέ γέλια!

Κατά τις επισκέψεις της αυτές, ή αυτοκρατορική οικογένεια καθόταν μαζί μας στην τραπέζια της σχολής κι' επίναμε όλο τοά. Έμεις δεν έννοιώθαμε καμιά στενοχώρια μυστά τους, γιατί ο Τσάρος και ή Τσαρίνα ήταν καλοί σαν ένας καλός πατέρας και μία καλή μητέρα και κοντά τους βρισκόμαστε σέ άνεσι και σέ εύθυμία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πώς ή Παυλόδα έγινε ή μεγαλύτερη χορεύτρια του κόσμου.

— Το ύδωρ, ή γή, ο άήρ και... — Και;

— Και... — Και έπειτα;...

— Έπειτα... — Έμπρός, πές το... Έκείνο που προξενεί τόσα δυστυχήματα;

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Πώς είσαι έτσι, κύριε Ντυπόν; — Μην ρωτάς, φίλε μου! Η γυναίκα μου δεν μ' άρίνει νά ήσυχάσω κάθε βράδυ! Φωνάζει, χαλάει τον κόσμο άπό τους ρωμαντισμούς.

— Και δεν βρήκες κανένα φάρμακο;

— Ναί... Βουλώνω με βαμπακι τα αυτιά μου!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

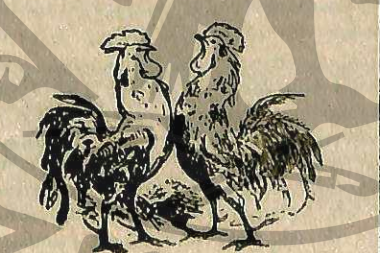
— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

— Α! ναι, τό... αυτοκίνητο!

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΤΩΝ ΒΟΡΓΙΩΝ

ΤΟΥ CAMI

ΠΡΩΤΗ
ΠΡΑΞΙΣ
ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ
ΒΟΡΓΙΑ

(*Η σκηνή
παριστά ν ε
μ ι α αίδουσα
του ανακτόρου των Βοργιών*).

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣ.— Έτσι λοιπόν, προσφιλής Λουκρητία, ο Άγνος Ιππότης άρνεείται να άνατοκρήνη στον έρωτά σας;

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Ναι... Ναι... Δεν γίνεται τίποτε... Ούτε ή έγκλειστος μου, ούτε ή άπειλές μου πάνον τόπο... (*Τριζόντας τά δόντια της*). Ο Άγνος Ιππότης θέλει να μείνη πιστός στην άρραβωνιαστική του, στην άδωα και ούρανια Λορέντζα. Μά να τον... Έρχεται!... Θα καταβάλω μιά ύστατή προσπάθεια για να τον κάμω δικό μου... Μά αν περιφρονηση και αυτή τη φορά την άγάπη μου, ό τότε, μά την άγία Μαντόνα! δυοσυχία του!

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, (*υποκλινόμενος*).— Με προσκαλέσατε νάρθη κοντά σας, ύψηλοτάτη.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*κιντάζοντας τον με βλέμμασα φλοισβόμενα από το πάθος της*).— Ναι.

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ω! σάς έκτεύω, ύψηλοτάτη, μη με κυντάτε έτσι... Τά βλέμματά σας είνε τέτοια που ένας Άγνος Ιππότης σαν κι έμένα δεν μπορεί να τ' άντικρύση χωρίς να κοκκινήσει!

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Κατάρα!... Τά ίδια πάλι!... Με άποκορύεις άκόμα!... Μάθε λοιπόν ότι δεν μπορεί να περιφρονη κανείς άτιμωρητή την άγάτη της Λουκρητίας Βοργίας!... (*Με δυνατή φωνή*).— Άς έρθει έδώ ή φρουρά μου!... (*Η φρουρά μπαίνει μέσα*). Πάτε άμέσως τον Ιππότη αυτόν και φυλακίστε τον σε σύγουρο μέρος! (*Οι φρουροί συλλαμβάνουν τον Άγνο Ιππότη*).

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, (*ένω άπάγεται από τους φρουρούς*).— Μπορείς να με φυλακίσεις, Λουκρητία Βοργία, μά δεν θα μάνης να σ' αγαπήσω!... Δεν θ' αγαπήσω ποτέ άλλη γυναίκα, έκτος από την άρραβωνιαστική μου, την άδωα και ούρανια Λορέντζα! (*Τόν βγάδουν έξω*).

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Ω! λύσσα!... Ω! κατάρα!... Θέλω να έκδικηθώ τρομερά την περιφρόνηση αυτού του ανθρώπου. (*Πρός ένα λοχαγό των σωματοφυλάκων της*). Να συλλάβετε άποψε κιάλα την άδωα και ούρανια Λορέντζα και να την φυλακίσετε στο παλάτι μου! (*Πρός τον Μυστηριώδη Έμπιστό της*). Έλα, Μυστηριώδη μου Έμπιστε!... Άκολουθήσε με!... Πάμε να προετοιμάσουμε την έκδίκησή μου...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣ.— Καί ποθ θα πάμε;

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*με φωνή ύπόκωφη*).— Στά ύπόγεια των ανακτόρων μου, στον Άντζέλικο τού Γδάρι!... Έλα!

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΓΔΑΡΤΗΣ

(*Στά ύπόγεια του ανακτόρου των*

Βοργιών. *Η σκηνή παριστάνει τó εργαστήριο του Άντζέλικου τού Γδάρι...*)

ΑΝΤΖΕΛΙΚΟ Ο ΓΔΑΡΤΗΣ.— *Η νύχτα σέ λίγο θ' άπλωθή πάνω από την επιφάνεια της γής. Έδώ, μέσ' στα ύπόγεια των ανακτόρων των Βοργιών, δεν βλέπω πότε είνε ήμέρα και πότε νύχτα!... Ζώ σ' ένα αιώνιο φιοτάδι... σέ σκοτάδι τάφου!... Ω! τί τρομερή και πένθιμη πού είνε ή δουλειά μου!*

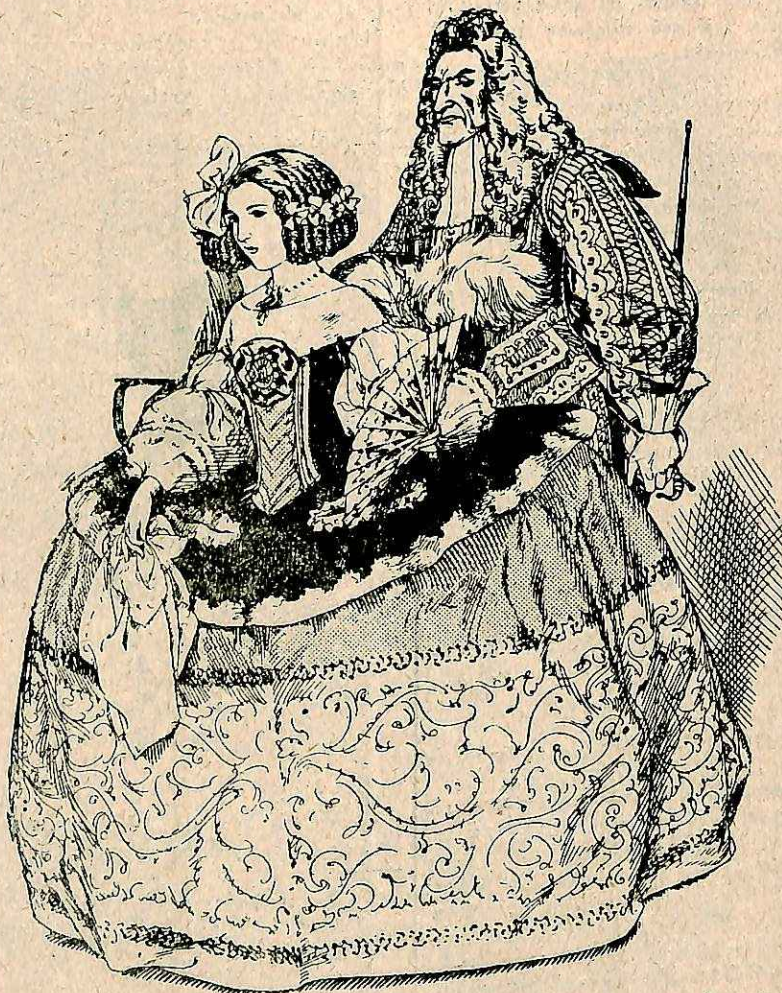
Δουλεύω για την κολασμένη ψυχή της Λουκρητίας Βοργίας!... Γδάρνω ζωντανούς τους ευνουσιμένους της, πού παύουν πειά να της άρέσουν!... Σάν να είνε λαγοί κατορθώνω και τους βγάζω όλόκληρο τó τομάρι τους, χωρίς στη μοναδική μου έπαδεξιά!... Τραγικό γυναικείο καπρίτσιο!... Η Λουκρητία τó κάνει αυτό γιατί δεν θέλει

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*Μπαίνει μέσα μαζί με τον Μυστηριώδη Έμπιστο*).— Άντζέλικο, οι άνθρωποι μου θά φέρουν άποψε έδώ μιά νέα κόρη... (*Μ' ένα πένθιμο χαμόγελο*). Ξέρεις βέβαια τί θα κάνης και σ' αυτή; Ό,τι κάνεις και σέ όλα τά άλλα πρόσωπα πού σου στέλνω!...

ΑΝΤΖΕΛΙΚΟ.— Μάλιστα. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Καλά. Μά δεν είνε αυτό όλο!... Άκου τώρα τί σέ διατάσσω να κάνης άκόμα, άφου πρώτα την γδάρεις ζωντανή... (*Πλησιάζει και τού λέει κάτι με σιγανή φωνή στο αυτί*).

ΑΝΤΖΕΛΙΚΟ, (*άνατριχιάζοντας*).— Θα ύπακούω!...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΠΑΡΑΠΟΝΕΤΙΚΗ, (*βγαίνοντας μέσ' απ' τά ύπόγεια*).— Δόστε μου πίσω τó δέμα μου!...

Μπαίνει μέσα ή Λουκρητία Βοργία κι ό Μυστηριώδης Έμπιστός της...

τις επιδερμίδες των ανθρώπων πού έτίμησε με τά φιλά της, να μπορούν να τις φιλήσουν και άλλες γυναίκες... Άπό καιρό σέ καιρό, ή κολασμένη κυρά μου κατεβαίνει στο εργαστήριό μου καί μελαγχολικά κυντάζει τά δέματα των παιδιών ευνουσιμένων της πού διατηρούνται θανάσιμα, χωρίς στίς περιρμήνες αλωρές μου... Όσο για τους δυστυχισμένους ανθρώπους πού έγδαγα ζωντανούς, αυτοί εξακολουθούν να αιώνουν και να στενάζουν πένθιμα σ' αυτές τις ύπόγειες φυλάκες, ζήτωντας τις επιδερμίδες τους με παραπονετική φωνή... (*Τεντώνοντας τ' αυτιά του*). Μά άκούω βήματα... Ποιος μπορεί να είνε τέτοια όρα;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ ΠΑΡΑΠΟΝΕΤΙΚΗ.— Τό δέμα μου!... Τό δέμα μου!... Θέλω τó δέμα μου...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣ.— Ω! αυτές ή φωνές!

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Δεν είνε τίποτα... Είνε οι γδαρμένοι... Άς άνέβουμε πάλι επάνω... Καί σύ, Άντζέλικο, να έκτελέσης κατά γράμμα τις διαταγές μου. Άντιό!...

(*Η Λουκρητία Βοργία και ό Μυστηριώδης Έμπιστος βγαίνουν έξω*).

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΕΡΩΣ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

(*Η σκηνή παριστάνει μια αίδουσα του ανακτόρου των Βοργιών*).

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣ.— Πέρασαν όχτώ ήμέρες από τότε πού ή άδωα και ούρανια Λορέντζα άρπάχτηκε, Λουκρητία, από τους ανθρώπους σου και παραδόθηκε στα χέρια τού Άντζέλικου τού Γδάρι.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— *Η έκδίκησής μου είνε έτοιμη!*

(*Εκείνη τή στιγμή μπαίνει μέσα ό Άγνος Ιππότης, συνοδευόμενος από τους φρουρούς του*).

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*συνεχίζοντας*).— Νά ό Άγνος Ιππότης πού έστειλα και τόν έφερα από τη φυλακή του. Τού προετοιμάζω μιά εύχαιστη έκκληση. (*Πρός τον Άγνο Ιππότη*). Συγκινήθηκα από την μεγάλη άγάτη σου για την άδωα και ούρανια Λορέντζα και σου άποδίδω την έλευθερία σου...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ω, ύψηλοτάτη...

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Μη βιάζεσαι να μ' ευχαριστήσεις. Περιμένε πρώτα να τελειώσω. Για να είνε λοιπόν ή εύτυχία σου πλήρης, έστειλα και έφερα έδώ την άρραβωνιαστική σου, την οποία έτσι σέ λίγο θά μπορέσης να στείλεις στην άγκαλιά σου... (*Πρός τους φρουρούς*). Φέρτε μέσα την άδωα και ούρανια Λορέντζα!...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ω, εύτυχία!...

(*Οι φρουροί μπαίνουν μέσα ένα γέρο στρατιώτη με πρόσωπο μεθύ- σου και μακριά γενειάδα*).

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*δείχνοντας τó γέρο στρατιώτη με τó πρόσωπο τού μεθύσου*).— Έλα λοιπόν, Άγνε Ιππότη, φίλησε την άρραβωνιαστική σου!...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Τί σημαίνει αυτό τó άσχημο άστειο, ύψηλοτάτη;

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ.— Δεν είνε καθόλου άστειο, Άγνε Ιππότη... Αυτή τή στιγμή βρίσκεσαι μπροστά στην άρραβωνιαστική σου, την άδωα και ούρανια Λορέντζα. Για να σ' έκδικηθώ για την περιφρόνησή σου, άπαξα την άρραβωνιαστική σου και την έμπιστεύθηκα στίς φροντίδες τού πιστού μου Άντζέλικου. Σύμφωνα με τή διαταγή μου ό Άντζέλικο έδωλε τή λεπτή και άδρή επιδερμίδα της άδωας και ούρανιας Λορέντζας. Έπειτα άντικατέστησε την επιδερμίδα της άρραβωνιαστικής σου με τó πετόι ενός γέρου στρατιώτη, πού διέταξα να τόν γδάρει ζωντανό επίτηδες γι' αυτό τó σκοπό!...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Φοίχη! Φοίχη!... Μά αυτό είνε άδύνατο... Δεν μπορώ να τó πιστέψω...

Η ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΛΟΡΕΝΤΖΑ, (*με φωνή θλιμμένη*).— Άλλοί μου!... Άλλοί μου!... Έτσι είνε πράγματι... Είμαι έγώ... αγαπημένη μου άρραβωνιαστική, κάτ' απ' τή ξένη αυτή επιδερμίδα...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Έσύ!... Έσύ!... αγαπημένη μου Λορέντζα... Μη φοβάσαι τίποτα!... Παρά τή φοβή έκδίκησης της Λουκρητίας, έγώ σ' αγαπάω πάντα... Μά τί με μέλλει από τó κορμί σου, άφου έγώ τήν ψυχή σου λατρεύω!...

Η ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΛΟΡΕΝΤΖΑ.

ΤΖΑ.— Όχι, αγαπημένη μου άρραβωνιαστική, δεν είμαι πειά αξία για σένα... Κύνταξε τó άργόκιο μου πρόσωπο...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Δεν βλέπω παρά τήν άγάτη μου...

Η ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΛΟΡΕΝΤΖΑ.— Κύνταξε τή μύτη μου πού είνε φουσκωμένη και κοκκινισμένη απ' τó κρασί!...

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Δεν βλέπω παρά τήν άγάτη μου!...

Η ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΛΟΡΕΝΤΖΑ.— Κύνταξε αυτή τή μακριά γενειάδα πού έχει τó χρώμα τού άλατοπίπερου.

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Δεν βλέπω παρά τήν άγάτη μου...

Η ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΛΟΡΕΝΤΖΑ.— Ω! Τί μεγάλη εύτυχία!... Πές μου, αλήθεια, π' αγαπάς άκόμα; Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Σέ λατρεύω!... Ω!... Λουκρητία Βοργία, δεν έθιμάρινε; *Η άγάτη μας είνε δυνατότερη απ' τó μίσος σου!*

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ, (*με λύσσα*).— Φευγάτε!... Φευγάτε γρήγορα από δώ!

Ο ΑΓΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ναι, είνε φύγοι... Έλα, Λορέντζα μου... Μακριά από τάδιάρχη μάτια, θά μπορέσουμε να ξήσουμε άκόμα πολλές εύτυχισμένες στιγμές!... Μά, για να άπορήσουμε τó σκάνδαλο, θά σέ φωνάξω παππού!... Πάμε, παππού μου!

(*Βγαίνουν έξω άγκαλιασμένοι*).

ΑΥΛΑΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος Γάλλος συνταγματάρχης, μόλις έλαβε τόν προδίδασμό του, άποφάσισε να παρθέσει γαύμα σ' όλόκληρο τó σύνταγμα του. Κατά τήν έναρκή τού γαύματος, άπευθυνόμενος προς τους συνδαιτημένους του, τους είνε:

— Έμπρός, παιδιά! Έπιτεθήτε κατά τού φαγητού, σάν να είχατε μπροστά σας κανέναν έχθρό...

Κατά τήν επιδόρπια όμως παρατήρησε ότι κάποιος υπαξιωματικός έδωζε κατά μέρος μερικές μπουκάλες κρασί.

— Τί κάνεις αυτό, βρέ; τού φωνάζει ό στρατηγός (χολογραφίας, λουλουριών).

— Τί να κάνω; Έγχευόω στίς διαταγές σας... άπάντησε ό υπαξιωματικός.

— Τί θέλεις να πής δηλαδή;

— Νά... Δεν μάς είπατε προτήτερα να φερθούμε στο γαύμα ύπως θά φερνόμαστε στή μάχη άπέναντι των έχθρών; Έ, λοιπόν, στόν πόλεμο όσους έχθρούς δεν σκοτώνουμε, τους αιχμαλωτίζουμε... Αυτό κάνω κι' έγώ...

— Ό συνταγματάρχης γέλασε για τήν έξυπνότητα τού υπαξιωματικού του και τού συγχώρησε τήν κλεψία.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ έξαιρετικώς καλές τιμές παλαιά βιβλία και ολοκληρωτές βιβλιοθήκας, χειρόγραφα, παλαιά και εικονές (χολογραφίας, λουλουριών κ.τ.λ.). Έπίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι τού 1900, έφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γραφεία μας.

ΞΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΝΑΟΥΣΗΣ

Οι άγώνες της Ναούσης ύπέρ της έλευθερίας. Τά λάφυρα τού Πασόμπεη. *Η άρραία άδελφή τού καπετάνιου. Η μεγάλη άπόφασις της ήρωικής νεας. Μιά ήρωική πράξις τού Αλή. Ο γάμος της άρραίας Ναουσώτισσας. Ένας άλλος περιέργης γάμος. Πώς έπήρε ό άρχοντοπούλα μιά άρχοντοπούλα, κτλ. κτλ.*

Είνε γνωστό ότι ή Δυτική Μακεδονία, και ιδιαίτερος ή Νάουσα, δεν έμεινε άμέτοχη στήν Επανάστασι τού Εικοσινέν. Καί πριν όμως από τήν Επανάστασι, ή Νάουσα διεξήγαγε μακρούς και αιματηρούς άγώνες, με άρχηγό της τόν περίφημο Ζαφειράκη, έναντίον τού Αλή Πασά των Ιωαννίνων, ό όποιος ήθελε να προσαρτήση και τή Μακεδονία στήν ήγεμονία του. Πράγματι δέ στο τέλος ό Αλής επέτυχε να κατακτήση τή Νάουσα, με τó στρατηγό του Πασόμπεη. Με τήν κατάκτησι αυτή σχετίζεται και ή δραματική ιστορία των δύο ήρωιστέρων κοριτσιών της Ναούσης, τήν όποια θά διηγηθούμε παρακάτω.

Ο Πασόμπεης, γυρίζοντας νικητής στα Ιωάννινα, παρέλαβε μαζί του και μερικά όμορφα κορίτσια της Ναούσης, για να τά προσφέρει ως δώρα στόν Σατράπη της Ηπείρου. Τό ένα από τά κορίτσια αυτά ήταν μιά ήρωιστάτη νέα, άρραβωνιαστική τού μικροτέρου άδελφού τού άρχηγού Ζαφειράκη, πού λεγόταν Ελένη. Η Ελένη ήταν τότε μόλις δεκαοχτώ χρόνων, και ό Αλής, όταν τήν εδε, έμεινε καταγρυπτευμένος με τήν όμορφιά της και τήν κράτησε στο γαρέμνι του.

Η άμοιρη νέα, όταν είδε με φρίκη τήν να τήν κλείνουν στόν γυναικωνίτη τού Σατράπη, έρωαιο πειά στίς κτηνώδεις διαθέσεις τού τέρατος αυτού, άποφάσισε να πεθάνη καλώς, παρά να δεχθί τις άποτροπιστικές κίσηματικές διαταγές τού κυρίαρχου της Ηπείρου. Έκλεισε διαρκώς, κλεισμένη στόν όντα της και δεν δέχονταν να φά τίποτα από τά πλούσια φαγητά πού της έστελνε ό Αλής, άποφασισμένη να πεθάνη από πείνα!

Ο Αλής στήν άρχή, για να τήν εξευμενίσθ, της έκανε πλούσια δώρα και έζήντησε όλες τις κολακείες και τά χάδια του. Έπειτα όμως θύωσε και διάταξε να της βάλουν με τó σταυρό τήν τροφή στο στόμα. Όταν όμως είδε ότι ούτε έτσι δεν καθόρθωνε να δαμάση τήν έσπερήνη κόρη, έλαβε έξαφνα μιά από τις γυναικές έκείνης άποφάσεις, πού δεν ήταν σπάνιες στόν βάροβα εκείνον Αλβανό. Άποφάσισε να τήν αφήσει έλευθερή!

Πράγματι δέ έστειλε και φώναξε μπροστά του τήν άρραία Ελένη. Της έδωλεσε τότε τήν άπόφασί του και της είνε ότι ήταν έτοιμος να τήν παντρεύη με όποιονδήποτε Ναουσώτη θά ήθελε εκείνη.

Η Ελένη άκουσε τά λόγια του σιωπώντας. Τότε ό Αλής άρχισε να της άπαριθμεί τά όνόματα διάφορων νέων από τις καλύτερες οικογένειες

της πατρίδος της, ζητώντας για τόν καθένα τή γνώμη της. Μά ή Ελένη εξακολουθούσε να μένη άδιάφορη και να σιωπά. Ο Αλής δεν ήξερε πειά ποιόν άλλον να της αναφέρει, μα ή ύπομνηση του και πάλι δεν έξαντλήθηκε. Έστειλε και φώναξε μερικούς από τους άξιωματικούς του πού είχαν καταλάβει μαζί με τόν Πασόμπεη τή Νάουσα, και έκείνοι άρχισαν να της άπαριθμούν διάφορα άλλα όνόματα. Η Ελένη όμως εξακολουθούσε και πάλι να σιωπά. Ως ότου

Καί μιά άλλη όμως όρραία κόρη της Ναούσης, ή Μαρία, πού κατήγετο από άρχοντική οικογένεια τού τόπου, παρ' όλόν να έχη τήν τύχη της Ελένης, Ο Πασόμπεης, γυρίζοντας στα Ιωάννινα, σκόπευε να πάη κι' αυτή μαζί του, για να τήν προσφέρει στόν Αλή.

Θά είνε όμως γνωστό στούς άναγνώστες μας ότι ή προτίμησις τού διαδοχικού Αλή εστράφηκε πάντοτε προς τά άνώπανδρα κορίτσια και ότι ποτέ σγεδόν δεν ένοχλούσε τις παντρεμένες γυναίκες, έστω και αν αυτές ήταν θάματα όμορφιάς. Ο πατέρας λοιπόν της όρραίας Μαρίας ήξερε αυτήν τήν αλυσία τού Αλή, όταν ένα βράδυ κάποιος Αλβανός άξιωματικός, με τόν όποιο είχε φιλικές σχέσεις, πήγε και τόν άνεκύνωσε μυστικά τήν τρομερή άπόφασί πού είχε λάβει για τήν κόρη του ό Πασόμπεης.

Στήν άρχή, ό άμοιρος πατέρας τά έγρασε και δεν ήξερε τί να κάνη. Έπειτα όμως υπόρσε να σκευθί ψυραιμότερα και πήρε άμέσως τήν άπόφασί του. Στόν άρχοντα τού άρχοντικού του κοιτώνα, ένα φτωχό παλληκάρι της Ναούσης, ένας νεαρός άρχοντοπούλας πού λεγόταν Λόγγος. Έπρεξε άμέσως και τόν ζήτησε.

— Σήκω γρήγορα, τού είνε. Σήκω και τρέχα να φέρης έναν παπά!

Ο Λόγγος σκημάθηκε και, μισοζαλισμένος άκόμα από τόν ύπνο, μη ξέροντας περί τίνας έπρόκειτο, έτρεξε και είσοποίησε τόν παπά τής ενορίας. Σ' αυτό τó μεταξύ ό Ναουσώτης πρόκοιτος είχε ζυμνήσει και τή γυναίκα του και τήν κόρη του, τήν ήρωιστάτη Μαρία. Καί όταν ό άρχοντοπούλας παρουσάστηκε μαζί με τόν παπά, τού είνε:

— Σήκω γρήγορα, τού είνε. Σήκω και τρέχα να φέρης έναν παπά!

Ο Λόγγος σκημάθηκε και, μισοζαλισμένος άκόμα από τόν ύπνο, μη ξέροντας περί τίνας έπρόκειτο, έτρεξε και είσοποίησε τόν παπά τής ενορίας. Σ' αυτό τó μεταξύ ό Ναουσώτης πρόκοιτος είχε ζυμνήσει και τή γυναίκα του και τήν κόρη του, τήν ήρωιστάτη Μαρία. Καί όταν ό άρχοντοπούλας παρουσάστηκε μαζί με τόν παπά, τού είνε:

— Έλα, παπά μου, στεφάνωσε γρήγορα τή Μαρία!

— Νά τή στεφάνωσω; Έκανε έκείνος. Καί ό γαμπρός;

— Νά κι' ό γαμπρός! είνε ό πατέρας της Μαρίας και έπιασε από τó μπράτσο τόν καταπληκτό Λόγγο. Έλα, κάνε γρήγορα τώρα!

Καί ή στέφνις έγινε στο άψε-σβός. Ο Πασόμπεης βρήκε παντρεμένη τήν άλλη μέρα τήν όρραία Μαρία και τήν άφρα.

Οι άπόγονοι τού άρχοντοπούλας έκείνου, οι Λογγαίοι, είνε σήμερα από τους έγκριτοτέρους Ναουσώτες!

ες και καρπός αυτού τού γάμου υπήρξε ένας από τους καλύτερους λόγιους πού έδωλε ή Μακεδονία. Ο Κωνσταντίνος Κανδολίδης!

Καί μιά άλλη όμως όρραία κόρη της Ναούσης, ή Μαρία, πού κατήγετο από άρχοντική οικογένεια τού τόπου, παρ' όλόν να έχη τήν τύχη της Ελένης, Ο Πασόμπεης, γυρίζοντας στα Ιωάννινα, σκόπευε να πάη κι' αυτή μαζί του, για να τήν προσφέρει στόν Αλή.

Θά είνε όμως γνωστό στούς άναγνώστες μας ότι ή προτίμησις τού διαδοχικού Αλή εστράφηκε πάντοτε προς τά άνώπανδρα κορίτσια και ότι ποτέ σγεδόν δεν ένοχλούσε τις παντρεμένες γυναίκες, έστω και αν αυτές ήταν θάματα όμορφιάς. Ο πατέρας λοιπόν της όρραίας Μαρίας ήξερε αυτήν τήν αλυσία τού Αλή, όταν ένα βράδυ κάποιος Αλβανός άξιωματικός, με τόν όποιο είχε φιλικές σχέσεις, πήγε και τόν άνεκύνωσε μυστικά τήν τρομερή άπόφασί πού είχε λάβει για τήν κόρη του ό Πασόμπεης.

Στήν άρχή, ό άμοιρος πατέρας τά έγρασε και δεν ήξερε τί να κάνη. Έπειτα όμως υπόρσε να σκευθί ψυραιμότερα και πήρε άμέσως τήν άπόφασί του. Στόν άρχοντα τού άρχοντικού του κοιτώνα, ένα φτωχό παλληκάρι της Ναούσης, ένας νεαρός άρχοντοπούλας πού λεγόταν Λόγγος. Έπρεξε άμέσως και τόν ζήτησε.

— Σήκω γρήγορα, τού είνε. Σήκω και τρέχα να φέρης έναν παπά!

Ο Λόγγος σκημάθηκε και, μισοζαλισμένος άκόμα από τόν ύπνο, μη ξέροντας περί τίνας έπρόκειτο, έτρεξε και είσοποίησε τόν παπά τής ενορίας. Σ' αυτό τó μεταξύ ό Ναουσώτης πρόκοιτος είχε ζυμνήσει και τή γυναίκα του και τήν κόρη του, τήν ήρωιστάτη Μαρία. Καί όταν ό άρχοντοπούλας παρουσάστηκε μαζί με τόν παπά, τού είνε:

— Έλα, παπά μου, στεφάνωσε γρήγορα τή Μαρία!

— Νά τή στεφάνωσω; Έκανε έκείνος. Καί ό γαμπρός;

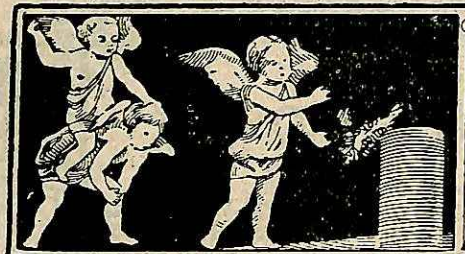
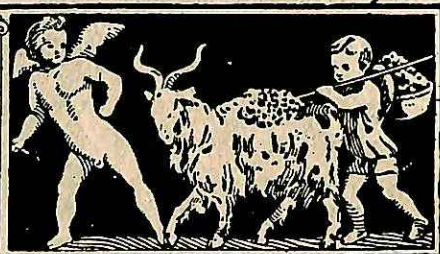
— Νά κι' ό γαμπρός! είνε ό πατέρας της Μαρίας και έπιασε από τó μπράτσο τόν καταπληκτό Λόγγο. Έλα, κάνε γρήγορα τώρα!

Καί ή στέφνις έγινε στο άψε-σβός. Ο Πασόμπεης βρήκε παντρεμένη τήν άλλη μέρα τήν όρραία Μαρία και τήν άφρα.

Οι άπόγονοι τού άρχοντοπούλας έκείνου, οι Λογγαίοι, είνε σήμερα από τους έγκριτοτέρους Ναουσώτες!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ
ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΟΥΣ

Πώς γινόντουσαν ή εγχειρίσεις σε παλαιότερες εποχές. Τα μαρτύρια των εγχειριζομένων. Χειρουργοί που δεν υπάρχουν πια στην εποχή μας. Πώς ένας χειρουργός έκοψε ένα πόδι σε 20 δευτερόλεπτα. Περιέργα καταπραυντικά των πόνων. Μαστίγιας για την κάλυψη των πόνων. Η βεντούζες το αποτελεσματικότερο φάρμακο! Η εγχειρίσεις στην εποχή μας. Αίθρα, χλωροφόρμιο, κοκαΐνη. Τα ναρκωτικά και η χρήση τους. Οι πόνοι, αναγκαιών κακόν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έκτος από μερικές εξαιρετικές περιπτώσεις, τις οποίες αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο, ο άνθρωπος, μόλις αισθανθεί έναν πόνο, ζητάει με κάθε τρόπο να τον καταπατήσει. Γι' αυτό, σε όλες τις εποχές, μία από τις μεγάλες προσπάθειες της ιατρικής επιστήμης ήταν και η ανακούφιση των ανθρώπων από τους φυσικούς των πόνους.

Στον αγώνα αυτό της επιστήμης έναντι του πόνου, οι γιατροί των παλαιότερων εποχών δεν διέθεταν κανένα σχεδόν από τα όπλα, τα οποία έχουν στη διάθεσή τους οι σύγχρονοι συναδέλφοί τους. Προ ορόντων ακόμη χρόνων δεν γνώριζαν ούτε αυτό το χλωροφόρμιο. Όταν ένας χειρουργός ήθελε να εγχειρίσει έναν ασθενή, αντί να τον αποκοιμήσει, όπως γίνεται σήμερα, τον έζαζε άπλω, δίνοντάς του να πιη ένα οποιονδήποτε ναρκωτικό ή ένα-δυο ποτήρια δυνατά κρασί. Έπειτα, ενώ ο ασθενής βυθιζόταν σε μία φαινομενική νάρκωση, οι βοηθοί του χειρουργού τον ετέντωναν και τον κρατούσαν με δύναμη από τα χέρια και τα πόδια επάνω σε ένα τραπέζι, ενώ ο ίδιος ο χειρουργός του έκοβε τις σάρκες ή του πριονίζε τα κόκαλα.

Οι τρομεροί πόνοι που έννοιωθε τότε ο ασθενής, τον έκαναν να βράζει φρικώδεις κραυγές. Όταν δε ή εγχειρίσεις τελειώνουν και τον μετέφεραν στο κρεβάτι του, ήταν κατάγλυμος, λουμένος από κρύο ιδρώτα, αποκαμμένος και τις περισσότερες φορές λιποθυμωμένος από την οδύνη!...

Το μόνο που μπορούσε να κάνει, κατά τις εποχές εκείνες, ο χειρουργός υπέρ του ασθενούς του, ήταν να συντομεύει όσο μπορούσε τους πόνους του, εγχειρίζοντάς τον με ταχύτητα. Ήθελε δα αλήθεια ότι ως προς το ζήτημα αυτό οι παλαιότεροι χειρουργοί έκαναν θαύματα. Η ταχύτητά τους, ή επιδεξιότητά τους και η σταθερότητα του χεριού τους κατά τις εγχειρίσεις είναι πράγματα άγνωστα στους σημερινούς γιατρούς.

Μία μέρα, ο περίφημος χειρουργός Μαϊζοννέβ έπρόκειτο να κόψει το πόδι ενός φτωχού διαβόλου, ο οποίος, πριν ακόμη άρση ή εγχειρίσεις, ούριζε και έλκινε προκαταβολικά. Τότε ο γιατρός για να τον καθησυχάσει, βράζοντας το χυμό ρολόι του, το έδωσε και το είπε:

—Κόψτε το ρολόι αυτό, ενώ έχω θά σε εγχειρίσω και αν ή εγχειρίσεις βασανίσει παραπάνω από μία λεπτά, να σβή τη χελώνα.

Ο ασθενής έπηρε το ρολόι, μάλιστα λίγο αναγκάστηκε να επιστρέψει το ρολόι, γιατί ο περίφημος χειρουργός του είχε κόψει το πόδι μόνο σε 20 δευτερόλεπτα!...

Η αποκοπή του χεριού ψηλά στον ώμο είχε και σήμερα ακόμη μία από τις εγχειρίσεις εκείνες που απαιτούν μεγάλη προσοχή και χρειάζονται πολλή ώρα. Και όμως ένας περίφημος Γερμανός χειρουργός του παρελθόντος, ο δόκτωρ Λαγκενμύχ, έκανε τις εγχειρίσεις αυτές εντός ενός λεπτού! Μία μέρα ένας νεαρός γιατρός είχε πάει να δει τον περίφημο χειρουργό, ο οποίος την ώρα εκείνη ακριβώς έπρόκειτο να κόψει ένα χέρι από το ύψος του ώμου.

Θέλοντας να παρακολουθήσει καλύτερα τις κινήσεις του χειρουργού, ο νεαρός γιατρός, ο οποίος ήταν μωψ,

έβαλε τα γυαλιά του για να τα σκουπίσει, μα όταν τα ξαναφόρεσε, ή εγχειρίσεις είχε πια τελειώσει και το κομμένο χέρι βρισκόταν καταγής!...

Γενικώς, για να καταπραύνουν τους πόνους των ασθενών τους, οι παλαιότεροι γιατροί, χρησιμοποιούσαν καταπραυντικά, των οποίων ή απαριθμείται θά σάς κάνει να χαμογελάσετε. Μεταξύ αυτών ήταν το τήλιο, τή άνη της πορτοκαλιάς, ή βαλεριάνα, το νίτρο, κτλ. κτλ. Τό όπιο δεν χρησιμοποιείτο παρά σε εξαιρετικές μόνο περιπτώσεις.

Επίσης τους έβαζαν και έκαναν θερμά λουτρά, μέσα στα οποία έριχναν πότε λάδι, πότε γάλα και πότε αλά ζάων!

Για να καυτηριάσουν το δέμα χρησιμοποιούσαν ζεματιστό λάδι, λαρό!

ή πάχος αναλυμένο στη φωτιά, διάφορα μεταλλικά ουσίες λυωμένες, καυστικά καλά, φυτίλια, κάρβουνα, αναμμένο ή σίδερο πυρωμένο στη φωτιά!...

Υπήρχε ακόμη και ή... μαστίγια, την οποία ή σύγχρονη επιστήμη αντικατέστησε με τις εντοίδες με κολώνια. Για να είναι δε τα αποτελέσματα της ανάλογα με τη σοβαρότητα του πόνου, χρησιμοποιούσαν πότε σπονιό μπλεμμένο, πότε μικρά ραβδιά και πότε μαστίγια με μολύβι, ή με σίδερο.

Τα τελευταία—γράφει ένας γιατρός της εποχής—δεν είναι εφωδιασμένα με μυτερά σίδερα, έχουν την ιδιότητα να προκαλούν μία σωτηρία αιμορραγία και αντικαθιστούν τις κοφτές βεντούζες!...

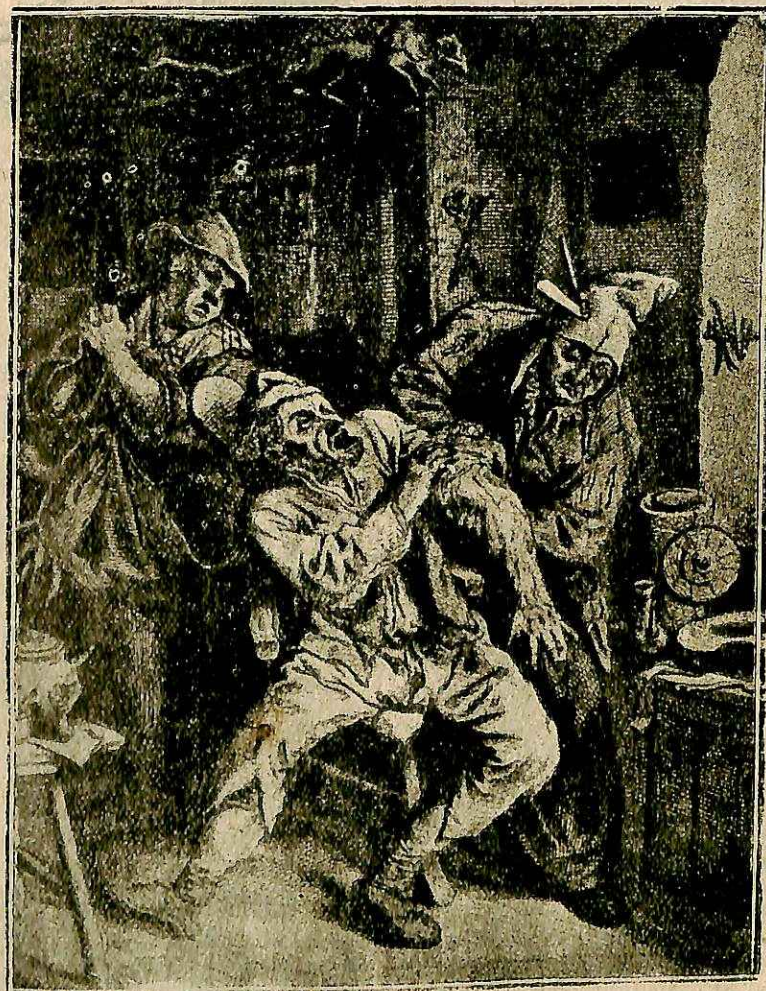
Η βεντούζες!... Αυτές ήταν το σπουδαιότερο φάρμακο του παρελθόντος, γιατί, όπως έλεγαν τότε, μαλάκωναν το δέρμα, προκαλούσαν ιδρώτα, σταματούσαν τους σπασμούς, έμετριάσαν την ταχυπαλμία, κτλ. κτλ. Γι' αυτό δε το λόγο έκοβαν βεντούζες με την παραμικρή αφορμή. Για να πάψουν έναν ασήμαντο πόνο, έκοβαν όχι μία ή δυο, αλλά είκοσι και τριάντα βεντούζες!...

Τα πράγματα όμως αυτά άλλαξαν πολύ από τότε.

Φτάνει λίγο χλωροφόρμιο ή λίγος αιθέρας για να αποκοιμηθεί ο ασθενής βαθεία και να μείνει αναίσθητος επάνω στο τραπέζι των εγχειρίσεων, ενώ ο χειρουργός τον τρυπεί με τα εργαλεία του, τον κόβει, το πριονίζει τις σάρκες του και τον ράβει. Όταν ευπιάη, ή εγχειρίσεις έχει πια τελειώσει, χωρίς ο ασθενής να αντιληφθεί τίποτε από όλα συνέδησαν από τη στιγμή της ναρκώσεώς του.

Χάρη στο χλωροφόρμιο, οι χειρουργοί μπορούν και κάνουν σήμερα τις πιο πολύωρες και δύσκολες εγχειρίσεις, ή οποίες προκαλούν το θαύμασμά μας.

Έκτος όμως του χλωροφόρμιου, ή παύει και ή κοκαΐνη. Αυτή, χωρίς ή αποκοιμίζει τον ασθενή, έχει την ιδιότητα να προκαλή αναίσθησία των νεύρων και ή οδοντοίατροι την χρησιμοποιούν για να βγάλουν άνωδοντα ή δόντια. Επίσης και πολλοί χειρουργοί τη χρησιμοποιούν για να αναιμούν τα αποστήματα ή να καθαρίζουν τα τραύματα. Στην περίπτωση αυτή, ή ασθενής μπορεί να κουνειτάχ ή ήσυχ ή να καμνίζει το σιγαρέτο του, ενώ ο γιατρός του πριονίζει

Εγχειρίσεις κατά τον 17ον αιώνα, εκτελούμένη από ένα... κουρέα!...

το πόδι ή το κόβει το μηρό!

Σχετικώς μάλιστα είναι βέβαιο ότι πολύ γρήγορα ή επιστήμη θα κατορθώσει να κατανικήσει τους πόνους των εγχειρίσεων, χωρίς να καταφεύγει ούτε στο χλωροφόρμιο, ούτε στην κοκαΐνη. Πράγματι, δε ο Γάλλος επιστήμων κ. Λεντύκ παρατήρησε τελευταία πως όταν επιδράσουν σε ένα σκύλο ή σε ένα λαγό άλλεπάλληλα ηλεκτρικά ρεύματα, το ζώο πέφτει με το πλευρό και αποκοιμείται βαθιά. Μπορεί τότε να το τρυπήσει, να το κόψει ή να το τσιμπήσει κανείς, χωρίς να αισθανθεί απολύτως τίποτε. Σητηρίζουμε σ' αυτό, δυο οδοντοίατροι, οι κ. κ. Ρενίε και Νιστεντόρ, κατασκεύασαν ένα ειδικό μηχανήμα, με το οποίο μπορούν και βγάλουν δόντια άνωδοντων χρησιμοποιώντας ή ηλεκτρικό ρεύμα. ***

Στον αγώνα αυτό έναντι του πόνου, και ο παθολόγος γιατρός είναι εξίσου όπλισμένος με το συνάδελφό του το χειρουργό. Σας βασανίζει μή τρομερή ήμικρανία; Αμέσως ή γιατρός σας μπορεί να σάς δώσει είκοσι ειδών φάρμακα που να σάς εξαλείψουν τον πόνο μέσα σε πέντε λεπτά. Μερικές σταγόνες κοκαΐνης κάτω από τή βλεφαρίδα εξαφανίζουν ως διά μαγείας τους τρομερότερους πόνους των μυτιών. Επίσης ή μορφίνη περνάει σε λίγα λεπτά όλους σχεδόν τους πόνους.

Εάν τάχα ανάγκη να πούμε εδώ ότι οι γιατροί χρησιμοποιούν για όλες τις περιπτώσεις των πόνων μορφίνη ή κοκαΐνη, μία και τή φάρμακα αυτά είναι τόδο αποτελεσματικά!... Όχι! Μόνον εν εσχάτη ανάγκη οι γιατροί καταφεύγουν σ' αυτά. Γιατί τόσο το χλωροφόρμιο, όσο και ή μορφίνη, όσο και ή κοκαΐνη είναι δηλητήρια και δηλητήρια τρομερά μάλιστα. Αν έ εξαφανίζουν τους πόνους, αυτό γίνεται γιατί επιδρούν επί του εγκεφάλου ή των νεύρων, τα οποία ναρκώνουν και αποκοιμίζουν. Έτσι, μετά το ζύπνημα μίας εγχειρίσεως με χλωροφόρμιο, ο ασθενής αισθάνεται πονοκεφάλους, ναυτία και έχει έμετους. Επίσης πέντε σαντιγκράμ κοκαΐνης φτάνουν για να σκοτώσουν έναν άνθρωπο.

Έξ άλλου οι γιατροί αποφεύγουν τή δηλητήρια αυτά, γιατί μπορεί κανείς να τή συνήθισι και να γίνη μορφωμένης, αιθερομανής ή κοκαϊνομανής, πράγμα που θα έχη ως κατάληξη τή φρενοκομεία ή τή θάνατο. ***

Τό να εξαφανίζει ή να καταπραύνει τους πόνους είναι ή συνεχής προσπάθεια της επιστήμης. Μά είναι τάχα πάντοτε οι πόνοι εχθροί των ανθρώπων; Δεν έχουν τάχα και αυτο καμμία χρησιμότητα στη ζωή μας και θά είμαστε τάχα πιο ευτυχισμένοι την ήμερα που ή επιστήμη σαν καλή νεράιδα θά εξαφανίσει διά παντός τους πόνους από τού προσωπικό της γής; Η μήπως παίζουν και αυτοί ένα σωτήριο και αναγκαίο ρόλο στην ύπαρξί μας και μάς προετοιμαίνουν για τους αναρτήσιμους κινδύνους, οι οποίοι μάς περιτοιχίζουν και μάς παρασκευάζουν;...

Μάλλον τό δεύτερο είναι πιθανότερο. Έτσι, ο πόνος της πείνας και της δίψας μάς αναγκάζει να παίρνουμε

ΕΠΙΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Τα μαρτύρια ενός επιστήμονος. Πώς ετελειοποιούσε την εφεύρεσή του, ενώ έννοιωθε τους φρικωδέστερους πόνους. Τα πειράματα επάνω στις αρρώστειες του. Τό κατώρθωμα τού 'Αγγλου ιστορικού Γκράντ. Πώς έγραψε την ιστορία τού 'Αγγλικού 'Εθνους. Όπου οι γιατροί διαφεύδονται. Πώς έγραψε ή αυτοβιογραφία τού στρατηγού Γκράντ. Η οίκονομική του καταστροφή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα συνηθιστικό παράδειγμα ήρωϊσμού και άντοχής στους σωματικούς πόνους έδωσε ο πρύ όλίγου καιρού άποθανών καθηγητής Φίντσε, ο εφευρέτης τής φωτοθεραπείας.

Κατά τή τελευταία είκοσι χρόνια τής ζωής του, ο μεγάλος αυτός επιστήμων επέρασε τή πιο αφάνταστα μαρτύρια. Υπέφερε από τήν καρδιά του και από τή στήν, έπασχε δε συγχρόνως και από ύδρωπικία και μόνον χάρις στην αυστηρότατη διαίτα που υπεβάλλετο μπόρεσε και διατήρησε τόν έαυτό του στη ζωή κατά τή είκοσι αυτά χρόνια.

Μολαταύτα, καθ' όλο αυτό τή διάστημα, κατά τή όποιο έλειπε διαρκώς να πλανιέται γύρω του τή σκιά τού θανάτου, ο Φίντσε έργαζόταν ακούρατος για να τελειοποιήση τή μεγάλη ανακάλυψή του, μελετούσε τις ίδιες του τις ασθένειες και έγραφε άρθρα στις εφημερίδες σχετικώς μ' αυτές και με τήν πορεία τους.

Κατά τή δυο μάλιστα τελευταία του χρόνια ήταν αναγκασμένος να μένη διαρκώς έπιλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του και, προς μεγάλη του λύπη, δεν μπορούσε ούτε στή Πανεπιστήμιο να πηγαίνη για να κάνει τις παραδόσεις του, ούτε στή ε-

τις διάφορες τροφοές. Όταν πάλι κουραζόμαστε, ο πόνος τής κοπώσεως μάς αναγκάζει ν' αναπαυόμμε για ν' ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας. Επίσης ακόμη διάφοροι πόνοι μάς παραγγέλλουν τις μεγαλύτερες αρρώστειες, έτσι που να μπορούμε να τις προλάβουμε.

Μά δεν είναι αυτά μόνο. Οι πόνοι και ή ανάνησις των παιχτών σπουδαίο ρόλο στην ανάπτυξη των παιδιών και στην πείρα που ή αποκτήσουν αυτά για τή ζωή. Όταν ένα παιδί είναι ακόμη μικρό, μπορεί να πιάσει απρονόητα ένα άνωμένο κάρβουνο και να καί. Μά ή ανάνησις τού πόνου που θά νοιώσει θά τον κάνει να φυλάγεται στή εξής από τή φωτιά. Με τόν ίδιο τρόπο μαθαίνει ένα παιδί να αποφεύγει τή χτυπήματα, τις πτώσεις, τή γδαρσίματα, κτλ. Η πείρα τού πόνου, πολύ πιο αποτελεσματική από τις συμβουλές των γονέων θα συντελέσει στη άσφοσί του.

Έκτος όμως αυτού ο πόνος έχει και τήν ήθική του αξία. Γιατί με τόν τρόπο με τόν όποιο τόν υποφέρουμε και τόν άψηφούμε, δείχνουμε τήν ψυχική μας δύναμη. Επίσης ο πόνος των άλλων, μάς προκαλεί τή ευγενή κώτερα αισθήματα, όπως π. χ. είναι ο άνθρωπισμός, ο οποίος εξυψώνει και εξαδικαίνει τήν ψυχή μας.

γαστήριό του για τή πειράματά του. Μολαταύτα ο ήρωϊκός αυτός επιστήμων δεν άφησε να περάση ούτε μία ήμερα, χωρίς να καλέσει κοντά του τή γραμματέα του και να τού υπαγορεύη επί όλόκληρης ώρας, κάνοντας διαρκώς ενέσεις για να μετριάση τούς φοβερούς πόνους του, τή τελευταία κεφάλαια τού συγγράμματός του περί φωτοθεραπείας. ***

Ο ήρωϊσμός τού καθηγητού Φίντσε θυμίζει έναν παρόμοιο αγώνα που διεξήγαγε προς τήν ασθένειά του και τούς σωματικούς του πόνους ο 'Αγγλος ιστορικός Γκράντ.

Κατά τή έτος 1869 ή χρονία α-

σθένεια, από τήν όποια υπέφερε πρό πολλών έτών ο Γκράντ, χειρότεροφσε σε τέτοιο σημείο, ώστε οι γιατροί τού έδήλωσαν καθαρά πως δεν υπήρχε καμμία έλπίς να ζήση περισσότερο από ένα χρόνο.

Ο Γκράντ όμως, ο οποίος είχε ήδη άρχει τήν περίφημη 'Ιστορία τού 'Αγγλικού έθνους, βάλθηκε τότε με όλα του τή δύναμη να τήν τελειώσει, προτού να περάση ή προσπάθεια που τού είχαν όρίσει οι γιατροί και τόν προλάβει ο θάνατος.

Κάθε μέρα, από τή πρωί ως τή βράδυ, καθόταν στή γραφείο του και έγραφε, εργαζόμενος παρά τούς άφορητους πόνους που έννοιωθε. Έτσι έφτανε πολλές φορές σε σημείο τή λείας έξαντλήσεως.

Μολαταύτα είχε άσπαρχει τόσο γερά από τή ζωή και πάλεψε τόσο γεν-

ναία προς τή θάνατο, ώστε διέφυσε τις προφητείες των γιατρών κι' αντί για ένα χρόνο, όπως τού είχαν πει αυτοί, έζησε ακόμα τέσσερα όλόκληρα χρόνια. Είχε μάλιστα τή μεγάλη ικανοποίησι να ιδή τή όργη του συμπληρωμένο και τυπωμένο. Κι' ο ίδιος όμολογούσε λίγον καιρό προτού πεθάνη, ότι έθαυμαζε τόν έαυτό του, γιατί, αν ήταν άλλος στή θέση του, δεν θά μπορούσε κατά τή χρόνια αυτή να γράψη έστω και μία γραμμή. ***

Υπό τραγικότερες ακόμη συνθήκες γράφθηκε ή αυτοβιογραφία τού περίφημου 'Αμερικανού στρατηγού Γκράντ, ή όποια άπέφερε στή χώρα του κέρδη ενός εκατομμυρίου δολλαρίων.

Κατά τή έτος 1874, ένα χρόνο δηλαδή προτού πεθάνη, ο πρώην Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών είδε πως βρισκόταν στή χείλος τής καταστροφής, γιατί ή Τράπεζα στήν όποια είχε καταβάλει τή μεγαλύτερο μέρος τής περιουσίας του επώλεσε. Βλέποντας λοιπόν πως υπήρχε φόβος να πεθάνη και ν' αφήση τή γυναίκα του στή δρόμο, άπεφάσισε να γράψη τή 'Απομνημονεύματά του, τή όποια τού είχε ζητήσει ένας εκδότης, μολοντί υπέφερε από μία εξαιρετική όδυνηρή ασθένεια. Αυτό όμως δεν ήταν ακόμη τίποτε. Προς συμπλήρωσιν των άτυχιών του ο Γκράντ προσεβλήθη εκ νέου ακριβώς τήν εποχή από καρκίνο τής γλώσσης, ο οποίος, ως γνωστόν, είναι ο δυνωρότερος από όλων των ειδών τούς καρκίνους.

Έτσι, ο γαλανός στρατιώτης, που είχε αντιμετώπισει τόσες φορές στή ζωή του τή θάνατο, ήταν υποχρεωμένος να γράφη κάθε ήμερα, ενώ βασανιζόταν από τούς φρικωδέστερους πόνους. Έτελειωσε δε τή όργη του τέσσερες ήμέρες ακριβώς πρό τού θανάτου του.

Έτσι, έδειξε μέσ' στή γραφείο του και μέσ' στήν κρεβατοκάμαρά του περισσότερο ήρωϊσμό άπ' όσον είχε δείξει στή πεδία τής μάχης!...

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Η διαθήκη τής περιφημού βασιλιάς τής 'Αγγλίας Βικτωρίας άποτελεί όλόκληρον τόμο χρονοδωμένο σε σχήμα βιβλίου και φυλάσσεται ως ιστορικό κειμήλιο μέσα σε ιδιαίτερο σιδερένιο κιβώτιο.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Ένα άλλοκοτο τέρας στέκοταν μπρός της και την κύτταζε σαρκαστικά, ένα τέρας παράξενο και δυσκολοπεριγράψιμο.

Η Μελανία ξύπνησε κατατρομαγμένη. Ήταν μουσική στον ύπνο της. Τη δούλευε τὰ δειρά της; Σηκώθηκε άπάνω κι έτρεξε κοντά στις άλλες μοναχές που καθόντουσαν στην αυλή του μοναστηριού. Αυτές είχαν ακούσει το ξεφωνητό της και είχαν ανησυχήσει. Τη ρώτησαν τι της συνέβη, μα δεν θέλησε να τους εξηγήσει.

Τράβηξε για το κελλί της κι έπεσε στο κρεβάτι της. Μα ήταν αδύνατον να την πάρει ο ύπνος. Παράθεσε έστω αρκετή ώρα.

Το μυαλό της πήγαινε σε κρίνον. Τέλος σηκώθηκε και κύτταζε έξω από το παράθυρο του κελλιού της. Στο δωμάτιο του ήγουμένου υπήρχε φως.

Ο Εὐγένιος δεν είχε κοιμηθῆ φαίνεται άκόμα.

Συνήθιζε να διαβάζει πρίν κοιμηθῆ. Πολλές φορές πόν έπαιρνε η αγωγή, βυθισμένη στη μελέτη θερησκευτικών χειρογράφων της εποχής του. Τί κατάλληλη πού ήταν ή ώρα αυτή για το διάβημα της Μελανίας!

Γιατί να περιμένει ως το πρωί; Όλοι στο μοναστήρι είχαν κοιμηθῆ.

Οι δύο μοναχοί θα είχαν επίσης πλαγιάσει ναυρίς για να σηκωθούν και να φύγουν πρίν φέξη.

Η Μελανία άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο κελλί της.

Ναί, έπρεπε να μη χάσει την ευκαιρία αυτή.

Η ώρα ήταν περασμένη.

Σε λίγο θα σήμαιναν μεσάνυχτα.

Κανένας δεν θα την έδελεπε, κανένας δεν θα την άνησυχούσε. Θάχε έλο τον καιρό να μιλήσει με τον Εὐγένιο, να του πῇ τὸν πόθο της, να του άνοιξη την καρδιά της.

Κι αν αυτός θυμωσε, αν δεν τὸν συγκινοῦσε, τότε θα μπορούσε να φύγει μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, χωρίς να την δῇ κανένας.

Κύτταζε για μία φορά το φωτισμένο παράθυρο του ήγουμένου και ψιθύρισε:

— Ετελείωσε... Σε λίγο θάμαι κοντά του...

Γονάτισε ύστερα μπρός σ' ένα ξύλινο κιβώτιο, παραμέρισε μερικά ρούχα πού βρισκονταν μέσα σ' αυτό κι έβγαλε ένα κρυστάλλινο δοχείο.

Τὸ ξεβούλωσε και τὸ μύρισε.

Μία μεθυστική εὐωδία χύθηκε στο δωμάτιο.

Τὸ δοχείο περιείχε άρωματισμένο λάδι. Τῆς τὸ είχε δώσει δὴ κι άρκετούς μήνες μία Ἀλεξανδρινή κυρία,

πούχε πάει στο μοναστήρι τους να προσκυνήσει.

Η Μελανία άρπασε τὸ δοχείο σ' ένα τραπέζι κι άρχισε να γούρνεται.

— Έβγαλε σιγά-σιγά όλα της τὰ ρούχα, ὡς πούμινε δλόγυνη...

Μέσα στο θαμπόκοταδο του κελλιού ή άνειρευμένη ωμορφιά του κορμιού της φεγγόβολουσε, θαρρείς, σαν νάταν πλασμένη από φίλνισσι ζυμωμένο με ρόδα!...

Ήταν σαν όνειρο...

— Ένα όνειρο άμυρτωλό, ένα όνειρο θείο, υπερκόσμιο, άφάνταστο.

Φαινόταν σαν άγαλμα.

— Ένα άγαλμα από θαμπό χρυσάφι, ένα άγαλμα ζωντανό, γεμάτο έρωτικούς πόθους και φλόγες...

Για μία στιγμή έσκυψε και ή ίδια και κύτταζε τη γυμνή ωμορφιά της...

Τὴν κύτταζε με ίκανοποίηση και μισόκλεισε τὰ βλέφαρά της. Τὰ χεῖρά της ψιθύριζαν:

— Είμαι ωραία! Είμαι ωραία, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Άκουσα να λένε άλλοτε, πώς ή πιδ ωμορφη κοπέλλα στην Ἀλεξανδρεία ήταν ή κόρη του επάρχου.

Είχε τ' όνομά σου, αγαπημίνε μου. Τὴν λέγανε Εὐγενία. Μα αὐτή, καθώς άκουσα, δεν υπάρχει πια. Ζήλεψαν, λέει, οι θεοί τὴν ωμορφιά της και τὴν πήρανε κοντά τους, ψηλά στα οὐράνια. Τῆς στήσανε, μὲ εἰπαν, βωμὸς στήν Ἀλεξανδρεία. Μὰ τί σημαίνει; Η κόρη του επάρχου δεν υπάρχει πια στον κόσμο αυτό.

— Ένὼ ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ, κοντά σου, τρέμω και λαχταρῶ από άγάπη και σε παρακαλῶ, σε ικετεύω, άγαπα με, Εὐγένιε!...

Μὰ ποῖος ήταν αὐτός ο σκελετωδής άσκητής και πότε είχε φτάσει στο μοναστήρι;

— Ο άσκητής σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταζε τὴ Μελανία και μουρμούριζε κάτι άνυστα στα δόντια του.

Η Μελανία τοιμαζότανε να φύγει. Η παρουσία του γέρο αὐτοῦ δεν τὴν άνησυχούσε καθόλου.

Μὰ πρίν προφτάσει να κλείσει τὴν πόρτα, ο άσκητής άπλωσε τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του και τῆς φώναξε άπότομα, επιτακτικά, με φωνή υπόκοψη και σπληλαιώδη:

— Γονάτισε κάτω, κόρη τῆς άμαρτίας! Γονάτισε κάτω και προσευχέσου... Ζήτησε από τὸ Θεό να σε συγχωρήσει...

Η Μελανία κοντοστάθηκε. Ἀσφαλῶς ο γέρο-άσκητής ήταν τρελλός και παραμυλός.

— Κοιμήσου, πατέρα, τοῦ εἶπε με σιγανή φωνή. Κοιμήσου... Η ώρα εἶνε περασμένη. Γιατί άγρυπνάς;

— Και σὺ γιατί άγρυπνάς; ρώτησε άπότομα ο άσκητής.

Η Μελανία δισταζε ν' άπαντήσει. Ο άσκητής κούνησε τὸ λευκό-μαλλο κεφάλι του και συνέχισε:

— Ἀκολουθῶς ζούπω τὸν πειρασμό. Ο πειρασμός σου σκότωσε τὸν ὕπνο. Στὴν Κόλασι! έχουν έτοιμάσει κιάλια τὴ φωτιά σου! Και ψηλά στον οὐρανό, οι άγγελιοί του Θεοῦ θεηνοῦν για τὸ χαμό σου!...

Ἀνησυχή και περιέργη πειά ή Μελανία, έκλείσε τὴν πόρτα και πλησίασε κοντά στον άσκητή.

— Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι; τὸν ρώτησε. Τί κακό ἔκανα; Δεν εἶχα ὕπνο και κατέδρα ὡς ἐδῶ.

— Τὸ κορμί σου μοσχρόλαίε φρενός! εἶπε ο άσκητής με κύστηρή φωνή. Τὰ μάτια του λάμπουν κοιταγμένα. Η φωνή του τρέμει... Τοιμαζόταν να κάνει κάποιο κακό.

— Όχι, δὴν εἶν' ἀλήθεια, τοῖριζε ή Μελανία τρομαγμένη.

— Μὰ λές ψέματα. Τὸ αἷμα σου καίει κι' οι λογισμοί σου εἶν' άμωτολοί!...

(Ἀκολουθεῖ).

Τί να συνέβαινε άραγε; Ήσαν οι δύο μοναχοί άηθες; Δεν είχαν κοιμηθῆ άκόμα;

Ἀποφάσισε να πάει να δῇ για νὰ ναι σίγουρη. Κατέβηκε στην αυλή και όταν πλησίασε στο κίβωτο, έσκυψε και κύτταξε μέσα. Στὸ φῶς του φεγγαριού εἶδε μίαν άκνη, ισχνή και άσπρο-μάλλι.

Στὸ φῶς του φεγγαριού εἶδε καθισμένη σε μίαν άκνη έναν γέρο άσκητή, ισχνό και άσπρο-μάλλι.

Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

Τὸ δοχείο περιείχε άρωματισμένο λάδι. Τῆς τὸ είχε δώσει δὴ κι άρκετούς μήνες μία Ἀλεξανδρινή κυρία,

πούχε πάει στο μοναστήρι τους να προσκυνήσει.

Η Μελανία άρπασε τὸ δοχείο σ' ένα τραπέζι κι άρχισε να γούρνεται.

— Έβγαλε σιγά-σιγά όλα της τὰ ρούχα, ὡς πούμινε δλόγυνη...

Μέσα στο θαμπόκοταδο του κελλιού ή άνειρευμένη ωμορφιά του κορμιού της φεγγόβολουσε, θαρρείς, σαν νάταν πλασμένη από φίλνισσι ζυμωμένο με ρόδα!...

Ήταν σαν όνειρο...

— Ένα όνειρο άμυρτωλό, ένα όνειρο θείο, υπερκόσμιο, άφάνταστο.

Φαινόταν σαν άγαλμα.

— Ένα άγαλμα από θαμπό χρυσάφι, ένα άγαλμα ζωντανό, γεμάτο έρωτικούς πόθους και φλόγες...

Για μία στιγμή έσκυψε και ή ίδια και κύτταζε τη γυμνή ωμορφιά της...

Τὴν κύτταζε με ίκανοποίηση και μισόκλεισε τὰ βλέφαρά της. Τὰ χεῖρά της ψιθύριζαν:

— Είμαι ωραία! Είμαι ωραία, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

Θά σου χαρίσω τὴ λαγγυμένη μου ωμορφιά, θά σου χαρίσω τὴ ζεστή μου άγκαλιά, θά σου χαρίσω τὰ πεντάγλυκα φιλήματα...

— Αὐτὸς πουλάει, Εὐγένιε, σαν τις νύμφες του Νεῖλου.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

ΤΟΥ MAURICE DECOBRA

ΤΥΜΕΝΟΙ σύμ-φωνα με τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας ἔξη κομπούροι κ ο φορεμένοι κύριοι, κουθέντια-ζαν μέσα στο πλούσιο σαλόνι.

Τὸ σουπέ εἶχε σερβιριστεί σ' τὴν διπλανή τραπέζια. Μὲς ἀπ' τὴν άνοιχτή πόρτα φαινόονταν, ἔπιδνω στο τραπέζι, ἔρτα σερίβιτια, πὸν ἔλαμπαν άνάμεσα σ' άσπρμένα άνθο-δοχεία με τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα και τῆς βιολέττες τῆς Πάρμας. Ἐ-φτά σερίβιτια για ἔξη κυρίους και μὴ μόνο γυναίκα!...

Πρὸ δύο ἡμερῶν, ο καθένας ἀπ' τοὺς φρακοφορεμένους αὐτο

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Πώς απέδωσε ο Άχιλλεύς τις τελευταίες τιμές στον Πάτροκλο. Τα Άλογα και οι νεκροί κύριοι τους. Κηδείες συνοδευόμενες από άνθρωπο-σφαγές. Τάφοι ποτισμένοι στο αίμα! Η κηδεία του βασιλέως της Δαχόμενης. Η θυσία των γυναικών. Στύγγοι που καίγονται ζωντανές μαζί με το πτώμα του συζύγου των. Άλλοτετες εκδηλώσεις του πένθους. Αυταρχισμικοί. Η μοίμης των Αιγυπτίων. Πώς κηδεύουν τους νεκρούς των οί Ινδοί της Βραζιλίας. Μέσα στο θυδίο της θαλάσσης, κ.τ.λ.

Σε κάθε εποχή και σε κάθε χώρα οι άνθρωποι συνήθισαν να κηδεύουν και να τιμούν τους νεκρούς των με διαφορετικό τρόπο. Όλοι αυτοί οι τρόποι είνε εξαιρετικά περίεργοι και ενδιαφέροντες. Γι' αυτό αξίζει να τους αναφέρουμε.

Και άς αρχίσουμε από την ελληνική αρχαιότητα. Την πιο υπέροχη περιγραφή κηδείας ευγενούς της μακρινής ε-ζένης εποχής, μας τη δίνει ο μεγα-λείτερος των ποιητών, ο Όμηρος, στην «ΐλιάδα» του, στο μέρος όπου ο Άχιλλεύς αποδίδει τις τελευταίες τιμές στο νεκρό του αγαπημένου του Πα-τρόκλου. Να τι γράφει: «Μέο' στις φλόγες της γιγαντιαίας φωτιάς (ό-που έκαιγαν το πτώμα του ήρωος), έφωξαν τέσσερα πολεμώχα Άλογα. Ο ήρωας είχε έννιά ευγενικά σκυ-λιά που έτρωγαν πάντα στο ίδιο τρα-πέζι μ' αυτόν. Έσφαξαν τα δυο και τάραξαν κι' αυτά μέσα στη φωτιά. Έπειτα ήρθε κι' η σειρά δώδεκα ανδρείων παιδιών των γενναίων Τρώων που τα σκότωσαν κι' αυτά».

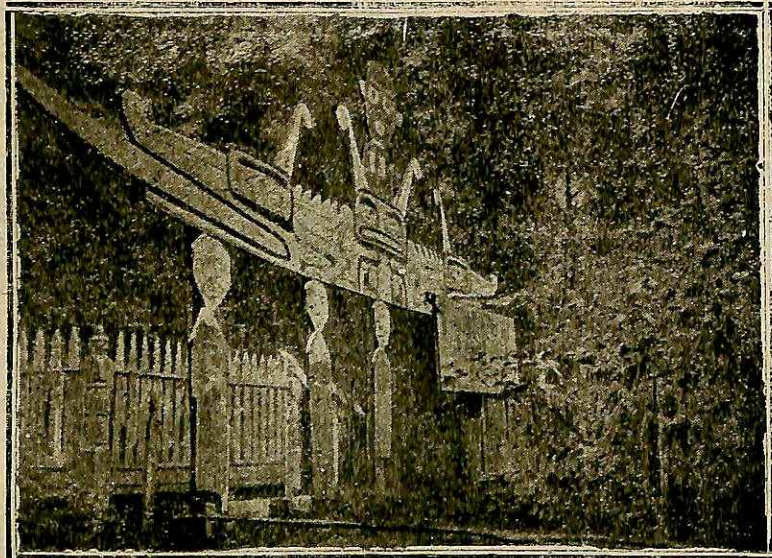
Ο ποιητής περιγράφει έντελως α-συνκίνητα το τρομερό αυτό μακελειό, γιατί δεν βρίσκεται σε καμιά αντί-θεσι με τις πεποιθήσεις της εποχής του, κατά την οποία πίστευαν ότι και η μετά θάνατον ζωή είνε όμοια με την επίγεια. Φανταζόντουσαν δηλαδή τότε ότι ο νεκρός και στον άλλο κόσμο έ-ξαικολούθησε να τρώει, να ντύνεται και να πολεμάει και γι' αυτό το λόγο έβαζαν μέσα στον τάφο του, τα ρού-χα του, τα όπλα του και προμήθειες παντός είδους. Έπίσης, όταν ο νεκρός ήταν ευγενής σαν τον Πάτροκλο, για να κάνει αξιοπρεπή την εμφάνισή του στον άλλο κόσμο, έσφαζαν την ώρα της κηδείας του δούλους, Άλογα και Άλλα ζώα για να τον ακολουθήσουν κι' αυτά στην Άλλη ζωή.

Όσο όμως τα ήθη έπολιτιζόντου-σαν, οι Άρχαίοι καταργούσαν τα Ά-λογα αυτά έθιμα. Έτσι ο Βιογίλιος, περιγράφοντας την κηδεία ενός Ρω-μαίου ήρωος, παρουσιάζει το Άλογό του που συμμετέχει περίλυπο σ' αυτή, σαν να καταλαβαίνει ότι ο κύριός του έπαψε να ζή πειά. Μά το ευγενικό Άλογό δεν πρόκειται πειά να θανατω-θή. Παρακολουθεί Άπλως τον κύριό του ως τον τάφο του.

Η συνήθεια αυτή να παρακολουθούν τ' Άλογα τις κηδείες των κυρίων τους, έφτασε και ως την εποχή μας. Έτσι, σήμερα σε πολλά κράτη της Εύρώπης τα Άλογα των ανωτάτων αξιωματικών παρακολουθούν τις κηδείες τους. Στην Άγγλία μάλιστα, κατά την ώρα της κηδείας, κρημούν στη ορχή του Άλό-γου και τις μπότες του νεκρού.

Οστόσο, η παράδοση των αιματη-ρών κηδείων δεν έχει εκλείψει ούτε στην εποχή μας. Υφίσταται ακόμη κυ-ρίως σε μερικούς πληθυσμούς της Α-φρικής. Έτσι, πριν άρχιμα ή Δαχόμε-νη καταληφθή από τους Γάλλους, κάθε

φορά που πέθανε ο βασιλεύς της, γι-νόταν τρομερή άνθρωποσφαγή. Μόλις ο μαύρος αυτός ήγεμάν έβγαζε την τε-λευταία του πνοή, οι στρατιώτες του όρμούσαν έξω από το ανάκτορό του και έσφαζαν όλους τους διαβάτες που συναντούσαν στους δρόμους. Έπίσης και κατά την ημέρα της κηδείας του ήγεμόνος γινόντουσαν νέες εκατόμβες.

Ο τάφος ενός Ινδού φυλάρχου της Κολομβίας.

Κατά το 1862, στην κηδεία του βα-σιλέως της Δαχόμενης Γκέζο, το αίμα 3000 ανθρώπων έπότησε τον τάφο του τυράννου. Ένα έθιμο μάλιστα του τό-που απαιτούσε να γίνεται το φέρετρο του βασιλέως από χάρμα πετρώμε-νο με το αίμα πολυαριθμών αιχμαλώτων, προ-ορισμένων να έξυπηρετούν στον άλλο κόσμο του νεκρού ως φρουροί του.

Ιθαγενής της νήσου Άνταμάν καθισμένος μέσα στην καλύβα του, απ' τη στεγή της οποίας είνε κρεμασμένα τα κόκκαλα του πατέ-ρα του.

Κάποιος ευρωπαίος, Άποικος στη Δα-χομή, περιγράφει ως έξης τις σφαγές ή όσες έγιναν όταν έπέθανε ένας Άλ-λος βασιλεύς της, ο Μπεχαντζέν:

«Από το πρωί της ημέρας της κηδείας, οι σερύγοι ήχοι του γκούγκ (δρυανό των άγγιων που μοιάζει με τμήπανο) άνήγγειλαν στα πλήθη ότι ή σφαγή άρχιζε. Και πράγματι έσφα-

ώτες του τον χαιρετούσαν, πυροβο-λώντας και σκοτώνοντας τους δια-βάτες. Όταν δέ έληξε να επισκεφθή-κι' αυτός τον τάφο του νεκρού, έ-σφαξαν μπροστά του πενήντα άκόμη δούλους».

«Έτσι, μέσα σε λίγες ημέρες έ-σφαχτηκαν περισσότεροι από πέντε χιλιάδες άνθρωποι, των οποίων τα κεφάλια έκρέμασαν στις πόρτες του παλατιού για... στολίδια!».

Σε Άλλα μέρη πάλι του κόσμου, ο θάνατος ενός βασιλέως, συνοδεύεται όχι πειά με άνθρωποσφαγές, Άλλά με εκούσιες θυσίες. Έτσι, στο Λαλαμάο και στο Κορομάντες των Ινδιών, ή γυναίκες, των οποίων ο σύζυγος πέ-θανε, μη μπορώντας να υπομείνουν χο-ρισμό και θλόντας να τον συναντή-σουν άμείως στην Άλλη ζωή, έπεφταν μπόνες τους και καίγονταν ζωντα-νές, στην ίδια πυρά, όπου καίγονταν και το πτώμα του! Η συνήθεια αυτή ήρσιτο ως τα μέσα του περασμένου αιώ-νος, όπως αποδεικνύεται από την παρακάτω περιγραφή του ευρωπαίου περιηγητή.

«Όταν έπέθανε ο ραγιάς της Μπραχμαπούρης—γράφει— βρισκό-μουν στην πρωτεύουσά του. Άφη-σαν επί δυο μέρες το πτώμα του εκ-τεθειμένο σε κοινή θέα έπάνω σ' ένα λαμπρό άρμα, ενώ οι Βραχμάνοι άνηγ-γελαν στο λαό ότι ή σύζυγος του βασιλέως θα τον ακολουθούσε στην Άλλη κόσμο και θα καίγεται ζωντανή στην ίδια φωτιά με το πτώμα του. Κατά το άπόγευμα της τρίτης ημέ-ρας, ιερείς ακολουθούμενοι από πο-νοικούς, μετέφεραν το πτώμα του ρα-γιά στο μέρος όπου θα γινόταν ή τελετή της καύσεως. Πίσω απ' το άρμα ακολουθούσε ή χήρα ήγεμονί-ς, ή οποία μόλις κρατίοντα στα πόδια της. Έσφασαν έτσι μπρος στην πα-ρόδα, κοντά στην οποία βρισκόταν ένας μεγάλος σωρός από έύλα. Κα-τά τη διάρκεια της νύχτας, ή χήρα είχε μεθώσει με χάρκ (μείγμα ύδω-ρος και λινού) για να μπορέσει να πεθά-νη άποδα. Σε μία στιγμή, ή πόρτα της παγόδας άνοιξε και πρόσβαλε ο άρχηγός των βραχμάνων, κρατών-τας ένα δαυλό άναμμένο. Δυο Άλλοι ιερείς ακολουθώντας κρατώντας στα χέρια τους—σέρνοντας μάλλον— τη χήρα, ή οποία συνοδευόταν από τέσσερες σκλάβες της που θα καί-γόντουσαν κι' αυτές ζωντανές. Μό-λις έφτασαν μπρος στο σωρό των έύλων, ή φτωχή χήρα, έβγαλε μία κραυγή τρόμου και τραβήχτηκε σαν τρελή προς τα πίσω. Μά οι Βρα-χμάνοι την έπιασαν, την έδεσαν και την έβάλισαν δια της έτας, μαζί με τις τέσσερες σκλάβες έπάνω στα έύλα, ενώ συγχρόνως ο άρ-χιεραρχός έβαλε φωτιά σ' αυ-τά»... Έπειτα από λίγη ώρα ή δυ-στυχημένες γυναίκες είχαν μετα-βληθεί σε στάχτη!...

Έπίσης, στα 1810, όταν έπέθανε ο ήγεμάν της Μαράδας, ή 47 γυναίκες

του έκάρκαν ζωντανές στην ίδια φω-τιά με το πτώμα του. Στην Καμπούτ, πάλι, όταν έπέθανε ο βασιλεύς, όλοι οι πρίγκιπες και οι μεγάλοι άρχοντες ήσαν υποχρεωμένοι να καούν μαζί.

Σ' αυτές τις εκούσιες θυσίες, πρό-πει να προστεθούν και οι άκρωτηρια-σμοί, με τους οποίους πολλοί άρχιοι λαοί εκδηλώνουν το πένθος τους.

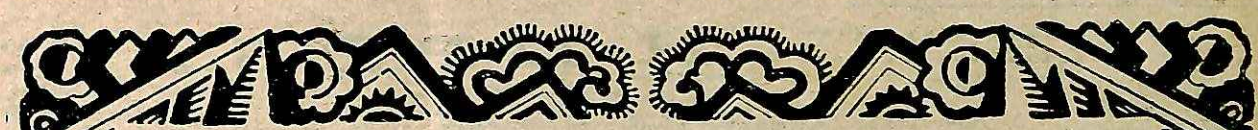
Και ο μόν Άχιλλεύς, όταν έπέθανε ο Πάτροκλος, για να δείξει το πέν-θος του περιορίστηκε να κόψη την ό-ρνια του χρυσή κόμη. Οι άρχιοι όμως της εποχής μας εκδηλώνουν το πέν-θος τους με τρόπους έντελως βαρβάρους και πρωτόγονους. Έτσι οι Γε-οργιανοί και οι κάτοικοι των νήσων Μιντανάο, όταν πεθάνη κανένας προ-σφίλης των, ξερίζουν τα μαλλιά τους, τη γενειάδα τους και τα φρύδια τους. Οι Νεοζηλανδοί πάλι σηματοδύνουν με βαθιές παράλληλες μαχαιριές το πρό-σωπό τους και το στήθος των. Οι Ι-θαγενείς των νήσων Βίτι, όταν πεθά-νη ο πατέρας τους, κόβουν ένα δά-χτυλο του ποδιού τους ή του άριστε-ρού χεριού. Οι Αυστραλιανοί τέλος ξεριζώνουν ένα, δυο ή τρία δόντια τους, αναλόγως του πένθους των!...

Σύμφωνα με μία δοξασία, διαδεδο-μένη εξαιρετικά στους πρωτόγονους λαούς, έπορεύετο ότι για να ζήσει ο νεκρός ευτυχισμένος στην Άλλη ζωή, έπρεπε το σώμα του να μη φθαρή, Άλλά να διατηρηθή στον αιώνα των άπαντων. Στη δοξασία αυτή βασίζου-νο οι Αιγυπτίοι βασιλεύσαντες ή μάλ-λον μονιμοποιούντες τους νεκρούς των.

Ο Ήρόδοτος περιγράφει λεπτομε-ρώς όλες τις διατιυώσεις της μονιμο-ποίησης. Ο βαλσαμωτής άφαιρούσε έν πρώτους τον εγκέφαλο του νεκρού, βγάζοντάς τον με λεπτότατο έργαλειό από τη μήτη του. Έπειτα του άνοιγε την κοιλιά και έβγαζε από μέσα τα έντόσθια, τα όποια, αφού τα έλανε με κρασί και τ' άρωματίζε, τα τοπο-θετούσε πάλι μέσα στο σώμα, που το παραγέμιζε συγχρόνως με σκόνη σινύ-ρας και κανέλλας. Άφου ο βαλσαμο-τής προετοιμάζε έτσι τα πτώματα, τα έφηνε επί 70 ημέρες εκτεθειμένα στην έπιδραση άνθρακακής σόδας. Έπειτα τα τύλιγε ολόκληρα με ταινίες άλευ-μένες με άραβική γόμα. Τότε οι συγ-γενείς του νεκρού πήγαιναν και έταψυ-ναν το πτώμα, το τοποθετούσαν στο έύλινω φέρετρο, το έκλειναν και το κατέβαζαν στην υπόγεια κρύπτη των νεκρών.

Μά και στην εποχή μας υπάρχουν πολλοί λαοί, που βαλσαμώνουν τους νεκρούς των, μα οι τρόποι του βαλσα-μώματος ύστερον πολύ του Αιγυπτια-κού. Έτσι, στη Νούκα—Χίβα, άφου βγάλουν τα έντόσθια του νεκρού, τον τοποθετούν έπάνω σε μία πέτρα στο βρεχάκι και τον αφήνουν εκεί. Κάθε νύχτα ο πιο στενός συγγενής του πη-γώνει και τον άλείφει μ' ένα είδος έλαιο. Έτσι, στο τέλος ή επιδερμίδα γίνεται σαν περγαμινή. Τότε τυλί-γουν το νεκρό με κοδέλλες και τον ένταφιάζουν.

Οι Ινδοί Καρισκο πάλι, που κατοι-κούν στα Νότια της επαρχίας Περ-ναμπουκο στη Βραζιλία, για να βαλ-σαμώσουν τους νεκρούς τους τους... καπνίζουν σαν να ήσαν κυριολεκτικώς παστά κορέατα. Έπίσης και οι Ινδοί Γκουαράνος της Κεντρικής Άμερικής βαλσαμώνουν τους νεκρούς των μ' έ-ναν άνάλογο τρόπο. Έπειτα χαράζουν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΚΡΟΥΜΟΥ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Ο γέρος ο άσκητής, ο Άγιος, όπως τον δώνα-ζαν όλοι στην Άγχίαλο, άνατρίχιασε.

—Κλέβεις έσύ; έλε-με άγρια φωνή στο ξαν-θόμαλλο Έλληνόπουλο, που είχε σωριαστεί κατα-γής με το πρόσωπό του έπάνω στο χώμα σαν τον Τελώνη της παραβολής.

Έκει κατάχαμα, πλάι στο παιδί, λαμποκοπούσε ένα ποτήρι ολόχρυσο και ή άχτίδα του κερού και της καν-τίλας, που έκαιγαν μπροστά στην Παναγιά, έπαιζαν με τα πολύτιμα του ποτηριού πετράδια.

—Ναι, έκλεψα... απάντησε το Έλ-ληνόπουλο. Νά με παιδέψης θέλω. Μά πρώτα να μ' άκούσης και να με βο-ηθήσης...

—Έγώ; Τελείωσε! Το μύρο που σου έβαλε έχάθηκε απ' τη μαύρη σιγ-μή που λέρωσε τα χέρια σου. Σ' ά-γατούσα σαν τα μάτια μου, μα ο Χριστός το έλε, είσαι μάτα πο-νηρό και πρέπει να σε βγάλω...

—Ο,τι τιμωρία μου πής, θα την τραβήξω χωρίς παράνομο. Μά πρέ-πει πρώτα να μ' άκούσης και να με βοηθήσης...

Έλαμπαν τα μάτια του παιδιού και το μέτωπό του το περήφανο άψηλά το σήκωσε, χωρίς κανέναν σκοτεινό λογισμό να το αλυ-κώσε.

—Κάθε χρόνο σαν σήμερα μνη-μονεύεις ένα όνομα...

Ο άσκητής έσταυροκοπήθηκε.

Διάφορα σχήματα στο πρόσωπό τους, τους ντύνουν με όραία ύ-φάσματα και δέματα και τους το-ποθετούν έπειτα μέσα σ' ένα είδος καλάθιων πολύ μακρών, τα όποια, άφου τα σκεπάσουν με φυλλάμια, τα δένουν στερεά. Πηγαίνουν κατόπιν και αφήνουν τα περιέργα αυτά φέρετρα στη μέση ενός δάσους.

Τό ίδιο γίνεται και στη Μαλασία, όπου έπιπλέον οι Ιθαγενείς σπέρνουν γύρω από το φέρετρο σπόρους άναρ-χιητικών φυτών, τα όποια σχηματί-ζουν άργότερα στο πτώμα ένα σάβανο από χλόη!

Σε μερικά Άλλα μέρη, έπειδή οι Ι-θαγενείς δεν μπορούν να διατηρήσουν ολόκληρα τα πτώματα των νεκρών, φυλάνε μόνο τα όστά τους. Έτσι οι κάτοικοι της νήσου Άνταμάν, στον κόλπο της Βεγγάλης βυθίζουν τα πώ-ματα των νεκρών τους μέσ' στη θά-λασσα, δένοντάς τα μ' ένα στερεό σχοινί. Μέσα σε λίγες μέρες τα ψά-ρα τρώνε τις σάρκες τους. Τότε ά-ναστύφουν με προσοχή τα κόκκαλα και τα φυλάνε έπάνω στις στέγες της κα-λύβας τους!...

Θά συνεχίσουμε και στο προσέχες την περιγραφή των τόσων ένδιαρε-ρυσών και περιέργων έπικηδείων αυ-τών συνθηκών.

—...Και λιπάσαι για το βασιλιά σου. Στρατιώτες ήσονται και λακράι-σαι που γλύτωσες από μια μάχη που άρπαξε προδοτικά το τιμωτερο κεφα-λι. Κι' έμένα μου έλεγες:

«Παιδί μου, Βούλγαρο μ'ην πιστε-ψης. Αυτοί πολεμούν όχι για έλευθε-ρία, για δόξα, για τιμή, μα για να βλέπουν να τρέχει αίμα, να γδύνουν νεκρούς, να τυραννούν ανθρώπινα κορ-μιά. Θηρία, παιδί μου, μα όχι εγγε-νικά λιοντάρια, θηρία άγρια κι' άπυ-στα...» Δεν μου τα έλεγες αυτά; Και κάτω από το σκοτεινό σου ρόσο δεν έχτισσες πολεμώχα ή καρδιά σου, όταν συλλογίζσουν πως μεθ' ο Κραύ-μος δύο φορές με το ποτήρι του, γι-ατί έχει κάνει ποτήρι το κεφάλι του αυτοκράτορα Νικηφόρου και θαρρεί, ενώ πίνει κρασί και κυλιέται σαν κτή-νος μεθυσμένο, θαρρεί πως πίνει αίμα

Έλληνικό, το αίμα του βασιλέα μας; Κι' εγώ που τ' άκουγα αυτά, ήθελες νάμα πέτρα; Τα λόγια σου ήθελες

Εκλαιγε ο γέρος, έκλαιγε και το παιδί.

—Έλαφρό το χώμα σου, βασιλιά μου, είρηνη στην ψυχή σου...

—Έλαφρή ή ψυχή σου, βασιλιά μου... Πόλεμος σε μάς, πόλεμος ά-τελείωτος... Δεν πολεμούμε για πλού-τη και για ξένα χώματα. Πολεμούμε για να προφυλάξουμε τον κόσμο τον ήμερο απ' την έπιδρομή των θηρίων. Για τον πολιτισμό, για τον άνθρωπο...

Εκλαιγε ο γέρος, έκλαιγε και το παιδί.

—Εύχαριστώ, παιδί μου, που κα-τάλαβες τί λαχταρούσα και το έκα-μες, χωρίς να σου το πώ. Μά ή κλεψιά είνε πάντα κλεψιά. Πρέπει να σου πώ την τιμωρία σου. Πάρε αυτά τα πολύτιμα πετράδια, άρχει-αστα για τα τίμα χέρια σου, και ρίξε τα στο Βουλγαρικό στρατόπε-δο. Αυτή είνε ή τιμωρία σου. Καλ-τόρα, έλα να σε εύλογώσω. Λίγες είν' ή μέρες μου... Τη σημερινή μέ-ρα θαρρείς περίμενα για να ήσυ-χάσω... Θρησκεία και πατρίδα, γι' αυτά τα δυο να ζής και να πεθά-νης...

Το παιδί φίλησε με συγκίνησι το χέ-ρι του παππού του, προσκίνησε τον εά-φο του κι' έφυγε έλαφρόποδο, φτερο-τό, άγριδολωμένο, να περάσει την τι-μωρία του.

Ποτέ άμαρτωλός δεν είχε τόσο χα-ρά... Στ' αυτά του βούίζουν αδιάκο-πα τα στενά λόγια του παπού:

—Θρησκεία και πατρίδα!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο χειρότερος τροχός της άμαξας προεβεί το μεγαλύτερο θόρυβο.

—Πριν πηδήσει, κούταξε καλά μπροστά σου.

—Κάλλιο μόνος παρά με κακή συν-τροφιά.

—Ο καλός πεζοπόρος εύκολα κα-βαλλισθεί.

—Αν θέλεις καλές φρούτα, φρον-τισε να στερεώσεις το δέντρο.

Η ΠΡΟΒΑ

Τα μεσάνυχτα είχα περάσει... Ο Παύλος Βελόν, παλιός θεατρικός κριτικός στην «Ηχώ των Βουζυλλών», άφοδ παρέδωσε τα χειρόγραφα του στον κλητήρα της εφημερίδας για να τα πιά στο τυπογραφείο, γύρισε έπειτα στο γραφείο του, όπου τον περίμεναν μερικοί συντάκτες φίλοι του και τους είπε:

«Η αποψινή μου κριτική μου έφερε—ξέρετε—μια παληά ιστορία, που μου συνέβη εδώ και τριάντα χρόνια, στις αρχές δηλαδή της δημοσιογραφικής μου καριέρας. Έχετε όρεξη να την ακούσετε;

«Όλοι ήσαν πως ο Παύλος Βελόν φημιζόταν για τα περιπετειώδη ανέκδοτα της δημοσιογραφικής του ζωής, τα οποία ήξερε ν' αφηγείται με συναρπαστική τέχνη. Γι' αυτό, οι συνάδελφοί του του άπαντησαν άμεσως:

«Θέλει και ρώτημα! Άλλωστε, πώς θα ακούσουμε, Διάβολε, την ώρα μας, ως ότου να μάς φέρουν από το τυπογραφείο τα πρώτα φύλλα...

Ο κριτικός άναψε τότε την πίπα του κι' άφου τεντώθηκε με ναγέλια στην πολυθρόνα του, άρχισε να διηγείται:

«Πάνε από τότε, όπως σ' είπα, τριάντα δόκλιχα χρόνια. Την εποχή εκείνη ήμουνα κι' εγώ νέος είκασι-πέντε χρόνων, σοβαρός και δασυτήριος, φημισμένος κυνηγός των ειδήσεων της ήμερας, όσο και των... ώραιων γυναικών του θεάτρου. Μή με βλέπετε τώρα!... Τότε ήμουνα ζωηρός και—γιατί να μη σ' είπω—ολογής—άρεκα άμωρος και συμπαιφτικός, με τα πυκνά καστανά μου μαλλιά, τα οποία όμως έκτοτε, σιγά-σιγά, εγκατέλειψαν το καράφι μου, για να μη γυρίσουν πια σ' αυτό...

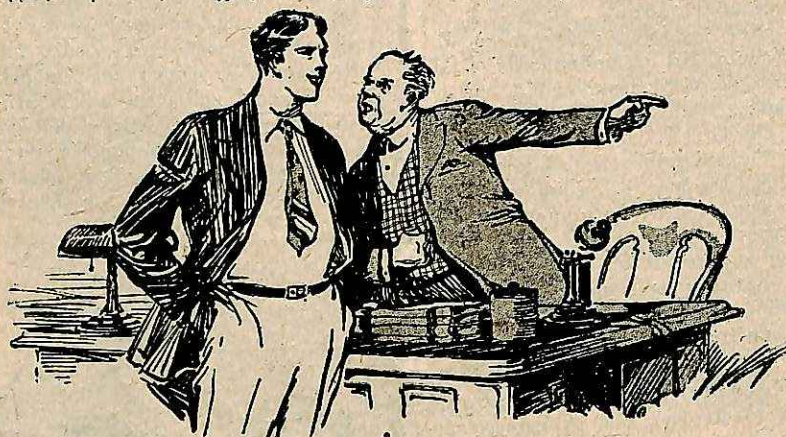
«Χάρης στην άδυναμιά μου έτρεφα πάντοτε στις γυναίκες που θεάτρου, εξέλιχθηκα σιγά-σιγά σε θεατρικό κριτικό. Καταλάβαινα τώρα, πόσο ήμουνα περιζήτητος από τους ήθοποιους και των δύο φύλων των διαφόρων θεάτρων και πόσες περιποιήσεις μου έκαναν. Ήσαν πολλοί πόσο κόστιζε μια άσηχη κριτική μου για τον καθένα τους!...

«Ας γυρίσουμε όμως στην ιστορία μας... Μια βραδυά λοιπόν—καταραμένη, ελογημένη; δεν ξέρω—είχα πάει στο θέατρο «Ρούκ», όπου δινόταν η πρεμιέρα μιας Άγγλικής κωμωδίας. Έκτος από την κριτική μου για το έργο, όφειλα να γράψω και μια άλλη κριτική για το θέατρο, ο οποίος για πρώτη φορά έκανε την εμφάνισή του στο θέατρο αυτό και του οποίου πρωταγωνιστές ήσαν ο Βικτόρ Γκρανταίς και η ώραία σύζυγός του Ματθίλδη.

«Η αλήθεια είναι, πως το νταμπύρο των ήθοποιών εφημερίσε

πραγματικό θέαμα, πώς ή κωμωδία επέτυχε απ' αρχής μέχρι τέλους και πως το ζεύγος Γκρανταίς έρεχοχρότη από το Κεινόν μ' ένθουσιασμό. Τόσο ο Βικτόρ, όσο και η γυναίκα του Ματθίλδη αναγκάστηκαν να βγουν στο προσκήνιο άρκετές φορές για να ευχαριστήσουν τους θεατές, οι οποίοι με τις επευφημίες τους και τα χειροκροτήματά τους τους είχαν κυριολεκτικώς αποθεώσει.

«Τό άλλο πρωί, η κριτικές όλων των εφημερίδων ήσαν επανειλημμένως τόσο για το έργο, όσο και για το παίξιμο των ήθοποιών. Πόσο φτωχός όμως ήσαν όλες μπροστά στη δική μου κριτική!... Για το έργο, δεν είχα, δεν έγραφα και πολλά πράγματα. Περίωρισά την κριτική μου μονάχα σε δυό ή τρεις φρασούλες. Τί ήσαν, όμως, εκείνα που έγραφα για την τέχνη του ζεύγους

— Η γυναίκα μου θα έλθω σε λίγο...

Γκρανταίς; Τί έμπνευσ; που είχα έκαίνο το βράδυ;... Τα κολακευτικά μου λόγια έμοιαζαν με μια αϊθέρια σκόλα που έ'χε ανεβάσει το ζεύγος Γκρανταίς μέχρι του εδδόμου ούρανο!... Σκεφθίτε, πως μονάχα για τη Ματθίλδη είχα γράψει κάπου τρία τέταρτα της στήλης. Η σαγηνευτική ύμωφία της, η λιγυρότης του κορμιού της, το έλευθερο παίξιμό της, με είχαν συναρπάσει δόκλιχα, με είχαν κάνει αιχμάλωτό της...

«Μή γελάσετε, φίλοι μου, αν σ' είπω, πως μόλις έπεσε η αυλαία της πρώτης πράξης, είχα ξεχάσει τον έαυτό μου, το επάγγελμά μου... «Ορθος, σ' ένα από τα μπροστινά καθίσματα της πλατείας, χειροκροτούσα, μ' όλες μου τις δυνάμεις τον τελευταίο μονόλογο της Ματθίλδης, σαν τρελλός!... Τη στιγμή εκείνη δεν ήμουνα πια ο Παύλος Βελόν, ο σοβαρός θεατρικολογικός κριτικός, αλλά ένας έρωτευμένος θεατής!...

Μάλιστα, κύριοι!... Φαντασθήτε δυό μάτια γαλάζια, σπράσινα, να σπιθοβολούν σ' ένα λευκορόδινο, γλυκό προσωπάκι, όμοιο με πρόσωπο Παναγίας του Ραφαήλ, που το σκεπάζουν κατάνυκτα μαλλιά. Φαντασθήτε ακόμα ένα στρογγυλό στοματάκι, με καραμένια χαλκή, ένα στοματά-

κι από το οποίο έδγαίνε μια τώνή άργυρή, ζωηρή, παθητική, άρμονική... Φαντασθήτε τα όλ' αυτά και τότε... σίγουρα θα την έρωτευθήτε και σεις!... Μή γελάτε, σ' είπα ακαλώς!... Άκόμα και τώρα που τη θυμάμαι, ύστερα από τόσα χρόνια, με κυριεύει μια βαθιά ερωτική μελαγχολία...

«Όπως ήσαν έπόμενο, λοιπόν, όταν έδιόδαε την κριτική μου εκείνη, το ζεύγος Γκρανταίς ήρθε άμέσως στο γραφείο μου και μ' ευχαρίστησε μ' εγκαρδιότητα. Από την ήμερα δε αυτή ήγινε ο στενότερος κι' ο καλύτερος φίλος των. Κι' όπως ήσαν φυσικό, κάθε ήμερα, δεν έπαυα, στις θεατρικές μου πενιές, να κολακεύω πάντοτε με χτυπητές φράσεις το ήδαγμα της κρυφής μου άγάπης. Μην παραξενεύετε γι' αυτό! Όταν η καρδιά κυριαρχεί του έγκε-

λους τους πλουσίους και τους τιτλούχους, που είχαν αποθέσει πανάκριβα δώρα στα πόδια της έκλεκτής μου φίλης, εκείνη έ'χε γυρίσει περιφρονητικά τη ράχη της!... Πώς, λοιπόν, να μην ήμουνα εύτυχής και υπερήφανος για την άγάπη της;

«Μια ήμερα—ήταν η 5η Μαΐου 1899—δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου αυτή τη χρονολογία—έπρεπε να φύγω για λίγες ήμερες από τις Βουζέλλες, για μια άποστολή της εφημερίδας μου. Όταν αναγύρισα, η πρώτη μου σκέψις ήταν ν' επισκεφθώ την πολυαγαπημένη μου Ματθίλδη. Πράγματι λοιπόν στις τέσσερις το άπόγευμα βρισκόμουν στο σπίτι τους. Η θαλαμηπόλος των με ώδήγησε στο σαλόνάκι τους. Δεν είχα όμως καλοκαθήσει ακόμα σε μια πολυθρόνα, όταν άκουσα, έξαφνα, από τη μεσόπορτα της διπλής κρεβατοκομμάρας τη φωνή του Βικτόρος που έλεγε στη σύζυγό του σε άυστηρό τόνο:

«Έπί τέλους, άπιστη, ύμολόγησε την προδοσία σου!... Τά ξέρω πια!... Νά, ο φίλος σου ήνε στο διπλανό δωμάτιο!... Τώρα σε λίγο θα ιδής!... Πρέπει να τελειώσει πια η άτιμιά!... Διψώ έκδίκηση, θέλω να βάλω τα χέρια μου στο αίμα!... Ναι, στο αίμα, άπιστη γυναίκα!...»

«Έπειτα άκουσα τη φωνή της άπληγής μου Ματθίλδης, που του άπαντούσε με συντριβή και πνιγμένη στυός λυγμούς:

««Όχι, όχι! Συγχώρεσέ με!... Χρυσέ μου άντρούλη!... το ύμολογώ πως έφταξα!... Τον συνιπάθησα χωρίς ν' το θέλω, τον άγάπησα χωρίς να το νοιώσω!... Συγχώρεσέ με!... Δεν φταίει αυτός!... Έγώ, ναί, εγώ του επέτρεψα, τον ένεθάρρωνα να μ' άγαπήσει!... Συγχώρεσέ τον, άντρούλη μου, ήνε άθώος ο Παύλος!... Έπέτρεψέ μου να τον είδοποιήσω να φύγει και σου ύπόσχεσα πως δεν θα τον ξαναείδω πια!... Μή θέλεις να τιμωρήσης έναν άθωο!...»

«Ακούγοντας αυτό το μονόλογο, άρχισα να τρέμω σύγχυτος. Σίγουρα—άκέρηχα—ο Βικτόρ Γκρανταίς, κατά το διάστημα της μικρής μου άπουσίας από τις Βουζέλλες, θα έκαθε τις σχέσεις μου με τη γυναίκα του και τώρα, που είδε ότι ξαναγύρισα από το ταξίδι μου κι' ότι τόλμησα μάλιστα να πάω άμέσως να την επισκεφθώ στο σπίτι τους, άπεφάνισε να δώση ένα τέλος στο ειδύλλιο μας αυτό.

«Δεν είχα όμως άποτελειώσει τις άπελπιμένες μου αυτές σκέψεις, όταν άκουσα ζωηρά τα βήματα του Βικτόρος να διευδύνεται στο ναλονάκι, όπου βρισκόμουν. Το αίμα μου είχε παγώσει στις φλέβες μου. «Εμείς, σαν τον έτοιμόθνατο κατάδικο, που περιμένει με άγωνία το κάτεσασμα του λεπίδιού της λαμπρόμου. Σε λίγο άνοιξε η πόρτα κι' έμπηκε ο Βικτόρ σοβαρός και κατσουριασμένος.

«Τί γίνεσθε, κύριε Βελόν;» μου είπε με ήσυχη φωνή. Κι' άμέσως έ-

εξακολούθησε χειρονομώντας κατά τη συνήθειά του:

««Η γυναίκα μου θα έλθω σε λίγο. Ντόνεται για να βγούμε έξω. Έκαστος άπασχολημένος, γιατί κάναμε μέσα τις πρόβες της τρίτης πράξης μιας κινουμένης κωμωδίας, της «Απίστου», που ετοιμάζουμε να ανεβάσουμε αυτές τις ήμερες. Μά τι έχετε; Γιατί είστε τόσο χλωμός; Μήπως είστε κακοδιάθετος; Θα κουρασθήκατε, φαίνεται στο ταξίδι σας. Έλάτε, καθήστε!...»

««Ναι, εν' αλήθεια—του άπάντησα τότε με τρεμάμενη φωνή—αυτό το διαβολοτάξειδο με χούρασε παραπολύ!...»

«Έπειτα από τα λόγια αυτά του Βικτόρος συνήλθα κάπως. Το καρδιοχτύπι όμως έκείνο που δόκλιμασα και την άνέφοραστη συγκίνηση που έννοιωσα σαν άκουσα με πόση ίκασία και με πόσο σπαρταγμό καρδιάς έκλιπαρούσε η πολυαγαπημένη μου Ματθίλδη τον άντρα της για τη ζωή του φίλου της, του Παύλου της—τ' έκδοτική σύμπτωσης αλήθεια—δεν θα τη λησμονήσω ποτέ... ποτέ!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΔΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ

Πολλοί πιστεύουν ότι τα γερατειά ήνε μια ήλικία, κατά την οποία ο άνθρωπος χάνει τις περισσότερες ικανότητές του και καθίσταται σχεδόν άχρηστος στην κοινωνία. Έν τούτοις ύπαρχουν παραδείγματα γερόντων, οι οποίοι παρά τα χρόνια τους έπέτελεσαν έργα θαυμαστά.

Ο παρίφημος πολεμιστής Όμπυ-σόν π. χ., ο ύπερασπιστής της Ρόδου, εξακολουθούσε να πολεμά σε ήλικία 80 χρόνων. Ο δούξ Μοντιρενσώ, 80 χρόνων έπίσης, έλαβε στη μάχη του Αγίου Διονυσίου 8 εν 5-λεφ τραύματα. Ο Γάλλος ήρωας Ταλμπερ σκότωθηκε σε μια μάχη σε ήλικία 88 έτών. Έπίσης άρκετοι πολιτικοί εκυβέρνησαν μεγάλα έθνη σε πολύ προχωρημένη ήλικία, όπως ο Πάλλεστρον, ο Γλάδστον, ο Ουίρσορ και άλλοι. Άκόμη πολλοί σοφοί εξακολουθούσαν να εργάζονται με νεανικό ήλο σε βαθιά του ήγας, καθώς ο Νεύτων, ο Κοπέρνικος, ο Γαλιλαίος, ο Άρχιμήδης κλπ. Ο Θεόφραστος έγραψε τους άσυγκρίτους του «Χαρακτήρες», το μοναδικό αυτό έργο, σε ήλικία έκαστο χρόνων. Έν γένει, η ήλικία, προκειμένου περί μεγάλων ανδρών, δεν παίζει παρά έλάχιστο ρόλο.

Ο ΝΤΙΣΡΑΕΛΙ

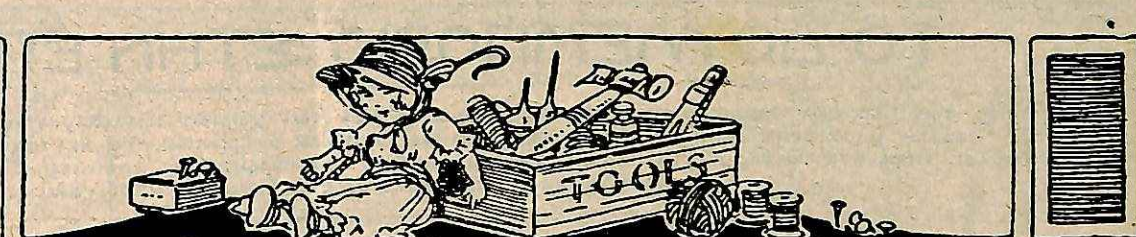
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Δεν ύπάρχει στη ζωή μας στιγμή, κατά την οποία να μην επηρεάζουν την τύχη μας η γυναίκες.

«Δεν βρισκείται πόνος, είτε σωματικός, είτε ήθικός, που να μην μπορεί να τον καταπραύνει η γυναίκα.

«Η καλύτερη μέθοδος για να άποκτήσετε εύλωττία ήνε να συναναστρέφεσθε τις γυναίκες.

«Η έπιτυχία επηρεάζει πολύ περισσότερο τις γυναίκες παρά τους άνδρες.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ «ΔΥΟ·ΔΕΚΑ!..»

Η πλουσιότερα γυναίκα της Άγγλίας. Μέσα στο μεγάλο Παρισινό κατάστημα. Η δυο μυστηριώδεις λέξεις. Πώς συνεννοούντο οι υπάλληλοι. Η άμνηχανία του διευθυντού. Η άποκάλυψις του μικρού υπαλλήλου. Η κατάκλησις της βαρώνης. Όπου την παίρνουν για κλέπτρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η πλουσιότερα γυναίκα, όχι μόνον του Λονδίνου, αλλά και όλου ήγρου της Μεγάλης Βρετανίας, ήταν η βαρώνη Μπάρντετ-Κάουρτς, η οποία, όταν πέθανε, πρό άχρον έτών, άφησε όλη της την περιουσία για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Παρ' όλων της όμως τόν πλούτο, η βαρώνη ντυνόταν εξαίρετικά άπλά και, βλέποντάς την κανείς στο δρόμο, δεν θα υπέθετε ποτέ πως έ'χε μπροστά του την πλουσιότερη γυναίκα της Άγγλίας.

Μια μέρα, η βαρώνη βρισκόταν σ' ένα από τα μεγαλύτερα εμπορικά καταστήματα των Παρισίων, όπου είχε πάει για να φωνίση διάφορα πράγματα.

Δεν βιαζόταν όμως καθόλου και είχε παραγγείλει να της καταβάσουν όλα σχεδόν τα δείγματα από κάθε είδος, γιατί ήθελε να διαλέξει πράγματα έκλεκτής ποιότητας. Ένώ λοιπόν έψαχνε να βρη τα πράγματα που θα της άρεσαν και γύριζε άναποφάσιστη από τον ένα πάγκο στον άλλο, άντελήφθη ότι κάποιος υπάλληλος, όταν έδλεπε τη βαρώνη να ετοιμάζεται να φύγει από το δικό του πάγκο και να πάη σε άλλον, έφώναζε στο συνάδελφό του: «Δύο·δέκα».

Η βαρώνη έσπαζε το μυαλό της για ν' άνακαλύψη τί νόημα είχαν αυτές ή λέξεις, τις οποίες, μέσα στο διάστημα μιας ώρας που βρισκόταν στο κατάστημα, τις είχε άκούσει είκοσι φορές τουλάχιστον. Δεν άπόρρεε όμως να βρη καμιά ικανοποιητική λύση, αν και οι καθυλιστικοί αυτοί άρθμοί είχαν κινήσει σε μεγάλο βαθμό την περιέργειά της. Γι' αυτό, όταν έκανε όλη της τα φώνια και πήγε να πληρώσει, άποφάνισε να ρωτήση το διευθυντή του καταστήματος, ο οποίος, άναγνωρίζοντάς την, είχε σταθεί όρθιος μπροστά της και της έμιλωσε με σεβασμό.

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε, σ' είπα παρακαλώ, του είπα, τί σημαίνει «δυο·δέκα»; Παρατήρησα ότι τ' φώναζαν επανειλημμένως οι υπάλληλοι σας μεταξί τους κάθε φορά που περνούσα από τον πάγκο καθενός σ' όσον έλθο.

«Ο διευθυντής, άκούγοντας την έρώτησή της, έλαβε χρώμα δυό-τρεις φορές, αλλά δεν έχασε την ψυχραιμία του και της άπάντησε εύγενέστατα:

«Ω, κυρία μου, δεν σημαίνει τίποτε! Μ' αυτά τα λόγια παραδίδουν πάντα οι

υπάλληλοι τους πελάτες ο ένας στον άλλο.

Η βαρώνη όμως, από την οποία δε διέφυγε ή ταραχή του διευθυντού, δεν ικανοποιήθηκε καθόλου μ' αυτή την άπάντησι και άποφάνισε να βρη με κάθε τρόπο τη λύση του αίνιγματος. Όταν έφτασε λοιπόν στο ξενοδοχείο της, έδωσε στο θυρωρό την έντολή, μόλις φτάσουν τα φώνια της από το κατάστημα, να της τά στείλει επάνω μαζί με τον υπάλληλο που θα τα ήγγαινε.

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

γέ μείνει καθλωμένη στη θέση της και δεν τολμούσε να βγη από την κάμαρή της. Οι υπάλληλοι του Παρισινού καταστήματος είχαν πάρει αυτήν, τη μεγαλύτερα κεφαλαίου της Άγγλίας, για μια κοινή κλέπτρια!...

Κατά το βράδυ πράγματι χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματός της και σε λίγο ένας μικρός φορτωμένος

Η ΜΑΥΡΗ ΚΗΛΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Η συμφορμή των Αράβων δουλεμπόρων. Η επιδρομή εναντίον των χωριών των Ιθαγενών. Δηλώσεις και ανθρωποσφαγές. Η μαρτυρική περσία των δούλων μέσα στην έρημο. Δρέμει σπαρμένοι με κόκκαλα ανθρώπων. Τα κέντρα του δουλεμπορίου της Αφρικής. Πώς πεθαίνουν οι δούλοι. Βορά στις ύαινες και στα θηρία. Το δουλεμπόριο στις ευρωπαϊκές αποικίες. Στην Τουρκία και στην Αθιοπία. Η προπαγάνδα κατά της δουλείας. Το έργο του καρδινάλιου Λαβιέρ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι και στην εποχή μας, παρ' όλη την καταπληκτική εξέλιξη του πολιτισμού, εξακολουθεί να υφίσταται ακόμη το δουλεμπόριο.

Οι σύγχρονοι δουλεμπόροι στην Αφρική είναι ως επί το πλείστον Άραβες άρχηγοί μεγάλων συμμοριών, ή όποιες αποκαλειστικό σκοπό τους έχουν την αιχμαλωσία των μαύρων.

Για το σκοπό αυτό ενεργούν νυχτερινές επιδρομές στα μέρη όπου ο πληθυσμός είναι πυκνός. Κρύβονται από βράδυ στα δάση που βρίσκονται κοντά σε διάφορα χωριά κι όταν το σκοτάδι απλωθεί πυκνό, εξορμούν κραυγάζοντας άγρια και μαινόμενοι. Ξερύνονται κραδαινόντας τις σπάδες τους στα χέρια, μέσα στους δρόμους των χωριών, καίγοντας τις καλύβες των Ιθαγενών και σφάζοντας τους γέροντες και τους αναπήρους, καθώς και όποιονδήποτε άλλον, ο οποίος προβάλλει αντίσταση.

Έτσι, σε λίγο το έδαφος γεμίζει από πτώματα. Πολλοί από τους κατοίκους, για να γλυτώσουν από τη δουλεία, φεύγουν και κρύβονται μέσα στα βουνά ή στα δάση. Μά οι Άραβες ανθρωποπώλες τους κυνηγούν, τους συλλαμβάνουν και τους υποβάλλουν μαζί με τους άλλους αιχμαλώτους, από τους οποίους, άμα θα ερωτησθούν, θα διαλέξουν τους καλύτερους για να τους πουλήσουν ως δούλους.

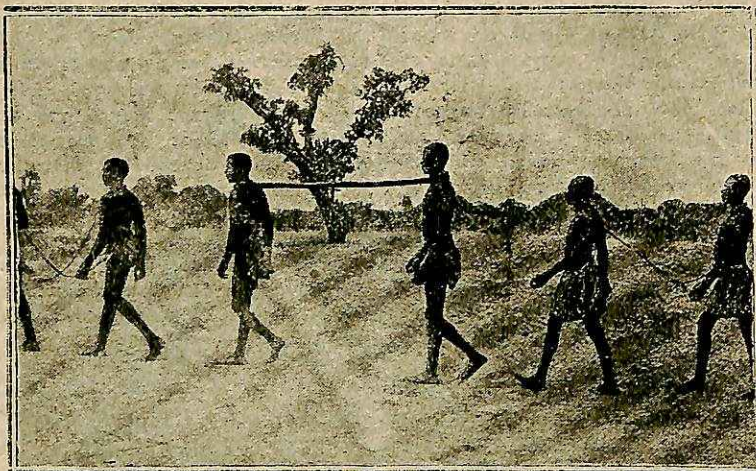
Από διαλέκων το εμπόριο τους, οι Άραβες δένουν τους δούλους ανά 20 ή 30 με χοντρές αλυσίδες και ή συνοδεία ξεκινάει. Πολλές φορές, αντί για αλυσίδες, χρησιμοποιούν μια μεγάλη σανίδα με τρύπες, μέσα στις οποίες περνούν τα κεφάλια των αιχμαλώτων τους κι έτσι δεν υπάρχει φόβος να τους φύγει κανείς. Αν ο δρόμος είναι απότομος και σκοντάφη κανείς από τους αιχμαλώτους, ή μέσω ή σανίδα χτυπάει τους άλλους συντρόφους του και τους πληγώνει το λαιμό και το κεφάλι...

Διασχίζουν έτσι έρημους άμμου φλογισμένους, στις οποίες δεν υπάρχει ούτε σταγόνα νερού, δάση απέραντα, των οποίων όλα τα μονοπάτια είναι γεμάτα από φυτά με μεγάλα αγκάθια που τους πληγώνουν τα πόδια και βλάπτουν με μολυσμένα νερά. Σ' όλο αυτό το διάστημα, οι Άραβες που περιφέρονται καθάλα από πάνω σε άλογα ή καμήλες, δεν παύουν να τους χτυπούν άγρια με χοντρά ξύλα για να τους κάνουν να προχωρούν γρηγορότερα. Αν δε κανείς από τους φτωχούς μαύρους πεινά κάτω εξαντλημένος και μη μπορώντας πια να προχωρήσει, τότε τον σκοτώνουν. Γι' αυτό το λόγο, οι δούλοι από τους οποίους περνούν οι δουλεμπόροι, είναι σπαρμένοι σ' όλη τους την έκταση από ανθρώπινα κόκκαλα.

Τέλος, οι Άραβες με τους αιχμα-

λώτους των φτάνουν στα κέντρα, όπου γίνεται το εμπόριο των σκλάβων. Τα μέρη αυτά είναι το Ούντζιτζι, στη μεσημβρινή Αφρική, ή Κούκα, το Μπόνο και άρακές άλλες πόλεις του Μπατζίμι, ή του Βαντά, στο Ανατολικό Σουδάν.

Από τους αιχμαλώτους έχει απομείνει πια μόνο το ένα τρίτο, γιατί όλοι οι άλλοι υπέκυψαν στις κακουχίες του δρόμου και στα χτυπήματα των δημίων τους. Ευρωπαίοι ιεραπό-

Μια συνοδεία μαύρων δούλων στην έρημο του Σάντ.

στολοι αναφέρουν σχετικά ότι σε συνοδείες 13.000 αιχμαλώτων μόνο 3.000 φτάνουν τις περισσότερες φορές στον προορισμό τους. Οι άλλοι πεθαίνουν στο δρόμο.

Μά και στις άγριες που τους περιφέρονται, ή αρωστικές σκοτώνουν τους μισούς από τους υπολοίπους. Στην Κούκα, τα πτώματα των μαύρων που πεθαίνουν τα πετούν στα περβάζα και τ' αφήνουν εκεί να αποσυντεθούν μόνα τους. Στο Ούντζιτζι

πάλι σωρίζουν όλους τους νεκρούς και τους έτοιμοθανάτους μαζί μέσα σ' ένα μεγάλο λάκκο, όπου ή ύαινες περιφέρονται και τους κατασπαράζουν.

Ένας νέος άνθρωπος πουλιέται συνήθως 100 με 200 προπολεμικά φράγκα, ένας γέρος 20 φράγκα και ένα μικρό παιδί 5 φράγκα.

Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο ένα τουλάχιστον εκατομμύριο μαύρων σκορπίζεται έτσι στις τέσσερες γω-

μιάσουν σ' αυτές οι Άραβες τους σκλάβους των τους κλειδών μέσα σε τσουβάλια, τα οποία κρεμούν στις ράχες των καμήλων και τα παρουσιάζουν ως εμπόρευματα. Έτσι, προ όλγων μηνών, ένας Γάλλος αξιωματικός, διοικητής του σταθμού Μπενί Λογκόν του Νότιου Άλγερίου, βλέποντας έναν Άραβα, ο οποίος έρχεται από την έρημο της Σαχάρας, έχοντας την καμήλα του φορτωμένη με σάκους γεμάτους, τον έρωτησε τι έβλεπαν μέσα οι σάκκοι αυτοί.

— Δέρματα ελαφιών και προϊόντα του Σουδάν, του απάντησε εκείνος.

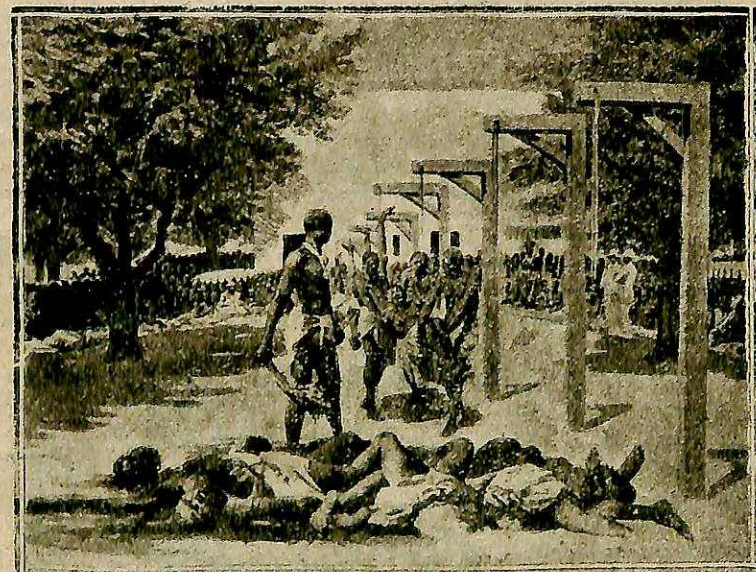
Μά ο Γάλλος αξιωματικός χτύπησε με το μαστιγιά του έναν από τους σάκους. Αμέσως μια παραπονετική κραυγή βγήκε από μέσα. Τότε ο Γάλλος αξιωματικός έβλεπε όλους τους σάκους και έβγαλε από μέσα 5 φράγκα, τους οποίους ο κύριος του ήθελε να μπάσει κυρτά στο Άλγεριο για να τους πουλήσει σ' έναν Άραβα φύλαρχο.

Επίσης, από τον πόλεμο, πολλές χιλιάδες δούλων εισήχθησαν και πουλίστηκαν στην Τουρκία, σε διάφορους πασάδες και μπέηδες.

Στην Αθιοπία του φίλου μας Ρά-Ταφφαρι, οι Αθιοπιοί έχουν ως δούλους των έναν δολοφόρο λαό, τον οποίο υπέταξαν, τους Γκαλλάς, τον οποίο και στη Νότιο Αμερική γίνεται άγριο εμπόριο δούλων, τους οποίους οι φιλοπόλεμοι Ίνδοι αιχμαλωτίζουν από τα χωριά τους και τους πουλίζουν στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

Δούλοι σφαζόμενοι από τους κατοίκους της Δαχόμης επειδή ή καπελαρδίστηκαν να ήναυστατήσουν εναντίον τους.

— Δέρματα ελαφιών και προϊόντα του Σουδάν, του απάντησε εκείνος.

Μά ο Γάλλος αξιωματικός χτύπησε με το μαστιγιά του έναν από τους σάκους. Αμέσως μια παραπονετική κραυγή βγήκε από μέσα. Τότε ο Γάλλος αξιωματικός έβλεπε όλους τους σάκους και έβγαλε από μέσα 5 φράγκα, τους οποίους ο κύριος του ήθελε να μπάσει κυρτά στο Άλγεριο για να τους πουλήσει σ' έναν Άραβα φύλαρχο.

Επίσης, από τον πόλεμο, πολλές χιλιάδες δούλων εισήχθησαν και πουλίστηκαν στην Τουρκία, σε διάφορους πασάδες και μπέηδες.

Στην Αθιοπία του φίλου μας Ρά-Ταφφαρι, οι Αθιοπιοί έχουν ως δούλους των έναν δολοφόρο λαό, τον οποίο υπέταξαν, τους Γκαλλάς, τον οποίο και στη Νότιο Αμερική γίνεται άγριο εμπόριο δούλων, τους οποίους οι φιλοπόλεμοι Ίνδοι αιχμαλωτίζουν από τα χωριά τους και τους πουλίζουν στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

νίες της Αφρικής. Έκαστο χιλιάδες από αυτούς πουλίστηκαν στο Μάρκο. Πολλοί έγιναν ακόμη έτνων, πριν οι Γάλλοι καθυποτάξουν οριστικώς τους Μαροκινούς, στους δρόμους της Ταγγέρας, περιφέροντο οι δουλεμπόροι διαλαλώντας το ζωντανό εμπόρευσμά τους, το οποίο τους ακολουθούσε ή λυσσοδαιμένο από πίσω.

Και σ' αυτές ακόμη τις Ευρωπαϊκές αποικίες ενεργείται κυρτά, εννοείται—άγριο δουλεμπόριο. Για να

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΙΣ ΧΟΡΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

να εξαλείψουν διά παντός από τον κόσμο τη μαύρη κηλίδα της δουλείας.

Έτσι συνεπράχθησαν στα μεγάλα κέντρα της Ευρώπης εταιρείες κατά της δουλεμπορίας. Στη Γαλλία μάλιστα ένας ανώτερος κληρικός με βαθιά ανθρωπιστικά αισθήματα, έγινε ο απόστολος της νέας αυτής σταυροφορίας. Ο κληρικός αυτός ήταν ο καρδινάλιος Λαβιέρ. Άρχισε να κάνει διαλέξεις κατά της μαστιγίας αυτής της ανθρωπότητας, ή απευθύνει διακονήσεις στις Κυβερνήσεις των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, να ενεργή έργα τους υπέρ των δούλων και από τέτοιες οργανώσεις το θρησκευτικό τάγμα των Ενόπλων Αδελφών της Σαχάρας, των οποίων σκοπός ήταν να επιτηρούν τις έρημους της Αφρικής και να επιτίθενται εναντίον των συμμοριών των Αράβων δουλεμπόρων.

Δυστυχώς όμως το τάγμα αυτό διεκρίθη λίγων καιρό μετά το θάνατο του ίδιου του.

Όστόσο, χωρίς στις ενέργειες του Λαβιέρ, συνεκροτήθη από 35 έτνων στις Βρυξέλλες ένα διεθνές συνέδριο για την κατάργηση της δουλείας. Στο συνέδριο αυτό απεφασίσθη ή επίδραση της Ερυθράς Χαλάρης και του Ίνδικου Άνεστος από Ευρωπαϊκά πολιτικά, τα οποία να επιδιώκουν τη μεταφορά μαύρων δούλων στην Αραβία και σε άλλες χώρες.

Μετά το θάνατο του Λαβιέρ, ήλοι ευγενείς άνθρωποι συνέχισαν το έργο του.

Όστόσο ή δουλεία και σήμερα ακόμη, στο 1930, δεν έχει πάψει να υφίσταται. Πολλές φορές ως τώρα ή προχρήστη ή αυτή ή Κοινωνία των Εθνών, χωρίς όμως ως τώρα να καταρθείση να την εξαλείψει από τον προσώπου της γης.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

«Ο φιλάργυρος παίρνει, αλλά δεν δίνει ποτέ», λέει μιά Ρωσική παροιμία. Ληγούνταν δε σχετικά την εξής ιστορία:

Μιά φορά ένας φιλάργυρος έπεσε μέσα σ' ένα πηγάδι και κινδύνευε να πνιγεί. Κάποιος χωρικός που περνούσε από εκεί, τον είδε κι έτρεξε να τον σώσει.

— Δός μου το χέρι σου να σε τραβήξω, φώναξε στο φιλάργυρο.

Αλλά εκείνος, μόλις άκουσε ότι έπρόκειτο να δώσει, δεν εννιήθηκε από τη θέση του, προτιμώντας να πνιγεί.

Τότε ο χωρικός άλλαξε τη φράση του και του είπε:

— Πάρε το χέρι μου και πάσου απ' αυτό...

Τότε ο φιλάργυρος άρπαξε με προθυμία το χέρι του κι έτσι μονάχα σώθηκε.

Στο άσχημότερο σώμα μπορεί να κατοικήσει ή ωραιότερη ψυχή.

Β ο θ δ α ε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΙΣ ΧΟΡΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

να εξαλείψουν διά παντός από τον κόσμο τη μαύρη κηλίδα της δουλείας.

Έτσι συνεπράχθησαν στα μεγάλα κέντρα της Ευρώπης εταιρείες κατά της δουλεμπορίας. Στη Γαλλία μάλιστα ένας ανώτερος κληρικός με βαθιά ανθρωπιστικά αισθήματα, έγινε ο απόστολος της νέας αυτής σταυροφορίας. Ο κληρικός αυτός ήταν ο καρδινάλιος Λαβιέρ. Άρχισε να κάνει διαλέξεις κατά της μαστιγίας αυτής της ανθρωπότητας, ή απευθύνει διακονήσεις στις Κυβερνήσεις των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, να ενεργή έργα τους υπέρ των δούλων και από τέτοιες οργανώσεις το θρησκευτικό τάγμα των Ενόπλων Αδελφών της Σαχάρας, των οποίων σκοπός ήταν να επιτηρούν τις έρημους της Αφρικής και να επιτίθενται εναντίον των συμμοριών των Αράβων δουλεμπόρων.

Δυστυχώς όμως το τάγμα αυτό διεκρίθη λίγων καιρό μετά το θάνατο του ίδιου του.

Όστόσο, χωρίς στις ενέργειες του Λαβιέρ, συνεκροτήθη από 35 έτνων στις Βρυξέλλες ένα διεθνές συνέδριο για την κατάργηση της δουλείας. Στο συνέδριο αυτό απεφασίσθη ή επίδραση της Ερυθράς Χαλάρης και του Ίνδικου Άνεστος από Ευρωπαϊκά πολιτικά, τα οποία να επιδιώκουν τη μεταφορά μαύρων δούλων στην Αραβία και σε άλλες χώρες.

Μετά το θάνατο του Λαβιέρ, ήλοι ευγενείς άνθρωποι συνέχισαν το έργο του.

Όστόσο ή δουλεία και σήμερα ακόμη, στο 1930, δεν έχει πάψει να υφίσταται. Πολλές φορές ως τώρα ή προχρήστη ή αυτή ή Κοινωνία των Εθνών, χωρίς όμως ως τώρα να καταρθείση να την εξαλείψει από τον προσώπου της γης.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

«Ο φιλάργυρος παίρνει, αλλά δεν δίνει ποτέ», λέει μιά Ρωσική παροιμία. Ληγούνταν δε σχετικά την εξής ιστορία:

Μιά φορά ένας φιλάργυρος έπεσε μέσα σ' ένα πηγάδι και κινδύνευε να πνιγεί. Κάποιος χωρικός που περνούσε από εκεί, τον είδε κι έτρεξε να τον σώσει.

— Δός μου το χέρι σου να σε τραβήξω, φώναξε στο φιλάργυρο.

Αλλά εκείνος, μόλις άκουσε ότι έπρόκειτο να δώσει, δεν εννιήθηκε από τη θέση του, προτιμώντας να πνιγεί.

Τότε ο χωρικός άλλαξε τη φράση του και του είπε:

— Πάρε το χέρι μου και πάσου απ' αυτό...

Τότε ο φιλάργυρος άρπαξε με προθυμία το χέρι του κι έτσι μονάχα σώθηκε.

Στο άσχημότερο σώμα μπορεί να κατοικήσει ή ωραιότερη ψυχή.

Β ο θ δ α ε

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Στις έρημες άκτες της Αυστραλίας. Η κραυγή των μαινομένων αγρίων. Ένωμένοι μπρος στον κίνδυνο! Υπό την απειλή του θανάτου! Μια αλλόκοτη εμπνευσή του πλοίαρχου. Ο χορός και το τραγούδι. Ένα θέαμα που άφοπλίζει τους αγρίους. Η ανέλιπτος επέμβαση ενός αξιωματικού, κτλ. κτλ.

Το περιεγώτατο γεγονός που θα σας διηγήσουμε σήμερα συνέβη πρόσφατα στην Αυστραλία, κατά την αποστολή από αγρίους. Ο κυριότερος ήρωας της ιστορίας αυτής ήταν κάποιος Άγγλος πλοίαρχος, ονόματι Φιτςμωρίς.

Ο Φιτςμωρίς, άνθρωπος με πολλές επιστημονικές γνώσεις και με σπανία εφευρεστικότητα, ήταν κυβερνήτης του Άγγλικού πολεμικού «Μπήγκ».

Εκείνη την εποχή το «Μπήγκ» έπλεε στα παράλια της Αυστραλίας για κάποια επιστημονική αποστολή. Μιά μέρα, ο Φιτςμωρίς αποβιβάστηκε στην ξηρά μαζί μ' ένα άλλο μέλος της αποστολής, τον Κέυ, για να προβούν σε μερικές τοπογραφικές παρατηρήσεις.

Στην άκρη της παραλίας ύπηρχον μερικοί λωφίσκοι και κάτω απ' αυτούς απλωνόταν μιά μεγάλη έκταση από άμμο. Εκεί λοιπόν οι δυο σύντροφοι εγκατέστησαν τα εργαλεία τους για να αρχίσουν άμεσα την εργασία.

Η ώρα με την εργασία πέρασαν γρήγορα και σε λίγο ανέστη ή σελήνη, ή οποία υπενθύμιζε στους δυο Άγγλους ότι ήταν καιρός να επιστρέψουν στο πλοίο τους. Ο Κέυ άρχισε να μεταφέρει τότε τα εργαλεία στη βάρκα τους, που την είχαν αφήσει λίγο πιο μέσα, όταν ξαφνικά άκουσε από μακριά δυνατές φωνές.

Εγείρεται τότε πίσω κατάπληκτος κι είδε στο λόφο που βρισκόταν πάνω απ' την άμμο ένα στίβο αγρίων ώπλισμένων με τόξα, οι οποίοι ήσαν έτοιμοι να ρίξουν βέλη κατά του συντρόφου του.

Ο Κέυ είχε όλον τον καιρό για να φύγει και να σωθεί, αλλά ή ανάγκη αυτή ιδέα ούτε μιά στιγμή δεν πέρασε από το νου του. Απεναντίας έτρεξε να ξαναγρήσει άμεσα κοντά στο Φιτςμωρίς για να αντιμετωπίσουν ένωμένοι τον κίνδυνο.

Από τους αγρίους ξεχώριζε κάποιος με αποκρουστική φυσιογνωμία, ο οποίος φαινόταν σαν να αγρόρευε στους άλλους. Οι άκουστές του εν τω μεταξύ έρχονταν άγρια βλήματα προς τους ξένους, κουνούσαν τα κεφάλια τους με τα μακριά μαλλιά, δάγκαναν τις άκρες των γενειάδων τους και έγγενε έδειχναν σημεία σφοδράς αγανακτήσεως.

Δεν έπείχαν παρά ελάχιστα από τους ξένους και με την επιδεικνύουσα τους είχαν στο βλέμμα βελών, ο θάνατος των δυο Άγγλων ήταν αναπόφευκτος. Αν οι άγριοι είχαν ακόμη κάποια δισταγμό να κάνουν την επί-

Αλλ' ο εφευρεστικός Φιτςμωρίς δεν τώ έδωσε καιρό να σκεφτεί, περσιότερο γιατί είχε αρχίσει κιόλας το χορό, τα πηδήματα και τα χαγιάνητα. Ο χορός ήταν εθιμικός και πηδήματα, από κείνους που αγαπούν οι Άγγλοι ναυτικοί, και το τραγούδι ένα απ' τα δημοτικά άσματα της πατρίδας του.

Ο Κέυ υπάκουσε μηχανικά στις προτροπές του συντρόφου του και άρχισε κι αυτός να χορεύει και να πηδά, αλλά χωρίς να τραγουδά ή να γελά, γιατί ο φόβος του είχε παραλύσει τη φωνή.

Το θέαμα αυτό επροξένησε άπροσδόκητη εντύπωση στους αγρίους. Μερικοί απ' αυτούς κατέβησαν άμεσα στα όπλα τους, ενώ άλλοι έποσχόθησαν προς την άκρη του λόφου για να ίδουν καλύτερα. Οι πιο αλυσσοβίως απ' αυτούς εξακολουθούσαν να κραυγάζουν και να ρίχνουν βέλη.

Το θέαμα αυτό επροξένησε άπροσδόκητη εντύπωση στους αγρίους. Μερικοί απ' αυτούς κατέβησαν άμεσα στα όπλα τους, ενώ άλλοι έποσχόθησαν προς την άκρη του λόφου για να ίδουν καλύτερα. Οι πιο αλυσσοβίως απ' αυτούς εξακολουθούσαν να κραυγάζουν και να ρίχνουν βέλη.

Το θέαμα αυτό επροξένησε άπροσδόκητη εντύπωση στους αγρίους. Μερικοί απ' αυτούς κατέβησαν άμεσα στα όπλα τους, ενώ άλλοι έποσχόθησαν προς την άκρη του λόφου για να ίδουν καλύτερα. Οι πιο αλυσσοβίως απ' αυτούς εξακολουθούσαν να κραυγάζουν και να ρίχνουν βέλη.

Το θέαμα αυτό επροξένησε άπροσδόκητη εντύπωση στους αγρίους. Μερικοί απ' αυτούς κατέβησαν άμεσα στα όπλα τους, ενώ άλλοι έποσχόθησαν προς την άκρη του λόφου για να ίδουν καλύτερα. Οι πιο αλυσσοβίως απ' αυτούς εξακολουθούσαν να κραυγάζουν και να ρίχνουν βέλη.

κατά των δυο Ευρωπαίων που συνέλπιαν το χορό τους.

Σιγά-σιγά όμως οι άγριοι άρχισαν να κυττάζουν ή ένας τον άλλον ερωτηματικά, μη μπορώντας να εξηγήσουν πού όφειλοντο ή παράδοξος εκείνες κινήσεις και να γελούν σαν τα μικρά παιδιά. Στο τέλος κάθισαν άπάνω στο βράχο για να διασκεδάσουν με το χορό, ή όποιος είχε γι' αυτούς ένα άγνωστο θέλημα.

Στο μεταξύ ο Φιτςμωρίς, ο οποίος δεν είχε χάσει καθόλου την ψυχραιμία του, άπέτεινε σύντομα ερωτήσεις προς τον τρομαγμένο σύντροφό του:

— Πού είναι τα όπλα μας;

— Άριστέρα, τράντα βήματα από δω, απάντησε ο Κέυ.

— Πόσο το αντίθετο μέρος της βάρκας;

— Ναι. Να τρέξω να τα πάρω;

— Όχι, όχι, χόρευε... Άς πηδάσουμε σιγά-σιγά προς τα δπλα...

— Όχι τόσο γρήγορα... Πρόσεχε... Άς αρχίσουμε ένα χορό άκούη...

Οι άγριοι, βλέποντας τους δυο Άγγλους να απομακρύνονται, υποπτεύθηκαν το σκοπό τους και ή κραυγή τους έγινε άπειληκτικότερη.

— Άς γυρίσουμε πάλι κοντά στα εργαλεία μας, είπε ο Φιτςμωρίς. Υπομονή... Τι να γίνει;

Ο Κέυ όμως ήταν ιδρωμένος και εξαντλημένος από την κούραση και δεν φαινόταν πρόθυμος να υπακούση.

— Τι λές, Κέυ; εξακολουθήσε ο πλοίαρχος. Αν βρούμε σώσι απ' αυτή τη φοβερή κατάσταση, άς πηδήσουμε και εμείς.

— Ναι, ναι, σου το δοκίμαζω...

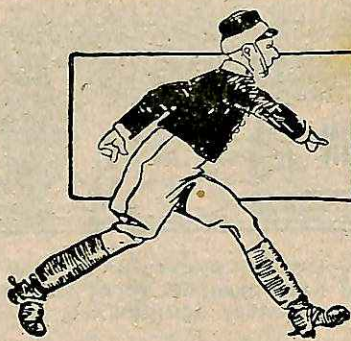
— Άλλά δεν θα τη γλυτώσουμε, φοβάμαι... Έκαστος... Δεν άντέχω πια.

— Θάρρος, Κέυ, θάρρος! έπανάλαβε ο άκαταπονητος πλοίαρχος. Την έώρασες την άσραβηνιστική σου στο Νιούπορτ; Έλα, ένα χορό άκούη για το κατ'ή της... Ένα χορό άκούη για την πατρίδα μας...

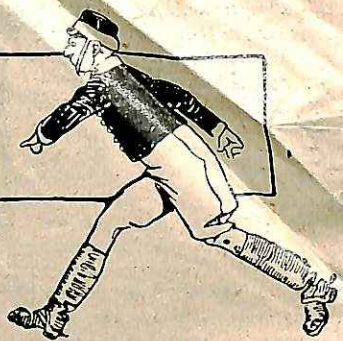
Έξαφνα μιά απότομη έκρηκτική απήχηση τσεκνίκου άκούστηκε από μακριά. Ήταν ένας άξιωματικός του Άγγλικού πολεμικού που κυνηγούσε σε απόσταση ενός χιλιομέτρου περίπου και ο οποίος είχε αντιληφθεί τί συνέβαινε.

Οι άγριοι, μόλις άκουσαν την τουφεκία, αντάλλαξαν περίτρομα βλήματα. Συγγρόνος ο Φιτςμωρίς και ο Κέυ έτρεξαν κι άρπαξαν άστραπιαία τα όπλα τους και άρχισαν ποδός το μέρος της βάρκας, μη την όποιον έφτασαν σε λίγο αώο, στο πλοίο για να διηγήθουν στους συντρόφους των το παρ' όλην τραγικό πάθημά τους.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΩΣΙΩΝ

Ο ες 'Αμερικής μνηστήρ. "Όπου ή οικονομίες και τα κοσμήματα κανουν φτερά!... Η επιστολή του πραγματικού μνηστήρος. Η αποκάλυψις. Μία περιεργη πλαστοπροσωπεία. Ο φούρναρης Μποννά και οι φίλες του. Ένας παράδοξος γάμος. Δύο αδελφοί που ανταλλάσσουν τις αρραβωνιαστικές των, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Υπάρχουν άνθρωποι που μοιάζουν μεταξύ τους σαν δύο σταγόνες νερού. Αυτό το πράγμα όμως δεν είναι και τόσο ευχάριστο πάντοτε, γιατί ή ομοιότητα αυτή γίνεται συχνά αφορμή παρεξηγήσεων, επεισοδίων και απάτων.

Έτσι, πρό ολίγου ακόμη καιρού, μία πρωτοφανής υπόθεση απάτης, οφειλομένη στην καταπληκτική ομοιότητα δύο ανθρώπων, αναστάτωσε τη Βιέννη.

Μία νεαρή και χαριτωμένη Βιεννέζα, αρραβωνιασμένη μ' έναν συμπολίτη της, ο οποίος είχε πάει στην 'Αμερική για να πλουτίσει, έκανε τους γάμους της μ' έναν κύριο, ο οποίος της παρουσιάστηκε ένα πρωί, λέγοντάς της πως ήταν ο αρραβωνιαστικός της Κάρλ Βάις και πως είχε γυρίσει από την 'Αμερική για να την παντρευτεί. Ήταν τόσο ή ομοιότης του κυρίου αυτού με τον πραγματικό αρραβωνιαστικό της, ώστε ή νέα τον πίστεψε και τον παντρεύτηκε.

Επειτα όμως από λίγες ημέρες μετά το γάμο τους, ο νεαρός σύζυγος εξαφανίστηκε και μαζί μ' αυτόν εκαναν φτερά κι' όλες ή οικονομίες και τα κοσμήματα της δυστυχισμένης νέας.

Η εξακαταλειμμένη σύζυγος ήταν απαρνηγμένη για την αχαρκτήριστη συμπεριφορά του συζύγου της, όταν έλαβε ένα γράμμα από την 'Αμερική με τον γραφικό χαρακτήρα και την υπογραφή του πραγματικού αρραβωνιαστικού της.

Ο Κάρλ Βάις στο γράμμα αυτό της έγραφε πως την είχε αφήσει επί τούτων καιρό χωρίς γράμμα του, γιατί ήταν άρρωστος βαρύνει κι' έπρόσθετε ότι τώρα που είχε γίνει πια καλά, θα γύριζε με το πρώτο πλοίο στην Ευρώπη για να τελείωσει τους γάμους του μαζί της.

Η δυστυχισμένη γυναίκα κατατάχθηκε με το γράμμα αυτό και δεν μπορούσε να εξηγήσει τί είχε συμβεί, γιατί δεν μπορούσε να φαντασθεί ότι ο νέος που είχε παντρευτεί δεν ήταν ο πραγματικός αρραβωνιαστικός της. Τέλος, έπειτα από ένα μήνα ο αλγυνός Κάρλ Βάις γύρισε στην Αυστρία, έλαβε απ' αυτήν πως είχε πάει θύμα ενός δεινίου απατεώνας, ο οποίος έμοιαζε καταπληκτικά μαζί του.

Ο απατεώνας αυτός είχε γνωριστεί στην 'Αμερική με τον Κάρλ Βάις και είχε συνθέσει τόσο πολύ μαζί του,

ώστε έμαθε όλα τα οικογενειακά του.

Έτσι, μπόρεσε, όταν έπληξε στην Αυστρία, να παίξει στην εντέλεια το ρόλο του μνηστήρος και να πεσώσει την προίκα και τα κοσμήματα της άτυχους νέας!

Πολύ περισσότερο συγκινητικό είναι ένα παρόμοιο περιστατικό που συνέβη στη Μασσαλία πρό ολίγων ετών.

Ένας φούρναρης, ονομαζόμενος Κλαύδιος Μποννά, κατεδιώκετο από την αστυνομία εξ αιτίας κάποιου σοβαρού εγκλήματος που είχε διαπράξει.

Βλέποντας στο τέλος ότι δεν θα μπορούσε ν' αποφύγει την σύλληψή του, έπληξε μία μέρα σ' ένα φίλο του έναν κύριο Λοριό, ο οποίος του έμοιαζε καταπληκτικά, και τον εξώρισε εν όνοματι της παλαιάς φίλης τους να του κάνει μία μεγάλη χάρη.

Τού εξήγησε δηλαδή να παρουσιάσει στη νέα με την οποία ήταν αυτός ο ίδιος αρραβωνιασμένος, και να παίξει το ρόλο του μνηστήρος και έπειτα να

διαλύσει τον αρραβώνα μαζί της για έναν οποιόδήποτε λόγο.

Όπως δέ του εξήγησε ο φούρναρης, ήθελε να διαλύσει τους αρραβώνες του, για να μη μάζη ή δυστυχισμένη νέα ότι ο μνηστήρ της ήταν ένας εγκληματίας.

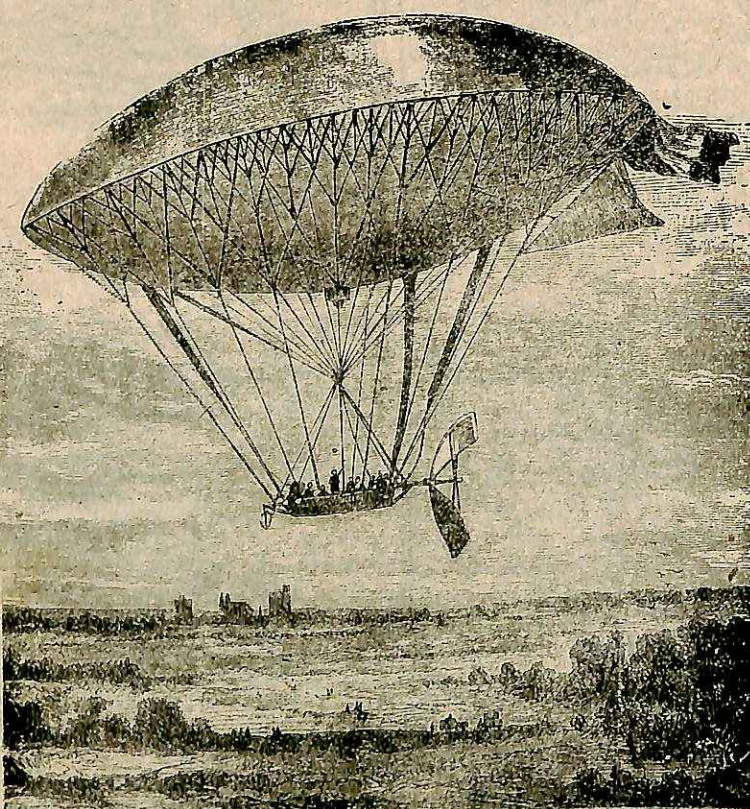
Ο Λοριό υποσχέθηκε στο φίλο του πως θα έκτελλε την παράκλησίν του.

Υστερα από δύο ημέρες, ο Μποννά συνελήφθη. Τότε ο Λοριό παρουσιάστηκε αντί για εκείνον στην αρραβωνιαστική του. Ο Λοριό δεν είχε ξαναδεί ποτέ του ως εκείνη την ημέρα τη νέα, αλλά μόλις την αντίκρισε, ή ευαίσθητη καρδιά του συνεινίκησε σε τέτοιο σημείο, ώστε έπληξε τα πράγματα στα σοβαρά και έπαιξε το ρόλο του στην εντέλεια.

Υστερα μάλιστα από λίγον καιρό, όταν έμαθε πως ο Μποννά κατεδικάσθη με πολυχρόνιο φυλάκιση, αποφάσισε και παντρεύτηκε τη νέα.

Τό ζεύγος έζησε τρισευτυχισμένο και ή ευτυχία αυτή δεν διαταράχθη

□ □ □ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΙΟΥ ΖΕΠΠΕΛΙΝ □ □ □

Ένα από τα πρώτα αερόστατα. Το 'Μπαλόνι' του Ντυπουά Λόυ, επιπλέον υπεράνω των πεδίων της Καμπανίας στα 1874.

ούτε, όταν ύστερα από αρκετά χρόνια, βγήκε ο Μποννά από τη φυλακή και ή πρώτη μνηστή του ανακάλυψε την απάτη.

Νά τώρα και μία άλλη παρομοία και εξίσου ενδιαφέρουσα υπόθεση:

Πρό ολίγου καιρού αρραβωνιασθηκαν στο Μάντσεστερ της 'Αγγλίας δύο δίδυμοι αδελφοί, ο Ουίλλιαμ και ο Τζέιμς Σμιθ, με δύο νεαρές δεσποινίδες. Ο καιρός όμως της μνηστείας τραβούσε πολύ σε μακρύς, γιατί κανένας από τους δύο αρραβωνιασμένους δεν αποφάσισε να τελείωσει τους γάμους του. Η αιτία δέ της αναβολής αυτής ήταν ότι ο καθένας τους είχε πάψει ν' αγαπά τη δική του αρραβωνιαστική και είχε έρωταυθή την αρραβωνιαστική του άλλου.

Οι δύο αδελφοί, βλέποντας ότι το πράγμα δεν μπορούσε να εξακολουθήσει έτσι, αποφάσισαν να εξηγηθούν μεταξύ τους. Πράγματι δέ εξηγήθηκαν και ανεγνώρισαν κι' οι δύο τους ότι ή καλύτερα λύσις θα ήταν αν άλλων αμοιβαίως τις μνηστείες τους.

Η δυσκολία όμως ήταν αν θα παρέδεχοντο κι' ή αρραβωνιαστικές τους αυτή την ανταλλαγή. Γι' αυτό, στο τέλος, οι δύο αδελφοί αποφάσισαν να κάνουν την αλλαγή μόνοι τους, χωρίς να τή γνωστοποιήσουν στις μνηστείες τους.

Έμοιαζαν άλλωστε καταπληκτικά μεταξύ τους και το πράγμα ήταν δύσκολο να γίνει αντιληπτό. Έτσι, καθένας τους παντρεύτηκε με την αρραβωνιαστική του άλλου και έπειτα από πολλά χρόνια απέκλυσαν στα συζύγους των την απάτη που είχαν διαπράξει εις βάρος των.

ΑΠΟ ΔΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

— Σ' ολόκληρο τον κόσμο ομιλούνται περί τις 3.000 γλώσσες.

— Η θρησκείας όλων των λαών ανέρχονται σε 1.000 περίπου.

— Ο αριθμός των ανθρώπων είναι σχεδόν ίσος με τον αριθμό των γυναικών.

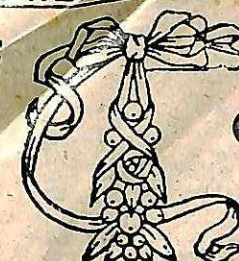
— Οι παντρεμένοι ζουν περισσότερο καιρό από τους αγάμους.

— Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται τους μήνες Ιούνιο και Ιανουάριο.

— Τα παιδιά που γεννιούνται το φθινόπωρο είναι δυνατότερα από τα παιδιά που γεννιούνται τις άλλες εποχές.

— Οι θάνατοι και ή γεννήσεις συμβαίνουν μάλλον τη νύχτα παρά την ημέρα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΛΥΩΝΕ!...

Η διατήρησις των πτωμάτων μέσα στους πάγους. Η άπιστευτη ιστορία του μεταλλωρύχου του Φαλούν. Η μυστηριώδης εξαφάνισις του. Η καθίζησις του μεταλλείου. Ένας νεκρός θαυμάσια διατηρημένος. Όπου ή γρηά μνηστή αναγνωρίζει το χαμένο μνηστήρα της. Μία δραματική σκηνή. Μέσα στον πάγο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θα είναι γνωστό στους αναγνώστας μας, ότι τα πτώματα, όταν βρίσκονται μέσα στον πάγο και στα χιόνια, μπορούν να διατηρηθούν περίφημα επί μακρότατο χρονικό διάστημα. Έτσι, πρό ολίγων ετών, βρέθηκε μέσα στους πάγους της Λαπωνίας διατηρημένο σε λαμπρά κατάσταση το πτώμα ενός τεραστίου προϊστορικού μαμμούθ, που θα είχε ψοφήσει, κατά τους υπολογισμούς των επιστημόνων, πρό δέκα χιλιάδων τουλάχιστον ετών!

Έκτος όμως του πάγου, και το χρώμα πολλές φορές έχει την ιδιότητα, αναλόγως του εδάφους, να διακόπτε την αποσύνθεσι των πτωμάτων. Έτσι συμβαίνει συχνά να βγάζουν άλωτους από τους τάφους των ανθρώπων που τους έθαψαν πρό τριών ετών ή και παραπάνω.

Ένα παρόμοιο παράδοξο και καταπληκτικό φαινόμενο συνέβη στο Φαλούν της Σουηδίας πρό διακοσίων ετών. Κατά το φθινόπωρο του έτους 1670, ζούσε στο Φαλούν ένας νεαρός μεταλλωρύχος, που το όνομά του ήταν Μάτς 'Ισακσόν και το παρατσούκλι του Στόρ-Μάτς, δηλαδή ο Μεγάλος Μάτς, εξ αιτίας του εξαίρετα ψηλού του αναστήματος. Ο νέος αυτός ήταν αρραβωνιασμένος με μία χαριτωμένη συγχωριανή του και σε λίγες ημέρες επρόκειτο να γίνουν οι γάμοι τους.

Μία μέρα όμως ο Μάτς κατέβηκε στο μεταλλείο όπου εργαζόταν και διευθύνθηκε μόνος του προς μία μακροσυμένη στοά του. Από τότε δέ εξαφανίστηκε και ούτε ξαναφάνηκε πια. Κανένας δεν ήταν σε θέση να πη σ' είχε απογίνει, μολονότι έγιναν επισταυμένες έρευνες σε όλο το μεταλλείο και σε ολόκληρη την περιοχή.

Έτσι, ή εξαφάνισις του Στόρ-Μάτς έμεινε ένα μυστήριο, που δεν διαφωτίστηκε παρά έπειτα από μισόν αιώνα!

Λίγα χρόνια μετά την εξαφάνισις του Μάτς, το μεταλλείο κατεστράφη σχεδόν εντελώς από μία μεγάλη κατάρρα. Τα χώματα και οι βράχοι γέμισαν τις περισσότερες στοές του κι' έτσι διεκόπη σ' αυτό κάθε εργασία, ως θύου, κατά το 1719, ανέλαβε τη διεύθυνσις μία νέα μεγάλη μεταλλευτική εταιρεία και άρχισε να το καθαρίζει. Τότε, ύστερα από 40 χρόνια δηλαδή, διαλευκάνθηκε και το μυστήριο της εξαφάνισις του Στόρ-Μάτς. Ίδω μία μέρα οι εργάτες καθάριζαν κάποια στοά από τα χώματα και τις πέτρες που την είχαν σκεπάσει, είδαν έξωνα μπροστά τους, σε βάθος 150 μέτρων από την επιφάνεια της

γής, ξαπλωμένο ένα νέο!... Ο νέος αυτός βρισκόταν ανάμεσα σ' ένα σωρό από συντρίμματα και φαινόταν σαν να είχε βυθιστεί σε βαθύ ύπνο. Μόνον δέ όταν οι εργάτες πλησίασαν περισσότερο είδαν πως ήταν νεκρός. Τα δύο του πόδια και το δεξί του χέρι βρίσκονταν συντετριμμένα κάτω από τους βράχους που είχαν πέσει: επάνω του. Με το άλλο του χέρι, ο δυστυχισμένος νέος κρατούσε μπρος στο στήμα του το μαντήλι του για να μην πνιγί, καθώς φαίνεται, από τη φοβερή σκηνή που θα είχε σκηνοηχά κατά την ώρα της καταρρέσεως. Το περιεργότερο όμως απ' όλα ήταν ότι ούτε το δέρμα, ούτε τα ρούχα του

νεκρού έδειχναν καμιά αρχή έστω αποσυνθέσεως. Τα μαλλιά του και τα νύχια του βρίσκονταν σε λαμπρά κατάσταση. Το δέρμα και τα σαρκώδη μέρη του σώματος είχαν μόνον σκληρύνει, αλλά στην άφή ήταν λεία σαν το μάρμαρο. Επίσης τα απορρόρουχα που φορούσε ο νέος κάτω από τη στολή του μεταλλωρύχου ήταν τελείως άθικτα. Ακόμη και μία τενακεδένια ταμπάκα που βρισκόταν μέσα στην τσέπη του ήταν άπειραχτη και μόνον το σιδερένιο σκέπασμά της ήταν λίγο φαγωμένο.

Οι εργάτες μετέφεραν το νεκρό επάνω και σε λίγη ώρα ο άγνωστος νέος περιστοιχίστηκε από ένα πλη-

θος περιέργων. Όλοι ρωτούσαν ο ένας τον άλλο: «Ποιος νάναι αυτός;» Μά κανείς δεν μπορούσε ν' απαντήσει τίποτε στο ερώτημα αυτό. Γιατί κανείς δεν είχε ξαναδεί προηγουμένως το μυστηριώδη νεκρό.

Έξαφνα τότε πλησίασε μία γρηά, σκυφτή από τα χρόνια κι' από τη λύπη, ή οποία μόλις αντίκρισε τη μορφή του νέου που φαινόταν σαν να κοιμόταν, έβγαλε μία δυνατή φωνή κι' έπεσε επάνω του κλαίγοντας: — Είνε ο Μάτς! φώναζε. Ο Στόρ-Μάτς, ο αρραβωνιαστικός μου!...

Κατάπληκτοι από την αποκαλύψι και μη τολμώντας να πιστέψουν σ' αυτά τους, οι μεταλλωρύχοι κύταξαν τη γρηά χωριάτισσα, ή οποία έσπριγγε στην άγκαλιά της το νεκρό. Στο πρόσωπό της φαινόταν άνακατεμένη ή λύπη με τη χαρά. Πράγματι δέ ο νεκρός που είχε βρεθεί τόσο θαυμάσια διατηρημένος, σαν να είχε αποθάνει πρό μιάς ώρας, δεν ήταν άλλος από το νεαρό Στόρ-Μάτς, τον αρραβωνιαστικό της, που είχε εξαφανιστεί πρό σαράντα έννέα ετών.

Σε λίγο μάλιστα έφτασαν επί τόπου και μερικοί επιστήμονες, οι οποίοι έδωσαν την επιστημονική εξήγησι του άπιστέου αυτού θαύματος. Τα νερά που είχαν συγκεντρωθεί στο βάθος του μεταλλείου του Φαλούν περνούσαν, κατά τη διαδρομή τους, ανάμεσα από διάφορα στρώματα χαλκού και σιδήρου και έτσι είχαν αποκτήσει την ιδιότητα να προφυλάσσον από την αποσύνθεσι κάθε σώμα που θα βρισκόταν κοντά τους. Έτσι, το σώμα του Μάτς, που βρισκόταν κοντά σε μία υπογεία φλέβα νερού, είχε διατηρηθεί τελείως ανέπαφο επί πενήντα ολόκληρα χρόνια και, κατά πάσαν πιθανότητα, θα έμεινε έτσι ως την συντέλεια των αιώνων, αν δεν το είχαν βρει τυχαίως οι εργάτες που έσκαβαν.

Με μεγάλη πομπή και επιστημότητα έβγαλαν το πτώμα του Μάτς σ' ένα γυάλινο φέρετρο και το τοποθέτησαν σε μία αίθουσα των γραφείων του μεταλλωρυχείου. Εκεί έμεινε επί τριάντα χρόνια και όποιος έπεσε απετο το Φαλούν μπορούσε να ιδεί και να θαυμάσει το νεκρό αυτό, που είχε παθάνει πρό εκατό σχεδόν ετών και έμοιαζε σαν να κοιμόταν. Υστερα όμως άρχισε το πτώμα να αποσυντίθεται και τότε δέ εξαιρετική επιστημότητα το κηψαν στην παλαιά εκκλησία του μεταλλωρυχείου.

Πτώσις αεροπόρου, προσπαθήσαντος να χρησιμοποιήση είδος αλεξιπτωτού, κατά το 1880.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΣΑΠΟΝΑΙ, 29 ετών, με ξανθά μαλλιά και γαλάζια φορεσιά με τια.

Ο κ. και η κ. ΣΑΠΟΝΑΙ, οι γονείς του, ευπρόσδεκτοι.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ, θείος του, γεροντοπαλλήκαρος.

ΛΥΔΙΑ ΡΑΤΙΕ, μία χαριτωμένη και γλυκιά νέα, φίλη του Λουδοβίκου πρό-8 ετών.

(Βράδυ, μετά το δείπνο, στο σπίτι των Σαποναι. Ο Λουδοβίκος κυττάζει το ρολόι του και σηκώνεται για να βγεί έξω. Ο πατέρας του, η μητέρα του και ο θείος του ανταλλάσσουν μία γρήγορη ματιά).

ΣΑΠΟΝΑΙ.—Πού θα πιάς, λοιπόν, Λουδοβίκε, απόψε;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (μπερδεμένος από την ερώτησή αυτή).—Μά... Έξω... θα κάνω μία βόλτα όπως πάντα...

ΣΑΠΟΝΑΙ.—Αυτό δεν μάς λείπει τίποτα...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Μά, μπερδεφτήκα λίγο... Πρώτη φορά μου κάνουνε μία τέτοια ερώτηση.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ, (απότομα).—«Έλα μη ζητάς τώρα να μάς πεις ψέμμα. Τα... Ξέρουμε, ότι κι' απόψε θα πιάς όπως κάθε βράδυ, στη Λυδία Ρατιέ, τη φιληγάδα σου.

(Η κ. Σαποναι σηκώνεται σαν να ντρέπεται ν' ακούσει τη συνέχεια και ετοιμάζεται να βγεί έξω).

ΣΑΠΟΝΑΙ, (στη γυναίκα του).—Μπορείς να μείνεις, κυρία Σαποναι. Μία και αποφασίσαμε να μιλήσουμε κι' οι τρεις σοβαρά στο Λουδοβίκο, πρέπει να μείνεις.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (αμήχανα).—Τι έχετε να μου πείτε;

ΣΑΠΟΝΑΙ, (κάνοντάς του νόημα να καθίσει).—«Αγαπητό μου παιδί, ποτέ, ούτε εγώ, ούτε η μητέρα σου, δεν φρονηθήκαμε απέναντί σου τυραννικά. Ήσουν πάντοτε ελεύθερος κι' ανεξάρτητος. Αφότου ενηλικιώθηκες, είχες άφθονα χρήματα στη διάθεσή σου και είχες και προσωπική περιουσία, την κληρονομία της θείας... Ούτε σήμερα λοιπόν σκοπεύουμε να σου επιβάλουμε τις αποφάσεις μας, τις οποίες εξ' άλλου θα μπορούσες να μη δεχθείς... Ωστόσο, η μητέρα σου, ο θείος σου κι' εγώ, θεωρούμε σήμερα καθήκον μας να σου μιλήσουμε στοργικά για τις σχέσεις σου με την κ. Ρατιέ... Τι θ' απογίνει με την κατάστασή αυτή;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Δεν ξέρω... Δεν ενοχλήθηκα... Μά γιατί δεν μου κάνατε από την αρχή ποτέ έναν τέτοιο υπαινιγμό... και μου μιλάτε σήμερα, ύστερ' από όλη τη χρόνια;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΠΟΝΑΙ, (ζωηρά).—Γιατί στην αρχή, ήμαστε πολύ ευχαριστημένοι...

ΣΑΠΟΝΑΙ.—Η μητέρα σου θέλει να σου πει ότι στην αρχή προτιμούσαμε

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

το δεσμό σου αυτό απ' όποιονδήποτε άλλο... Ήσουν νέος και έπρεπε να έχης μία φίλη... Σήμερα όμως είσαι πια τριάντα χρόνων... Είσαι άνδρας... Και θέλουμε να ξαναγυρίσεις στο σπίτι μας...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Μά δεν σ' έχω κατέλεια ποτέ... Είχατε πάντοτε όλη μου την αγάπη...

ΚΥΡΙΑ ΣΑΠΟΝΑΙ.—Έχεις δημιουργήσει όμως ένα δεσμό, τον οποίον ούτε να γνωρίσουμε ούτε ν' αναγνωρίσουμε μπορούμε... Έτσι κι' αυτόν τον τρόπο μάς ξεφηνύεις... Δεν είναι φυσικό, μία και είσαι ο μοναχογιός μας, η μόνη μας αγάπη, να θέλουμε να ζήσς κοντά μας μαζί με τη γυναίκα σου, με τα παιδιά σου... Καταλαβαίνεις, παιδί μου;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (συγκινημένος).—Ναι, μητέρα...

ΣΑΠΟΝΑΙ.—Θα καταλαβαίνεις ακόμα ότι, εξακολουθώντας να διατηρήσεις το δεσμό σου αυτό δημιουργείς κακό όνομα...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι, πατέρα...

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Τότε η έγχεση είναι έπαυλη... Κόψε λοιπόν απόψε κιόλας τās σχέσεις σου με την Λυδία.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (αναπνέωντας).—Απόψε κιόλας; Μά πώς θέλετε να πω στη Λυδία ότι την έχω καταλείψει, χωρίς να την προειδοποιήσω προηγουμένως; Μά δεν μου έκανε τίποτα η φτωχή αυτή γυναίκα.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Ωραία δικαιολογία... Και πού ξέρεις ότι δεν σου έκανε τίποτα;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ω! θά μπορούσα να έγγυθω με το κεφάλι μου, για την πίστι της προς μένα.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Τό λες αυτό γιατί είσαι νέος ακόμα. Έγώ ξέρω τόσο καλά τις γυναίκες, ώστε δεν θα μπορούσα να έγγυθω ούτε για την πίστι της αδελφής μου, της μητέρας σου.

(Ο κ. και η κ. Σαποναι αναπνέουν). Με συγκοιτώ... Είνε τρόπος του λέγειν... Λοιπόν, Λουδοβίκε, φαντάζεσαι ότι η Λυδία δεν έχει άλλους φίλους...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι, ξέρω ότι πριν από μένα, είχε κι' άλλους φίλους, μά...

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—«Ε, λοιπόν... όποιος ήπιε μία φορά, θά εξακολουθήσει να πίνει σ' όλη του τη ζωή... (Κυττάζοντας το Λουδοβίκο). Έξ' άλλου, είμαι βέβαιος ότι κι' εσύ κατά βάθος σκέπτεσαι σαν κι' εμάς... Έχεις βαρεθεί τη Λυ-

δία... Δεν σε διασκεδάζει πια... Πηγαίνεις σ' αυτή από συνήθεια... Έλα, μολόγησέ το...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Δεν ξέρω, ίσως... Μά τι δικαιολογίες θέλετε να της πω; ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Θα σου τις απαριθμήσω εγώ αυτές τις δικαιολογίες. Θα της πής εν πρώτοις ότι όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος... Ότι φθάνει μία στιγμή στη ζωή που η αγάπη πρέπει να θσιάζεται στο καθήκον.

Ο κ. και η κ. ΣΑΠΟΝΑΙ.—Πολύ ωραία.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ, (εξακολουθώντας).—Θα της πής ακόμα ότι πρέπει να συλλογιστείς το μέλλον σου κι' αυτή το δικό της.

Ο κ. και η κ. ΣΑΠΟΝΑΙ.—Πολύ ωραία!

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Θα προσθέσω ακόμα ότι θά διατηρήσεις πάντοτε την ανανησί της και θά την αποκαρτερήσεις για πάντα... Είσαι σύμφωνος...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι... βέβαια... αναγνωρίζω ότι...

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Τότε, άσε τα λόγια και πήγαινε... Πρέπει, να τελειώνουν όλα απόψε.

(Βλέποντας ότι ο κ. και η κ. Σαποναι, θέλουν να μιλήσουν στο γιό τους).—Οχι... Οχι... περιτεύουν πια τα λόγια... Εί-ναι της γνώμης μας... Έξ' άλλου θά τον συνοδεύω κι' εγώ ως το σπίτι της φίλης του και θά κουβεντιά-

σουμε στο δρόμο... Έμπρός πάμε, παιδί μου!...

Στο δρόμο, καθώς περπατούν, ο Μπελουρά εξακολουθεί να δίνει συστάσεις στον άνεψιό του.

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Πρέπει να δειχθείς αποφασιστικός...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι, θείε μου...

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Θά κλάψης, θά φωνάξεις...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Δεν τη φαντάζομαι ικανή να τό κάμη αυτό...

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Ω! λά! λά!... Πώς φαίνεται ότι δεν ξέρεις τις γυναίκες... Θά σε βροίση σαν πλύστρα...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Τόσο το καλύτερο... Αυτό θά με κάνει αποφασιστικότερο...

Χωρίς να προφέρει μία λέξη, η Λυδία σωριάζεται σ' ένα καθίσμα και κρύβει το πρόσωπό της μέσ' στα χείρα της.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Αγαπητή μου Λυδία, άνωσέ με. Όλα τα πράγματα, θά θωμάστερα ακόμα, έχουν ένα τέλος... Υπάρχουν στιγμές στη ζωή των ανθρώπων που η αγάπη, ο έρωας, πρέπει να υποχωρούν στο καθήκον... στη λογική... Καταλαβαίνεις;

Χωρίς να ξεγερεθεί καθόλου, η Λυδία συγκρατεί με ένα κίνημα

ΜΠΕΛΟΥΡΑ, (ζωηρά).—Οχι... Οχι... Αύριο μου θά πιάσει (άπομακρυνόμενος). Κάνε κουράγιο!...

(Στο διαμέρισμα της Λυδίας. Ο Λουδοβίκος ἀγκυλιάζει τη φίλη του και τη φιλάει).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (από μέσα του).—Ας φιληθούμε πρώτα και έπειτα...

ΛΥΔΙΑ.—Γιατί άγρηες, αγάπη μου;... Είνε δέκα ή ώρα... Άνησυχίσα τόσο!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Είχαμε, ξέρεις, επισκέπτας στο σπίτι και άγρηες...

ΛΥΔΙΑ.—Τι κρύβει... Ν' άγρησης μά βραδυά σαν την άνοιξη... Έγώ μετρούσα και τις στιγμές, περιμένοντας σε...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Μά τί είνε απόψε; (Κυττάζοντας με άπορία γύρω του). Τιτί έλ' αυτά τα φώτα, έλ' αυτά τα λουλούδια;

ΛΥΔΙΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της).—Σού έχω ακόμα ένα περίφημο δώρο... Μά δεν θιμάσαι λοιπόν;... Σήμερα... 10 Μαΐου...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—«Ε λοιπόν;... Τι είνε!... Α!... Τώρα θυμήθηκα... Είνε η επέτειος...

ΛΥΔΙΑ, (μ' ένα χαμόγελο εύτυχισμένης γυναίκας).—Η επέτειος της γνωριμίας μας... Πρό όχτώ χρόνων άκριβώς σαν και σήμερα, γνωριστήκαμε...

«Έλα λοιπόν να σε φιλήσω... Μά τί έχεις λοιπόν;... Δεν μου άπαντάς;... Δεν μου άποδίδεις τα χάρδια μου;... Ο Λουδοβίκος παραμένει σιωπηλός και η άμνηχανία του ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του).

Μίλησε... Μά μίλησε λοιπόν!... Με φοβίσες με τη στάση σου αυτή!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (γρήγορα-γρήγορα).—«Ε λοιπόν! ναι, θά μιλήσω... Έχω να σου κάνω μία σπουδαία ανακοίνωση...

ΛΥΔΙΑ.—Τί;... Μήπως καταστράφηκε οικονομικά;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Οχι, δεν πρόκειται περί αυτού...

ΛΥΔΙΑ, (άησυχια).—Μήπως είσαι άρρωστος;...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Οχι. Αυτό που έχω να σου πω μάς άφραδα και τους δύο... και τους δύο!

ΛΥΔΙΑ.—Δεν καταλαβαίνω...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (απότομα, για να δώσει άποφασιστικό τόνο στη φωνή του).—Πρέπει να χωρίσουμε.

ΛΥΔΙΑ.—Νά χωρίω;...

Τόν κυττάζει άκίνητα, τρομερά χλωμή, σβυσμένη, έμμηδενισμένη, άνικανη να μιλήσει.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι, πρέπει!... Εξέρεις πόσο σ' αγαπώ... Μά η περιστασία... λόγιο άνώτερο!... μου επιβάλλουν...

Χωρίς να προφέρει μία λέξη, η Λυδία σωριάζεται σ' ένα καθίσμα και κρύβει το πρόσωπό της μέσ' στα χείρα της.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Αγαπητή μου Λυδία, άνωσέ με. Όλα τα πράγματα, θά θωμάστερα ακόμα, έχουν ένα τέλος... Υπάρχουν στιγμές στη ζωή των ανθρώπων που η αγάπη, ο έρωας, πρέπει να υποχωρούν στο καθήκον... στη λογική... Καταλαβαίνεις;

Χωρίς να ξεγερεθεί καθόλου, η Λυδία συγκρατεί με ένα κίνημα

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

του κεφαλιού της. Οι λυγμοί της την πνίγουν και τὰ μάτια της έχουν πλημμυρίσει από δάκρυα.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Τό καθήκον μου μού τό επιβάλλει... Έχω γέρο πατέρα... γρηά μητέρα... που θέλουν να ποκατασταθώ... Καταλαβαίνεις;

Η Λυδία εξακολουθεί να κλαίει.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Έπειτα πρέπει να σκεφθώ το μέλλον... Οι γονείς μου έχουν στηρίξει τις έλπίδες τους σε μένα... Καταλαβαίνεις;

Η Λυδία του άπαντάει μ' ένα στεναγμό.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (ταραγμένος).—Σε βεβαιώνω ότι θά διατηρήσω από σένα, η όποια μού έδωσε τις ώραιότερες στιγμές της ζωής μου, την πιο γλυκιά άνάμνησή...

ΛΥΔΙΑ, (δολιχώντας).—Θεέ μου! Θεέ μου!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (με φωνή ξεσημαμένη από άγνωση).—Λυδία! Λυδία!...

ΛΥΔΙΑ, (μόλις κατορθώνουσα ν' άρθρώσει μερικές λέξεις).—Ναι... ναι... πήγαινε... κατάλαβαίνω... Οι γονείς σου έχουν δικήν... Έχεις δικήν... Δεν πρέπει να σταθώ έμπόδιο στο δρόμό σου... Θά εξαφανισθώ...

«Ω! μή φοβάσαι!... ναι!... θά φύγω!... Μά συγχώρεσέ με που κλαίω... Συγχώρεσέ με... Υποφέρω τόσο... Όλη η εύτυχία μου χάθηκε... πάει... Τελείωσαν όλα για μένα... Ω! πόσο θά ήθελα να πεθάνω!...

Μπρός στη συγκινητική αυτή άπόγνωση της φίλης του, η βέλγισή του Λουδοβίκου συντρίβεται. Η καρδιά του μιλάει τώρα και τον άναγκάζει να σωριαστεί στην άγκυλιά της Λυδίας, κλαίοντας κι' αυτός. Αγκυλιάζονται και φιλοούνται με πάθος.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ω φτωχή μου Λυδία... Φτωχή μου γυναίκα!... Έγώ σου ζητάω συγγνώμη!... Μά δεν φταίω!... Δεν φταίω!... Μού είχαν μάθει ένα μάθημα απ' έξω και δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να σου τό επαναλάβω...

Κλαίει μαζί, μουσκεύοντας τα δάκρυά τους με τὰ φίλιά τους κι' αγαπημένοι όσο δεν είχαν αγαπηθεί ποτέ.

Την άλλη ήμέρα το πρωί ο Λουδοβίκος ξυπνάει συντρίμμενος από τη συγκίνηση και βλέπει τη Λυδία που τον κυττάζει χαμογελώντας.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Αυτό ήταν... Θά μείνω μαζί της για πάντα...

«Έπειτα από μία ώρα, άποφασισμένος να εξομολογηθί τὰ πάντα στο θείο του, πηγαίνει στο σπίτι του θείου του.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ, (σταματώντας τον).—Τόν κ. Μπελουρά, θέλετε; Μά δεν γυρίζεις ποτέ τόσο πρόω!... Βρίσκεται ακόμα στης δεσποινίδος Άναί...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (ξαφνιασμένος).—Στης δεσποινίδος Άναί;

Η ΘΥΡΩΡΟΣ, (με έμπιστευτικό τόνο).—Ναι... Δεν ξέρετε;... Είνε η φιληγάδα που έχει πρό είκοσιπέντε χρόνων.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Τό «πλέξιμο της νύφης». Μέσα στο «νυφοστάσι». Τά παραστόλια. Τό ξύρισμα του γαμπρού. Τά τραγούδια του γαμπρού και της νύφης. Προς παραλαβήν της νύφης. Ο άποχωρισμός του πατρικού σπιτιού. Μετά τη στέψη. Τό προσκύνημα της πεθεράς. Ο χορός και τό συμπόσιο. Τό «κρέμασμα» της νύφης.

Σε μερικά μέρη της Μακεδονίας, το βράδυ της παραμονής του γάμου, άμα τελειώσει το δείπνο στο σπίτι της νύφης, ή κοπέλλες της γειτονιάς την παίρνουν, την τοποθετούν σε μία κρέκλα στη μέση του δωματίου, κι' άρχίζουν το «πλέξιμο». Καθήμεν ή νύφη από τις κοπέλλες χτενίζει και πλέκει μία μπουκλα άπ' τὰ μαλλιά της νύφης με τη σειρά, ενώ ή άλλες παρακολουθούν από γύρω και ψάλλουν διάφορα τραγούδια.

Αφού τελειώσει το «πλέξιμο» και τὰ μαλλιά της νύφης γίνουν πλεξοδες ή «βουρλίδες», όπως τις λένε, τραγουδούν όλες μαζί ένα τραγούδι που άρχίζει με το στίχο:

«Ακόμα σήμερα είμαι δώ, ταχεία θέ (να παρίνω, —έχετε γεία!...

«Έπειτα ή νύφη οδηγείται στο «νυφοστάσι», όπου είνε μαζεμένη όλη ή προική της και στέκεται άκωκτωπώντας στον άνατολικό τοίχο που είνε σκεπασμένος με ένα χαλί και με φύλλα κισσού. Γύρω της τοποθετούνται δύο κοπέλλες άντιστρατες, ή όποιες λέγονται «παραστόλια», κι' ή όποιες της τραγουδούν διάφορα γαμήλια άσματα.

Την άλλη μέρα το πρωί γίνεται ή τελετή του ξυρισματος του γαμπρού, ή όποιος κάθεται σ' ένα ψηλό καθίσμα περικυκλωμένος απ' τους φίλους του, οι όποιοι, καθώς τον ξυρίζουν, τραγουδούν:

«Αγγυρό ξουράφι και μαλαματένιο, τράβα άγάλι-άγάλι σε γαμπρό κε- (φάλη, τρέχα μην άφήσης και να τόν άσχη- (μίσης

στα πεθερικά του... «Έπειτα έπακολουθεί το ντύσιμο του γαμπρού, κατά το όποιο του λέν το άκόλουθο τραγούδι:

—Γαμπρέ, πούδς σ' άρματώνει, με την εύχή, με την εύχή; «Ο άφέντης μ' άρματώνει με την εύχή, με την εύχή... «Η αυτό:

Χρυσέ μου δεντρολίβανε, ψηλό μου (κυπαρίσσι, πότ' άξιώσες και τράνεφες κι' από- (λυσες κλονάρια κι' έσκέπασες τό μαχαλά κι' όλη τη (γειτονιά σου;

«Έπειτα ξεκινούν όλοι μαζί απ' το σπίτι του γαμπρού για να πάν ενά παρών τη νύφη, ενώ ή κοπέλλες που συνοδεύουν το γαμπρό, τραγουδούν:

Κίνα, δέντρο μ' κίνα, κίνα, κυπα- (ρίσσι, για να φέρης νύφη, φούντα, καρνο- (φάλη.

Καλότυχη μου' μάνα πώστειες τόν (ήλιο να φέρη τό φεγγάρι να λάμψη τό (σπιτιού σου...

Πρίν πάνε ακόμα στο σπίτι της νύφης, πηγαίνουν στο σπίτι του κομπάρου και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης. «Αν ή νύφη κατοικεί σ' άλλο χωριό, τότε οι συμπεθέροι μεταβαίνουν

σ' αυτό καβάλλα και, μόλις φτάσουν εκεί, στέλνουν μπροστά τους φιλιμπουριάρηδες για να πάρουν τὰ συγγράμια.

Σε μερικά μέρη της Μακεδονίας ή πάρχει πάλιν ή συνήθεια να κλείνουν την πόρτα του «νυφοστασίου», όπου περιμένει ή νύφη για να την παραλάβουν και να μιν έπατρέσουν την είσοδο στους συμπεθέρους του γαμπρού, άν δεν έχουν τάμματα, άν δηλαδή δεν υποσχεθούν διάφορα δώρα.

«Έπειτα ή νύφη παραλαμβάνεται από τόν «α λ ι τ α τ α» και την «α λ η μ α ν α», δηλαδή τόν κομπάρου και τη κομπάρα και οδηγείται στην έκκλησιά, όπου θά γίνουν τὰ στεφανώ-

Συγγράμνος βγαίνει στην πόρτα ή πεθερά της φορώντας στο κεφάλι της ένα κόκκινο πανί και κρατώντας στο δεξι χέρι της ένα δοχείο με νερό. Η νύφη, την πλησιάζει, και την προσκυνά τρεις φορές, σκόνοντας ως τό χώμα και φιλώντας τό χέρι της.

«Έπειτα, ή πεθερά, άφού φιλήσει κι' αυτή τη νύφη, την παίρνει απ' τό χέρι και μπαίνει μαζί της στο σπίτι, χίνοντας λίγο νερό στο κατόφλι. Η νύφη, μπαίνοντας αλείφει με βούτυρο και μέλι τούς παραστάτες του νυφικού θαλάμου και έπειτα προχωρεί στο «νυφοστάσι», όπου της παρουσιάζουν ένα μικρό παιδί κι' ένα κορίτσι της ίδιας ηλικίας. Αυτό σημαίνει ότι της εύχονται να άποκτήσει παιδιά, άπ' τὰ όποια τό πρώτο να είνε άρσενικό.

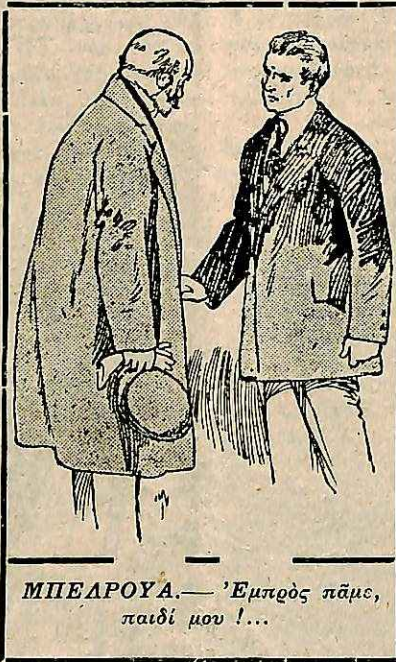
Κατόπιν έπακολουθεί το γέμια του γάμου και έπειτα χορός, τόν όποιον σέουν στην αρχή ο πεθερός με την πεθερά κι' έπειτα ο γαμπρός με τη νύφη.

Τη Δευτέρα το πρωί, υπάρχει συνήθεια οι γονείς της νύφης να πηγαίνουν στο σπίτι του γαμπρού, φέρνοντας μαζί τους και διάφορα φαγητά. Στο γέμια που θά παρατεθή πρέπει να φάνε μόνον ο γαμπρός κι' ή νύφη. Άλλ' όταν δοκιμάσουν στο τέλος και την πητή και θελήσουν να σηκωθούν, ο μιν γαμπρός έμποδίζεται απ' τους συγγενείς της νύφης, ή δέ νύφη από τους συγγενείς του γαμπρού. Το άποτέλεσμα είνε ότι, έπειτα από πολλές άπόπειρες τόν νεονύμφων, για να σηκωθούν, ή όποιες παρακαλούν άκράτητα γέλια, κατορθώνει να σηκωθεί πρώτος ο γαμπρός, ή όποιος και άνακηρύσσεται νικητής της νύφης.

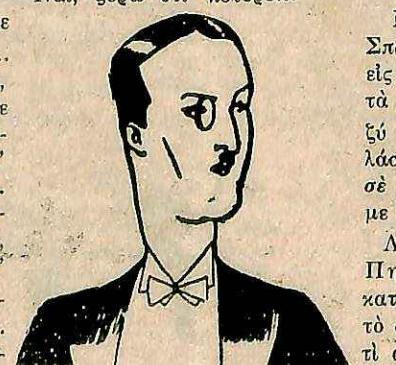
Στη Δυτική Μακεδονία έπικρατεί και ένα άλλο έθιμο, τό λεγόμενο «κρέμασμα», τό όποιο γίνεται έπίσης τη Δευτέρα. Οι «επιτάμνια», δηλ. οι φίλοι του γαμπρού, δένουν τη νύφη από τη μέση μ' ένα σχοινί από μία δοξή της δοσφής και την κρατούν μετέωρη. Τότε δέ μόνο την κατεβάζουν από κεί, όταν ο γαμπρός τους «τάξει» ένα σπαχτό ή ένα ξευγάρι κότες κλπ. Πολλές φορές τό παιρνάει αυτό επαναλαμβάνεται και σε άλλους τοίς οικείοις του γαμπρού, οι όποιοι για να απαλλαγούν από τό κρέμασμα υποσχεονται και αυτοί διάφορα «τάμματα». Τά «τάμματα» αυτά, φραγώματα ως έπί τό πλείστον, μαζεύονται όλα μαζί και τρώγονται μία όρισμένη ήμέρα στο σπίτι του γαμπρού.

Τέλος την Τετάρτη το πρωί, πηγαίνει ένα άγγείο και άκονά σ' ό, τις βόσες του χωριού, και παίρνει νερό, ενώ οι συνοδεία τραγουδούν:

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης. «Αν ή νύφη κατοικεί σ' άλλο χωριό, τότε οι συμπεθέροι μεταβαίνουν

ΜΠΕΛΟΥΡΑ.—Έμπρός πάμε, παιδί μου!...

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

Το άγγείο πηγαίνει στο σπίτι του γαμπρού και άφού τόν παραλάβουν στη συνοδεία τους, τραβούν για τό σπίτι της νύφης.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΡΕΩΦΑΓΟΙ ΚΑΙ ΧΟΡΤΟΦΑΓΟΙ

Μιά παιδική ανάμνησις του Λαμαρτίνου. Πώς εσυχάσθηκε το κρέας. Τὰ 36 τρομερά δηλητήρια που περιέχει το κρέας. Τὰ επιχειρήματα των χορτοφάγων. Πώς ετρωγαν οι πρώτοι άνθρωποι. Οι πρώτοι χορτοφάγοι. Η χορτοφαγία των Αγγλων. Πώς έμεθυσαν οι Ινδοί με το... κρέας. Σύγχρονοι λαοί, οι όποιοι δεν τρώνε καθόλου κρέας. Η διαίτα των Τραπεζιτών. Τι χρειάζεται ο οργανισμός μας, κτλ. κτλ.

«Μιά μέρα, διηγείται ο Λαμαρτίνος, καθώς πηγαίναμε με τη μητέρα μου στην πόλη, με πέρασε από την αυλή ενός χασάπικου. Είδα εκεί ανθρώπους με τα χέρια γυμνά να σκοτώνουν βόδια και αρνιά και να τα κατακομματιάζουν με τα μαχαίρια τους. Ποτάμια αίματος κυλούσαν κάτω, ανάμεσα στις πλάκες. 'Αμέσως ένα βαθύ αίσθημα οίκτου, άναμκτο με φρίκη, με κυρίεψε και, τράβηξα τη μητέρα μου απ' το φρέμα της, για να περάσουμε γρήγορα».

«'Από εκείνη την ημέρα, δάσκις έβλεπα να σεβδίζουν στο τραπέζι μας κρέας, άηδία με κατελάμβανε και από τότε μέχρις ήλικίας δώδεκα ετών, δεν έφαγα τίποτε άλλο από ψωμί, γαλακτερά, χόρτα και φρούτα. Αυτό ούτε στην ύγεια μου με πείραζε, ούτε στην ανάπτυξή μου».

Και αυτά μὲν τὰ λόγια τὰ λέει ένας ποιητής ευαίσθητος, λεπτός και ευγενής. Μά τι να πη κανείς σχετικώς, άμα άκούει και γιατρούς να μιλούν για το κρέας σε άνάλογη γλώσσα. 'Αν διαβάσετε τὰ σχετικά έπιστημονικά συγγράμματα των δισημών γιατρών Μποναρτέλ και Γκατιέ, θα δείτε ότι το κρέας, όποιαδήποτε κι' αν εινε ή προέλευσίς του, περιέχει 36 είδων τρομερά δηλητήρια, όπως π. χ. πτωμαϊνή, κρεατινή, κρεατινίνη, ξανθίνη, τυροσίνη, κλπ., κλπ. Για να πεισθή κανείς περί αυτού, μπορεί να κάνει το σχετικό πείραμα στον ίδιο τον έαυτό του. 'Αν πάγη δηλαδή επί ένα διάστημα να τρώη κρέας, θα δει, ως εκ θαύματος, να του περνάνε διάφορες ένοχλήσεις ποῦχε πριν στομαχικές, καρδιακές, ήμικρανίες κλπ.

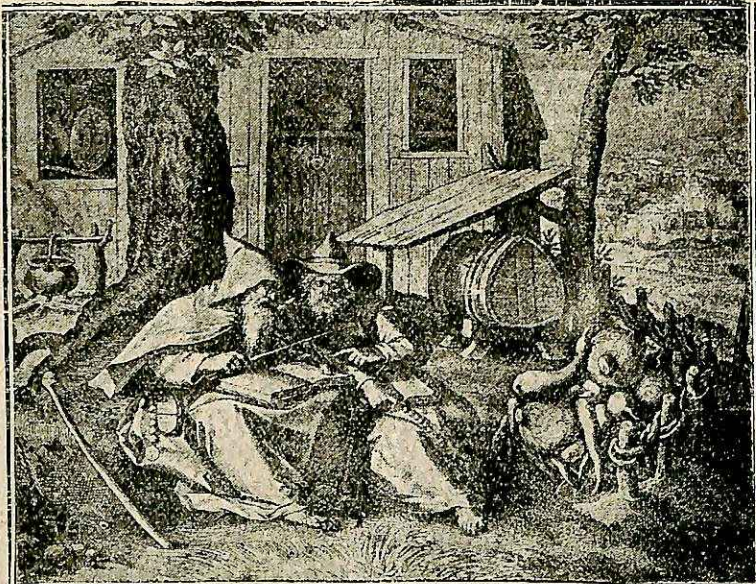
Πρέπει λοιπόν να πιστέψη κανείς ότι ο άνθρωπος για να εινε υγιής και εύρωστος, πρέπει να πάγη να τρώη κρέας; 'Η θεωρία αυτή, ή γνωση με το όνομα χορτοφαγία, είχε άλλοτε και έχει ακόμα πολλούς ύποστηρικτάς, μεταξύ των όποιων και μερικούς δισημούς έπιστήμονας. Γι' αυτό θα ήταν ενδιαφέρον να εξετάσουμε κατά πόσον εινε όρθα τὰ επιχειρήματα και ή απόψεις των χορτοφάγων.

Η άλήθεια σχετικώς εινε ότι από των προϊστορικών χρόνων ως την εποχή μας, ποτέ σχεδόν δεν έλειψε από την τροφή του ανθρώπου το κρέας. Οι πρώτοι μάλιστα άνθρωποι, οι όποιοι δεν ήξεραν ακόμη να καλλιεργούν τη γη, ζούσαν αποκλειστικώς με το κυνήγι τους. «Οι άνθρωποι των χρόνων αυτών—γράφει ο Γάλλος έπιστήμων Ζ. Ρουά—ήσαν δασείς, εύκινητοι, εύρωστοι και ρωμαλέοι σαν άθληται. Παραμένονταν τους ταπεινούς ή τὰ τσακάλια όλη την ημέρα για να τα σκοτώσουν» και να έσφαλίσουν την τροφή τους. «Ετρωγαν δε τη λεία τους όμή, χυμούς και την βράσουν ή να την ψήσουν».

Μά και στις ημέρες μας ακόμη, οι Ιάπωνες και οι Έσθονες τρώνε τις φώκιες και τις λευκές αρκούδες όμες,

δταν δεν υπάρχουν άλλα θηράματα για να πιάσουν.

'Αργότερα, όταν ο άνθρωπος έμαθε σιγά-σιγά να σπείρη και να καλλιεργή τους άγρούς, το κρέας άρχισε να καταλαμβάνη μικρότερη θέσι στην τροφή του. 'Αργότερα δέ, υπό την έπίδρασι του πολιτισμού και μερικών φιλοσοφικών ή θρησκευτικών ιδεών, πολλοί άνθρωποι άναγνώσαν να μην τρώνε κρέας.

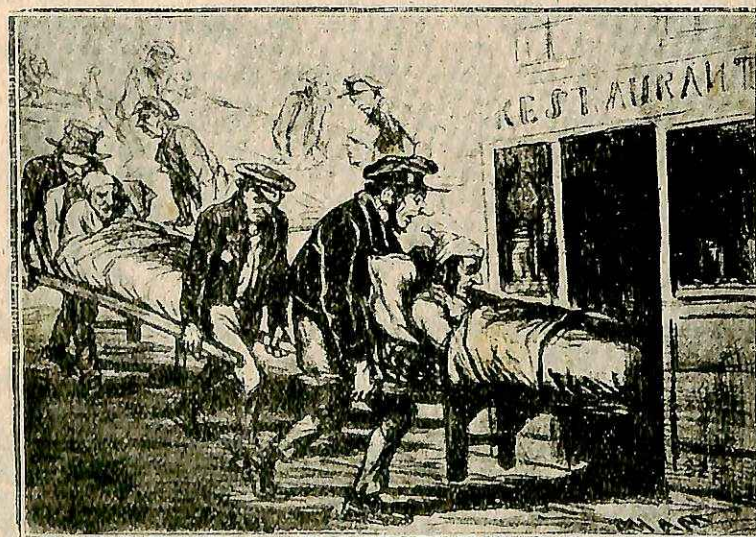

ΠΩΣ ΖΟΥΣΑΝ ΟΙ ΕΡΗΜΙΤΑΙ.— Δίπλα στους δυο αυτούς άσκητάς φαίνεται το γεύμα τους που αποτελείται αποκλειστικώς από προϊόντα της γης.

(Παλαιά Γκραβούρα)

λοι άνθρωποι εγκατέλειψαν έντελώς την χορτοφαγία. 'Ετσι στην Αίγυπτο, για να πάη κανείς μετά το θάνατό του στον Παράδεισο, έπρεπε, σύμφωνα με τους ιερούς νόμους, να μην τρώη στη ζωή του παρά τις καθαρές τροφές που του προμηθεύει ή φύσις. 'Επίσης και στις Ινδίες, οι νόμοι του Μανού άπαγόρευαν έντελώς την κρεοφαγία.

Η χορτοφαγία, ή όποια εινε έλαχιστα διαδεδομένη στη Γερμανία και τη Γαλλία, έχει αντίθετως πληθος όπαδων στην 'Αγγλία. Μονάχα στο Λονδών υπάρχουν 102 χορτοφαγικά έστιατόρια. 'Επίσης βλέπει καθημερινώς δημοσιευόμενες στις άγγλικές έφημερίδες άγγελίες σαν την παρακάτω: «Ζητείται καλή μαγειρίσσα γνω-

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑΣ.— Τὰ μέλη ενός συνδέσμου χορτοφάγων πηγαίνουν στο έτήσιο γεύμα του συλλόγου των μεταφερόμενοι σε φορεία από την... εξάντλησι...

(Γελοιογραφία του Σάμ)

Εινε δέ γνωστόν ότι οι άσκηται των πρώτων μετά Χριστόν αιώνων έτρεφοντο αποκλειστικώς με ρίζες χόρτων και φρούτα.

Σήμερα, τέλος, οι χορτοφάγοι, εν όνόματι του ανθρωπισμού και της έπιστήμης, έξορκίζουν τους άλλους ανθρώπους να μη τρώνε κρέας.

ρίζουσα την χορτοφαγικήν κουζίναν δι' οικογένειαν, κλπ.».

Σ' δι' αυτά, οι κρεοφάγοι άπαντούν στους χορτοφάγους, ότι το κρέας δίνει δυνάμεις... Ναι, τους άπαντούν εκείνοι, δίνει δυνάμεις όπως δίνει και το αλκοόλ, έξορκίζοντας και μεθώντας τον οργανισμό. 'Ετσι μιά άρκουδα που ήταν γλυκειά και ήμερη όσο της έδιναν κρέας και μέλι, έγινε έξαφνα άγρια, κακή και άπλησίαστη, όταν έσπασαν να της δίνουν.

'Επίσης μερικοί ιδιαιτερείς 'Ινδοί, οι όποιοι συνήθιζαν να τρέφονται με χόρτα και με καρπούς, έφαγαν μιá μέρα κρέας. «'Επειτα από μιá-δυό ώρες—διηγείται ένας ευρωπαίος ταξιδιώτης—πρός μεγάλη μου κατάπληξι είδα τή φυσιογνωμία τους ν' αλλάξη έντελώς έκφρασι. 'Η άτακτες κινήσεις τους, τὰ ακατάληπτα λόγια τους, ο έξεθισμός τους και το τραύλισμά τους φανερώανε μέθη, σαν να είχαν πη αλκοόλ, άντι να φάνε κρέας!...»

'Εξ άλλου—ισχυρίζονται οι φυτοφάγοι—υπάρχουν άναρίθμητα παραδείγματα, τὰ όποια μπορούν να μäs πείσουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να ζήση και να τραφή χωρίς κρέας. Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, των όποιων ή πυραμίδες και οι όβελίσκοι μäs καταπλήσσουν ακόμη και σήμερα, φαίνεται πως δεν έτρωγαν καθόλου κρέας, γιατί ούτε στις εικόνας των σιμυωσιών τους ήπαρχει κρέας, ούτε στους παπύρους των γίνεται λόγος γι' αυτό.

Στις ημέρες μας πάλι, στις Ινδίες, στην Κίνα, στην 'Ιαπωνία, μονάχα οι πλούσιοι τρώνε κρέας, ενώ το πλήθος δεν τρώει παρά ρίζι και φρούτα. Μά και στην Εύρώπη ακόμη, το κρέας σπανίως σεργιάζεται στα τραπέζια των χωρικών. 'Ο δόκτωρ Μπερτιγιόν βεβαιώνει σ' ένα σύγγραμμά του, ότι οι άμπελοφυτοί της Νιέβρ και οι χορικοί της 'Ωβέρνης, δεν τρώνε κρέας παρά δυό φορές το χρόνο. 'Επίσης και οι Ρώσσοι χωρικοί τρέφονται αποκλειστικώς σχεδόν με χόρτα, γάλα, μαύρο ψωμί και κρεμμύδια.

Και όμως οι Ρώσσοι χωρικοί εργάζονται δεκαέξη ως δεκαοχτώ ώρες την ημέρα. Οι 'Ινδοί πάλι που εργάζονται ως ταχυδρόμοι, μπορούν και διασχίζουν περπατώντας επί ημέρες μεγάλες αποστάσεις, τρώγοντας μόνο λίγο ρίζι, το όποιο κουβαλούν μαζί τους. Στη Κιλή, ο δόκτωρ Πλαφέρ είδε μεταλλωρύχους να κουβαλούν όγκους μεταλλου βάρους 100 χιλιογράμμων και ν' ανεβαίνουν μ' αυτό το φορτίο δώδεκα φορές την ημέρα μιá σκάλα ύψους 70 μέτρων! Και όμως ή τροφή τους άποτελείται αποκλειστικώς από φρούτα και ψωμί...

Εινε επίσης γνωστό πόσο άυστηρή εινε ή διαίτα των Τραπεζιτών μοναχών. Δεν τρώνε παρά μιá μόνο φορά την ημέρα ψωμί, σούπα και νερό. Παρ' όλα αυτά όμως στα μοναστήρια των Τραπεζιτών δεν ξερούν τί θα πη άρρώστια.

Όλα αυτά τὰ γεγονότα εινε βέβαια

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΓΙΑΤΡΟΙ... ΨΑΡΙΩΝ!

Η άρρώστειες των ψαριών. Τὰ νοσοκομεία τους στα ένυδρεία. Φάρμακα για τὰ ψάρια! Η μεταδοτική της των άσθενειών τους. Ένα περίεργο έξόγκωμα. Τὰ άποστήματα των χελωνών. Η άλλαγή του νερού. Μιά επικίνδυνη έγχείρισις. Η ούρα της σαλαμάνδρας στο γύψο, κ.τ.λ.

Εινε γνωστόν ότι οι κτηνίατροι ποιοῦν και γιατρούν με την έπιστήμη τους κι' αυτούς ακόμη τους έλέφαντες, καθώς και όλα τὰ άλλα ήμερα και άγρια ζώα των διαφόρων ζωολογικών κήπων και θηροτροφείων. Σε πολύ λίγους όμως θα εινε γνωστόν ότι υπάρχουν και ειδικοί γιατροί για τὰ... ψάρια!

Εν τούτοις, όλα τὰ μεγάλα ένυδρεία και ιχθυοτροφεία της Εύρώπης έχουν και τον γιατρό τους, ο όποιος πληρώνεται άδρότατα, γιατί, για να κατορθώση να ειδικευθή σ' αυτό τον κλάδο της ιατρικής έπιστήμης άναγκάζεται να κάνει ιδιαίτερες πολυχρόνες σπουδές.

Γιατί και τὰ ψάρια, όπως όλα τὰ ζώα, δεν ψοφούν μόνον από γηρατειά, όταν δεν πιαστούν στο άγκιστρο του ψαρά ή δεν φαγοποῦν από κανένα άλλο ψάρι μεγαλύτερο. 'Υπόκεινται κι' αυτά σε διάφορες άρρώστειες, όπως όλα τὰ ζώα. 'Επειδή δέ όρισμένα ψάρια των ένυδρείων άνήκουν σε σπανιότατα είδη και μεταφέρονται στην Εύρώπη με παμύχιστες δυσκολίες από τις μακρινές θάλασσές τους ή τὰ ποτάμια τους, για τον λόγο αυτόν ή άξια τους εινε πολύ μεγάλη και οι ιδιοκτήται των ένυδρείων κάνουν δ.τι εινε δυνατόν για να τὰ διατηρήσουν όσο περισσότερο καιρό μπορούν.

Στις μεγάλες λοιπόν αυτές έγκαταστάσεις υπάρχουν ξεχωριστά διαμερίσματα προορισμένα για τὰ άρρωστα ψάρια, τὰ όποια αποτελούν τρώσιμα για τὰ νοσοκομεία τους. Στα διαμερίσματα αυτά υπάρχουν ξεχωριστές δεξαμενές, όπου ζουν απομονωμένα τὰ άρρωστα ψάρια, καθώς και προμήθειες διαφόρων φαρμάκων, χειρουργικά εργαλεία, έξαιρετικά πολύπλοκα χειρουργικά εργαλεία, και τέλος πάντων δ.τι χρειάζεται για μιá τελεία έγκατάσταση νοσοκομείου.

Μόλις ο γιατρός του ένυδρείου χαρακτηρίσει κατά την προινή του έπισκεψι, πως ένα ψάρι φαίνεται κακοδιάθετο, το βγάζει άμέσως με την άποχή και το βάζει σε μιá ιδιαίτερη δεξαμενή. Αυτό το κάνει γιατί όλες σχεδόν ή άρρώστειες των ψαριών εινε μεταδοτικές και πρέπει να απομακρύνη εγκαίρως το άρρωστο ψάρι από τὰ άλλα, προτού να μεταδώση το νόσημα τους συντροφούς του.

Μιά από τις συνηθέστερες άρρώστειες των ψαριών εινε ένα περίεργο έξόγκωμα που τους παρουσιάζεται στο κεφάλι. Αυτό οι γιατροί το θεραπεύουν, κόβοντάς το ή κάνοντάς του καυτηριάσεις. 'Ως επί το πλείστον όμως έφαρμάζουν στην άρρώστεια αυτή μιá

άλλη μέθοδο θεραπείας που κάνει πραγματικώς θανάτια. Μεταφέρουν δηλαδή τὰ ψάρια του γλυκού νερού σε θαλασσινό νερό και τὰ ψάρια της θαλάσσης σε γλυκό νερό. Η άλλαγή αυτή του νερού γιατρώνει τὰ ψάρια τις περισσότερες φορές και το έξόγκωμά τους εξαφανίζεται και ξεραίνεται.

Στις μεγάλες πάλι θαλάσσιες χελώνες, από τις όποιες παράγεται ή καλύτερη ταρταρούγα, παρουσιάζονται συχνά μερικά σκληρά άποστήματα στο λαμίο, τὰ όποια τους προκαλούν άφορητους πόνους. Για να βγούν τὰ άπο-

λοιού, το όποιον τις περισσότερες φορές «πάνει» θανάτια.

Η ώραιες έξοτικές σαλαμάνδρες όταν τύχει να σπάσουν κανένα πόδι τους ή την ούρά τους, θεραπεύονται άκριβώς όπως κι' οι άνθρωποι, όταν τους σπάσει κανένα μέλος του σώματός τους. Τους βάζουν δηλαδή επιδέσλους και γύψο και το σπάσιμο γιατρώνεται εύκολότατα.

Το περιεργότερο όμως εινε πως όλα αυτά τὰ ζώα που θεωρούνται απ' τους ανθρώπους τόσο κοινά (ψαρούμια) λέει ο λαός τον άνόητο άνθρωπο), δέχονται χωρίς καμιά αντίδρασι τις περιουήσεις των γιατρών τους και φαίνονται σαν να έννοούν πως δ.τι τους κάνουν, τους το κάνουν για το καλό τους!

ΕΜΜΕΤΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ένας φουκαράς Έβραίος γλύστρησε και πάρον μέσα σ' ένα ξεροπήγαδο.

Ένας γείτονα Χριστιανός τον λυπήθη το φτωχό, παίρνει σκάλα μακρυνά να τον βγάλη από κει.

Μά ο Έβραίος: «Δεν μπορώ, λέει, να έβγω σήμερα. Εινε Σάββατο. Όλοι άργουν. Το προστάζει ή Βίβλος μας...»

Πάει καλά. Μά το πρωί πηδήει ο Έβραίος τις φωνές και τον γείτονα καλεί και ζητάει βοήθεια.

«Φέρ' τη σκάλα ν' άγεθώ, σώστε με τον άπορο...» Τρέχει πάλι ο Χριστιανός, σπύβει και του άπαντά:

«Κάτος αυτού και σήμερα. Σε λυπούμαι φουκαρά, μά έχουμε σχολή κι' έμεις. Εινε, βλέπεις, Κυριακή!...»

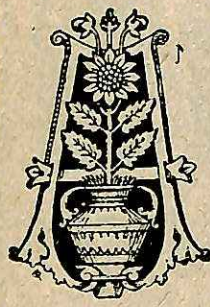
ΤΑ ΦΑΙΡΑ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Πάρε, άδελφε, δεν ντρέπεσαι ναόχεσ; Στο δικαστήριο για τὰ δώδεκα ή μένος. 'Ορσία ο καθ' ύποψιν. Τι να πω εγώ για έρώτησις! Με έδω κάθε μέρα;... σάς που...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΟΤΕ...

στιγμή να τον λατρεύει, κλεινόντας τα μάτια στις ερωτικές κατακτήσεις, που χάρις στην ωμορφιά του και την καλλιτεχνική του φήμη εσημείωνε κάθε τόσο.

Υστερα από είκοσι ολοκληρών χρόνων συζυγική ζωή, ήθελε τώρα να την χωρίσει! «Ω!... Καταλάβαινε πολύ καλά ότι δεν θα την εγκατέλειπε απότομα, αλλά σιγά-σιγά, με πλάγιο τρόπο. Ήσαν ερωτευμένοι με την κόρη ενός φίλου του, με μία ψυχή και φιλόδοξη νέα, που δεν είχε υπέρ αυτής ούτε καν τη δικαιολογία ενός ειλικρινούς κισθήματος. Ή κοπέλλα αυτή είχε μπει σιγά-σιγά μέσα στην καρδιά του, του είχε γίνει αναγκαία και απαραίτητη, και τώρα προσπαθούσε να παραμερήσει τη σύζυγό του για να πάρει τη θέση της. Θά το κατάφερνε όμως;

Αλλοίμονο!... Ή αντίζηλος της κ. Ντιέτρο διέθετε όπλα άκαταμάχητα: Είχε τα νεύρα, τη φρεσκάδα της, μια φαινομενική αγνότητα, όλα δηλαδή εκείνα τα θέλγητρα και τ' αρώματα που αναδίνει μια νέα κόρη για έναν άντρα, ο οποίος αρχίζει να γεράει.

Ο αγών θά ήταν άριστος... Ή δυστυχισμένη κ. Ντιέτρο πλησίαζε τα πενήντα. Τα σημάδια της ηλικίας της τα έβλεπε κανείς αποτυπωμένα στα λεπτά της χαρακτηριστικά που είχαν αρχίσει να μαλακώνονται, στις ρυτίδες της, σε όλο εκείνο το τσάκιμα του προσώπου και του κορμιού που έχει μία γυναίκα, ή οποία δεν είναι παιδί νεύ.

«Ω! ποιος θά μπορούσε ποτέ να περιγράψει τον πόνο της γυναίκας που η ωμορφιά υπήρξε ο κυριότερος λόγος της υπέρβασής της και το μεγαλύτερο θέλγητρό της και που βλέπει ανήμπορη τα χρόνια να τη φθείρουν σιγά-σιγά και να ετοιμάζουν κρυφά και ύπουλα την τελειωτική καταστροφή; Ίσως να μην υπάρχει φρικτότερο ανθρώπινο δράμα απ' αυτό, να αισθάνεσαι δηλαδή να μικραίνει ολοένα η δύναμис σου και να αρέσκει διαρκώς λιγότερο στον άνθρωπο που πάντα σου άρεσε!...

Να διώξει την παρτίδα αυτή; Δεν ήταν όμως φόβος να πεισμώνει τότε εκείνη, να ερεθιστεί τον Ντιέτρο και αυτός, μεταχειριζόμενος ως πρόσχημα το σκάνδαλο που θα προκαλούσε το τσάκιμα, να πάρει τη νέα φίλη του και να φύγει;

Να του αρνηθεί καθαρά και ξεκάσταρα και, χωρίς καμιά δικαιολογία, το διαζύγιο; Μα τότε η συμβίωσις των θα γινόταν αδύνατη. Και θ' αποτύγχανε στο σκοπό της, ο οποίος ήταν να κρατήσει κοντά της με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία, τον άπιστο, τον αχάριστο.

«Ωστόσο, ο φίλος που έκανε τον μεγάλο λάθος επί καιρού. Ίσως νάλαίπε και σέξοντα μεταξύ της κ. Ντιέτρο και του

τά γράμματά του και τα λόγια ενός καλόβουλου φίλου του, τον οποίο επιτίθετο ο ζωγράφος είχε στείλει στη γυναίκα του για να την προειδοποιήσει, άσπιναν να φανίνονται ή πραγματικές του επιθυμίες.

Ήθελε να χωρίσει. «Ως δικαιολογητικά δε του χωρισμού επεκαλείτο τον μεγάλο του έρωτα για την κοπέλλα, το ότι δεν είχαν αποκτήσει παιδιά και το ότι μπορούσε ο καθεύς χωριστά να ξαναρχίσει μετά το διαζύγιο, τη ζωή του. «Ο! αυτά, όπως έμάντευε η κ. Ντιέτρο, τα ένεπνεε η φιλόδοξη αντίζηλος της στον άνδρα της, τον άδανωτο, τον αναποφάσιτο, που πήγαινε δώθε-κείθε, κατά τα κέρη και τις εμπνεύσεις της στιγμής.

Τι νάκανε; Να προσπαθούσε να τον συγκινήσει ή ίδια απ' ευθείας;

Με καρδιά πιο δυνατή, πιο ήσυχη

Η κ. Ντιέτρο διάβασε το σημείωμα απερίγραπτα λυπημένη...

«Αλλά το πάθος κάνει τον άνθρωπο τυφλό και κουφά σε κάθε τι που δεν είναι η αγάπη του. Και τα λόγια των άλλων δεν βρίσκουν δρόμο να εισχωρήσουν στην καρδιά του, τη γεμάτη από μία μορφή, από ένα όνομα...

Να διώξει την παρτίδα αυτή; Δεν ήταν όμως φόβος να πεισμώνει τότε εκείνη, να ερεθιστεί τον Ντιέτρο και αυτός, μεταχειριζόμενος ως πρόσχημα το σκάνδαλο που θα προκαλούσε το τσάκιμα, να πάρει τη νέα φίλη του και να φύγει;

Να του αρνηθεί καθαρά και ξεκάσταρα και, χωρίς καμιά δικαιολογία, το διαζύγιο; Μα τότε η συμβίωσις των θα γινόταν αδύνατη. Και θ' αποτύγχανε στο σκοπό της, ο οποίος ήταν να κρατήσει κοντά της με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία, τον άπιστο, τον αχάριστο.

«Ωστόσο, ο φίλος που έκανε τον μεγάλο λάθος επί καιρού. Ίσως νάλαίπε και σέξοντα μεταξύ της κ. Ντιέτρο και του

τά γράμματά του και τα λόγια ενός καλόβουλου φίλου του, τον οποίο επιτίθετο ο ζωγράφος είχε στείλει στη γυναίκα του για να την προειδοποιήσει, άσπιναν να φανίνονται ή πραγματικές του επιθυμίες.

Ήθελε να χωρίσει. «Ως δικαιολογητικά δε του χωρισμού επεκαλείτο τον μεγάλο του έρωτα για την κοπέλλα, το ότι δεν είχαν αποκτήσει παιδιά και το ότι μπορούσε ο καθεύς χωριστά να ξαναρχίσει μετά το διαζύγιο, τη ζωή του. «Ο! αυτά, όπως έμάντευε η κ. Ντιέτρο, τα ένεπνεε η φιλόδοξη αντίζηλος της στον άνδρα της, τον άδανωτο, τον αναποφάσιτο, που πήγαινε δώθε-κείθε, κατά τα κέρη και τις εμπνεύσεις της στιγμής.

Τι νάκανε; Να προσπαθούσε να τον συγκινήσει ή ίδια απ' ευθείας;

Με καρδιά πιο δυνατή, πιο ήσυχη

άνδρός της, άρχισε να γίνεται όλοένα και πιο πειστικός. Μη ξέροντας πειρά τι να κάνει, ή δύστυχη γυναίκα, που ως τότε δεν είχε εξομολογηθεί σε κανένα τις αγωνίες της, αποφάσισε να ζητήσει από κάποιον συμβουλή.

Πήγε λοιπόν κι' άνοιξε την καρδιά της σε μία θεία του ανδρός της, τη θεία Αύγουστα, μία πολύ έξυπνη και με κρίσις γερώντισσα, που ή μεγάλη της πείρα την έκανε να βραδύει για τρειά σε κάθε κακό και ή οποία ή γνώριζε θαυμάσια τον άνεψό της. Ή κουβέντα των δυο γυναικών βράστηξε πολύ. «Όταν ή κ. Ντιέτρο αποχαιρέτησε τη θεία Αύγουστα, λίγη έλπίδα ζωήρεε τα όρια της μάτιας, στα όποια επί καιρού τώρα δεν έλαμπαν πια παρά μόνον τα δάκρυα.

Με καρδιά πιο δυνατή, πιο ήσυχη

Η κ. Ντιέτρο, μόλις έλαβε το σημείωμά του, το διάβασε απερίγραπτα λυπημένη και κούνησε θλιβερά το κεφάλι της. Ήσαν έτοιμη να βγεί έξω και χωρίς να χάσει καιρό πέρασε από το δικηγόρο του και τον παρακάλεσε να ειδοποιήσει τον κ. Ντιέτρο ότι θά τον περιέμενε την άλλη μέρα στο σπίτι της.

Ο ζωγράφος έσπευσε στο καλέσιμά της, κατερχόμενος από διάφορα κισθήματα, ντροπισμασμένος για την άδυναμία του, συγκινμένος από τις αναμνήσεις είκοσι χρόνων κοινής ζωής που του ξύπνησε ή θέα του σπιτιού του, νοιώθοντας ευγνωμοσύνη προς τη γυναίκα του για τη θυσία της, αλλά και λιγάκι ξαφνισμένος, που ήθελε να την εξαγοράσει, αυτή ή τόσο λεπτή, με χρήματα και με άλλες υλικές αποζημιώσεις.

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΟΤΕ...

μου επιστρέψει ήτι του έδωκα. Ο φίλος ένθουσιασμένος που είχε βρει, επί τέλους, μία καλή όπωσδήποτε λύσι, σ' ένα τόσο υπερβασμένο ζήτημα, έσπευσε άμέσως να αναγγείλει στο ζωγράφο την απάντησι της γυναίκας του.

Μα και ο ζωγράφος, όταν την έμαθε, έμεινε ευχαριστημένος. Έγραψε άμέσως στη γυναίκα του ότι όλα διορθώνονταν αφού δεν έπρόκειτο παρά για ένα χρηματικό μόνον ζήτημα. Θά φανόταν ευγενικός και γενναίωδους. «Ο! μόνον θά της έπέστρεφε μέχρι πεντάρας όλη την προίκα της και θά την άφινε να πάρη πίσω όσο έπιπλα ήθελε, μα και θά της έδωκε περισσότερα απ' εκείνα που επέβαλλε ο νόμος. Ήταν δίκαιο ή άντιστρέψι με τον τρόπο αυτό τη θυσία της.

Η κ. Ντιέτρο, μόλις έλαβε το σημείωμά του, το διάβασε απερίγραπτα λυπημένη και κούνησε θλιβερά το κεφάλι της. Ήσαν έτοιμη να βγεί έξω και χωρίς να χάσει καιρό πέρασε από το δικηγόρο του και τον παρακάλεσε να ειδοποιήσει τον κ. Ντιέτρο ότι θά τον περιέμενε την άλλη μέρα στο σπίτι της.

Ο ζωγράφος έσπευσε στο καλέσιμά της, κατερχόμενος από διάφορα κισθήματα, ντροπισμασμένος για την άδυναμία του, συγκινμένος από τις αναμνήσεις είκοσι χρόνων κοινής ζωής που του ξύπνησε ή θέα του σπιτιού του, νοιώθοντας ευγνωμοσύνη προς τη γυναίκα του για τη θυσία της, αλλά και λιγάκι ξαφνισμένος, που ήθελε να την εξαγοράσει, αυτή ή τόσο λεπτή, με χρήματα και με άλλες υλικές αποζημιώσεις.

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

ΚΥΗΓΕΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο ΚΡΟΥΓΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ο Κρούγκερ, ο οποίος από άπλοους χωρικούς κατώφωσε να ανέλθι στο αξίωμα του Προέδρου του Τράνσβαλ, ήταν ένας απ' τους πιο γενναίους άνδρες της πατρίδας του. Να πως άφηγείται ο ίδιος ένα κυνηγετικό περιστατικό του στα Άπομνημονεύματά του:

«Την εποχή που σκότωσα το πρώτο λιοντάρι—γράφει—ήμουν δεκαεπτά ετών. Στα 1837, ένα απ' αυτά τα θηρία είχε επιτεθεί κατά των κοπαδιών μας και είχε αρπάξει αρκετά ζώα. Αποφασίσαμε λοιπόν έξι άνδρες, μεταξύ των οποίων κι' εγώ, να βρούμε προς καταδίωξή του. Το λιοντάρι, μόλις άντελήφθη ότι το παρακολουθούσαμε, γύρισε πίσω και άρμυσε έναντιόν μας με φοβερά πηδήματα.

«Είχαμε έξι όφιπποι και πηγαίναμε σε μικρή απόστασι ο ένας απ' τον άλλο, χωρισμένοι σε τρεις ομάδες. Βλέποντας τον κίνδυνο κινδύνου μας, εστάθηκε στη θέσι του και ετοιμάσε το όπλο του.

«Το λιοντάρι μ' ένα τεράστιο πήδημα βρέθηκε απέναντί μου, λίγα βήματα πιο πέρα. Έσπευσα τότε να το πυροβολήσω και πτόπεσα με τόση επιδεξιότητα, ώστε το θηρίο γυπήθηκε θανάσιμα. Καθώς έπεφτε έως, λίγο έλειψε να με καταστραφεί με το βάρος του, γιατί σήκωσε τα μπροστά του πόδια προς το κεφάλι, πάει κι' ο Γέρος (δηλαδή ο Κολοκορώνης), κι' αν πάη ο Γέρος, πάει κι' Ελλιάδα. Ένώ σαν έμένα έχει κι' άλλους πολλούς το Γένος...

«Πώς το λες αυτό; παρατήρησε τότε ο Γενναίος με άπορία. «Έτσι το λέω κι' έτσι είναι, άπάντησε ο Καραϊσκάκης. «Αν πιάς εσύ, πάει κι' ο Γέρος (δηλαδή ο Κολοκορώνης), κι' αν πάη ο Γέρος, πάει κι' Ελλιάδα. Ένώ σαν έμένα έχει κι' άλλους πολλούς το Γένος...

Μιλώντας μία φορά ο Καραϊσκάκης στον ποιητή Παναγιώτη Σούτσο για τον «Οδυσσέα Ανδρούτσο είπε τα εξής χαρακτηριστικά:

—Στρατιώτες έχουμε πολλούς, αλλά ο στρατηγός ένας ήταν, ο Δυσσέας! Σαν το μυαλό του Ανδρούτσου δεν ήταν άλλο πούθενά!

Για το Μάρκο Μπόταρη πάλι, εξέφράζετο με φανερό θαυμασμό:

«Ο Μάρκος, έλεγε, ήταν τράνός! Είχε νού που δεν είχε κανένας άλλος, κινδία σαν του λιονταριού και γνώμη όπως του Χριστού. Είπε οι άλλοι ούτε το δάχτυλό του δεν του φτάνουμε...

«Όταν ο Δημήτριος Ύψηλάντης κατέβηκε μ' άλλους όπλαρχηγούς στην Ανατολική Ελλάδα, έγραψε στον «Οδυσσέα Ανδρούτσο που βρισκόταν στο Δίστομο να πάη να τον άνταρώσει. Έκείνος όμως, επειδή δεν ήθελε να άπακούση στην πρόσκλησή του, του άπάντησε ότι ήταν άρρωστος και ότι θά τον επισκεπτόταν μία άλλη μέρα.

«Ο άγαθός Ύψηλάντης, όταν το έμαθε αυτό, πίστεψε πως ήταν σ' αλήθεια άρρωστος και κίνησε άμέσως για το Δίστομο. Ο Ανδρούτσος όμως, ο οποίος βρισκόταν φυσικά πολύ

λά ότι δεν μπορούσε να μου τα επιστρέψει... Έξαφνα, ενώ άκουγε τα λόγια αυτά της γυναίκας του, μία άπίστη μεταστροφή έβγινε στην ψυχή του ζωγράφου Ντιέτρο. Κατάλαβε τί άτιμία θά έκανε αν την άφινε, τί άδικο μάρτυριο θά επέβαλλε στη δυστυχισμένη γυναίκα του. Ο έκπαιστος και ή συναισθησις του καθήκοντος είχαν εξαψύχυνται μέσα του. Με πρόσωπο κηβεσθασμένο συλλογιζόταν. Και άρπάζοντας έξαφνα το χέρι που του άτεινε ή γυναίκα του, το φίλησε και της είπε:

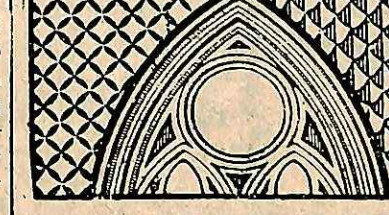
— Συγγνώμής με, συγγνώμής με, ήταν τρέλλα αυτό που ήθελα να κάνω, μία τρέλλα που μ' έκανε εγκάρως να την καταλάβω. Τώρα ποτέ πια δεν θά σε άποχωριστώ...

Την ευχαρίστησε άδελφικά, με μερικά υπερβασμένα λόγια, και της είπε ότι είχε γι' αυτήν τις πιο καλές διαθέσεις. Τότε εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της και προσποιούμενη την ξαφνισμένη, του είπε:

— Πώς; Πίσταφες λοιπόν πως, όταν σου παράγγειλα να μου επιστρέψεις ήτι σου έδωκα, ένοιουσα την προίκα μου, τα έπιπλα, τα κομμάτια κι' αυτά... Δεν με κατάλαβες... Να μου δώσεις χρήματα, χρήματα! Και τί να τα κάνω τα χρήματα μπροστά στα άνεκτίμητα αγαθά που σου έδωκα; Άλογάρισστα είκοσι χρόνια τώρα; Τι σου έδωκα; Σου έδωκα τα νεύρα μου, όλα μου τα νεύρα, τα δώδεκα, τους ένδοξους μου, την παρτίδα της ψυχής και του σώματος... Είχα στελίδια, που ανα-σπύζα ήθελα από πάνω μου όσπου έγινε, μέσα σε είκοσι χρόνια, ή γυναίκα που σήμερα είμαι... Αυτό είναι οί αληθινοί θησαυροί που σου εμπιστεύθηκα, που σου έδωκα, που δεν τους γινώριζες και δεν τους χάρηκες παρά μόνον εσύ. Αυτά ήσαν τα πραγματικά μου κομμάτια, τα χρήματά μου, ή προίκα μου. Και να τί θάρρεπε να μου επιστρέψεις για να ξανακερδίσεις, δίχως τύψεις, την ελευθερία σου... Μα βλέπεις πολύ κα-

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Ο ΚΡΟΥΓΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ

Η μετριοφροσύνη του Καραϊσκάκη. Η γνώμη του για τους άλλους άρχηγούς. Ο Κανάρης και ή εικόνα του. Πώς έγινε μπουρλοτιέρης. Η πονηρία του Ανδρούτσου. Άρρωστος με το στανιό. Όπου του παίρνουν αίμα. Η πρόελευσις ενός διστίχου. Μία παραβολή του Κανέλλου Δεληγιάννη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Ένα από τα μεγαλύτερα προτερήματα του Καραϊσκάκη ήταν και ή μετριοφροσύνη του, όπως αποδεικνύεται κι' από το ακόλουθο ανέκδοτο: Στη σκηνή του Καραϊσκάκη στον Πειραιά συνέτρωγαν μία μέρα αυτός και ο Γενναίος Κολοκορώνης. Τότε διημέφθη μεταξύ των ο εξής διάλογος:

— Γενναίε, του λέει σε μία στιγμή ο Καραϊσκάκης, δεν πρέπει να έκτιθεσαι έτσι ασυλόγηστα στις μάχες; «Έσθ γιατί δεν σου άγασαι; τον ρωτάει ο Γενναίος.

— Μην κυττάς έμένα. Αν γαθής εσύ, θά γαθή όλόκληρη ή Ελλάδα, ενώ αν πάω εγώ, δεν παθαίνει τίποτε...

«Πώς το λες αυτό; παρατήρησε τότε ο Γενναίος με άπορία. «Έτσι το λέω κι' έτσι είναι, άπάντησε ο Καραϊσκάκης.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Η κομψή Παρισινή φορούν αυτήν την εποχή, το βράδυ, τουαλέτες από κορπ-ζωρζέ και από μεταξωτή μουσελίνα χρώματος πολύ ανοιχτού πράσινου ή μπλε-νοβί, πολύ ωχρού.

Επίσης για το βράδυ είναι πολύ «αν-δρική» στο Παρίσι και φορέματα από σατέν, καλλιτεχνικά εφαρμοσμένα στο σώμα και γαρνιρισμένα με δυο κυματιστά πανώ, προσαρμωμένα στους ώμους, πίσω. Η γαρνιτούρα αυτή δίνει πολλή γάρη στη σιλουέτα και κάνει να φαίνεται πιο ύψηλο το άτομα.

Όλα τα βραδυνά φορέματα συνήθως τον τελευταίο καιρό πολύ άνισα και μάλλον μακρὰ πίσω. Επίσης για το βράδυ συνήθως και τα φορέματα από μεταξωτή δαντέλα. Αυτά συνοδεύονται συνήθως με βέστες άσπρες, ή όποιες φτάνουν ως τα γόνατα.

Η άσπρη μπλούζα και η σκούρα φούστα είναι πολύ της μόδας στο Παρίσι. Φαίνεται δε ότι θα επικρατήσουν όλο το καλοκαίρι. Η μπλούζα γίνεται από λινουέζα, από κορπ-ντε-σίν, από βουάλ, από κρέπ, από δαντέλα ή από λινό.

Η ποικίλη μπλούζα είναι σχεδόν «σεμική» με μακρὰ κλειστά μανίκια και γαρνιριστά με γιαντά και κάποτε με πλαστών, το οποίο κομμάτι εμπρός με μία σειρά από κομμάτια σιντεφένια ή κρυστάλλινα.

Η απογευματινή μπλούζα είναι πιο λουσάτα και γαρνιρισμένη με έντονα από το ίδιο ύφασμα ή από δαντέλα. Έχουν δε μανίκια «αν-δρική» προς τα κάτω.

Η φούστα, ή όποιες συνοδεύουν τις άσπρες μπλούζες, είναι σκούρες και γίνονται με κορυφωμένες ή έντελως ίσιες και σταυρωτές στο πλάι. Πολλές από αυτές τις φούστες γαρνιρίσονται με κομμάτια εμπρός.

Στο Παρίσι, αυτή την εποχή, είναι της μόδας και η ρομπ-μαντό, από λευκό λινό ή από σατέν. Η ρομπ-μαντό αυτές γίνονται σταυρωτές στο πλάι και γαρνιρίσονται κάτω με ένα άριστο βολάν.

Τα καλοκαιρινά επανωφόρια είναι ελαφρώς εφαρμοσμένα στο σώμα και κομψώνονται από επάνω ως κάτω. Είναι μάλιστα πολύ με εδαφιστικές. Γίνονται από λινό ή από ύφασμα μεταξωτό. Συμπληρώνονται δε συχνά με μία κλίμα. Συχνά αυτή η κλίμα είναι σχιστή στους ώμους.

Το πιο μοντέρνο ανδρικό γίνεται με επανωφόρι από λευκό ντόρ χρώματος λαβάντας και με φόρεμα από κρέπ-ντε-σίν του ίδιου χρώματος ή από μουσελίνα εμπρός της αυτής αποχρώσεως.

Τα λουσάτα φορέματα της εποχής γίνονται σε σχέδια απευνδύα.

Τα καλοκαιρινά ταγιέ έχουν χαλαρές ίσιες και κοντές, γαρνιρισμένες συνήθως με δυο τσέπες.

Τα μοντέρνα ανδρικά κρέπ έχουν τα περισσότερα φάντο μαύρο και μοτίφ ανοιχτόχρωμα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

α'). Ανδρική με φούστα και μπλοκ από κρέπ εμπρός και μπλούζα άσπρη.

β'). Ανδρική από άσπρο τζέρεσι για το φόρεμα και τζέρεσι μπλε μαρν για την ζακέτα. Κατάλληλο για ενδονόες και ταξείδια.

γ'). Ανδρική από κρεπέλλα κόκκινη, γαρνιρισμένη με νερόβυ.

Η μεταξωτή εμπρός μουσελίνα είναι συνήθως μαύρες και άσπρες, ούζ και λιλά, άσπρες και πράσινες. Συχνά ένα φόρεμα εμπρός συνοδεύεται με βέστα άσπρη, ή όποιες δένεται στην τάγια ντραπυρισμένη με «μπά-σκερ», ή όποιες φτάνουν ως τους γοφούς.

Τα εμπρός με τρία χρώματα υφάσματα, όπως π. γ. κόκκινο, άσπρο και μαύρο, είναι κατάλληλα για φορέματα καθημερινά. Γαρνιρίσονται με γιαντά και περμαμένα από άσπρο λινό και με ζώνη δερματίνη.

Φορέματα λουσάτα γίνονται και από ζωρζέτα μαύρη και από βουάλ μπλε-μαρν με άσπρες γαρνιτούρες πλαστών, ζαμπύ, κλπ.

Μία από τις τελευταίες «νοουβό-τέ» είναι πάντα από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, γαρνιρισμένη με μίαν άγρφα όμοια με εκείνη που γαρνιρίσει το φόρεμα. Επίσης η άσπρη ε-σάρπας είναι πολύ-πολύ της μόδας τελευταία.

Είνα ακόμη πολύ «αν-δρική» τώρα στο Παρίσι και οι φανταζίν γιαντάδες από τουλί, κεντημένο με χρωματιστή κλωστή. Οι γιαντάδες αυτές είναι «αν-δρική» και με την προσθήκη των μπορούμε να μεταβάλλου-

με σε μοντέρνο ένα ντεμοντέ ύστο κορσάκι.

Τα έσφραυχα γίνονται τον τελευταίο καιρό από κρέπ και βουάλ μεταξωτό και γαρνιρίσονται με άζουρ, με ντεκούρ και βολάν «αν-δρική» κάτω στις κομψιότητες.

Τα καλοκαιρινά κοστούμια των κυριών γίνονται από υφάσματα φανταζίν με λεπτές γραμμές.

Τα Άγγλικά «ντουέντ» μπλε-μαρν και γιαντά ανάμικτα είναι τα πλέον προτιμώμενα.

Τα ανδρικά πάλι πουκάμισα έχουν λεπτές οριζόντιες γραμμές χρωματιστές, επάνω σε φόντο άσπρο.

Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία μπόνε ντραπέ από φάβα ή από κρένα Σκωτσέζικη ή από Σκωτσέζικο λινό ή από λινό με βούλες και από φάβα Σκωτσέζικη μαλακή.

Η νέες καπελίν γαρνιρίσονται με μία απλή κορδέλλα ή με μία λεπτή γιαντά. Επίσης πολλές καπελίν γαρνιρίσονται κάτω στο μπροσά ένα μεγάλο άνθος ή μ' ένα μπουκετάκι.

Η κορδέλλα, ή όποιες θα γαρνιρίσουν τις καπελίν, θα δένονται πίσω χωρίς μακρὰ πάν και θα είναι το ίδιο χρώματος με το φόρεμα.

Μερικά μικρά καπελλάκια γαρνιρίσονται με λίγα φτερά ή πουλιά δυο ζωικών αποχρώσεων, τοποθετημένα στο πλάι. Τα καπελλάκια με τις γαρνιτούρες αυτές είναι μαύρα, καφέ, μπλε-μαρν, πράσινα σκούρα και κόκκινα. Μερικά άλλα καπέλλα γίνονται από ύφασμα ως τη μέση της καλόστας και το υπόλοιπον συμπληρώνεται με κρένα, ή όποια πέφτει εμπρός στα μάτια σαν βέλο.

Το απόγευμα θα φορέσουμε και φορέματα «στύλ» από ταφτά «μπλε-μαρν» με χρωματιστά λουλούδια και γαρνιρισμένα με μικρά άσπρα γιαντάκια.

Απογευματινά φορέματα από κρέπ-ντε-σίν θα γαρνιρίσονται με μονόγραμμα κεντημένο στο κορσάκι δεξιά ή αριστερά.

Καθώς φαίνεται, το σχέδιο «μπο-λερό» θα επικρατήσει στα κορσάκια όλο το καλοκαίρι.

Θα ιδούμε υπολερό ένκορσπε και υπολερό έντελως ξεχωριστά από το φόρεμα.

Θα ιδούμε επίσης γαρνιτωμένα «ντε-πέρ» με φούστα «αν-δρική» ή με πίες και με υπολερό, από το ίδιο ύφασμα ή ύφασμα. Το υπολερό θα είναι ανοιχτό εμπρός, ώστε να φαίνεται ένα άσπρο πλαστρόν ή μία μπλούζα.

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΛΕΝ Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Η ΘΗΝΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Σύμφωνα με μία στατιστική που έγινε τελευταία, σε όλη τη γη κάθε χρόνο πεθαίνουν 33 εκατομμύρια ανθρώπων, ήτοι 91,534 άνθρωποι κάθε μέρα, 3,750 κάθε ώρα και 262 κάθε λεπτό.

Επίσης, σύμφωνα με την ίδια στατιστική, η διάρκεια της ζωής του ανθρώπου είναι κατά μέσον όρον 38 χρόνια. Το ένα τέταρτο των ανθρώπων πεθαίνουν πριν φτάσουν στο έβδομο έτος της ηλικίας των και οι μισοί προτού γίνουν δεκαεφτά. Επί 100 χιλιάδων ανθρώπων μόνον ένας ζή 100 χρόνια. Επί χιλιάδων τέλος ανθρώπων που φτάνει στην ηλικία των 70 ετών οι 34 είναι κληρικοί και πολιτικοί, οι 40 γεωργοί, οι 33 εργάτες, οι 32 στρατιωτικοί, οι 29 δικηγόροι και μηχανικοί, οι 26 λόγιοι και οι 24 γιατροί, κτλ. κτλ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο ζωγράφος στον υπηρέτη, που πήγε να πάρει μία εικόνα:

— Πρόσεξε την εικόνα, το χρώμα δεν έχει ξεροθιά καλά άκόμα!

Ο υπηρέτης: — Δεν περάζει, κύριε, φορώ τα παλτά μου ρουζ!

Ο γοργόμαστο χορμπέρης:

— Καλά μαντάτα, κυρά Σοφία, έχω ένα γράμμα με πένθος για σάς.

— Άχ! δίχως άλλο ο άδελφός μου θα πέθανε. Τό επανώχρωμα, καθώς βλέπεις, είναι δικό του.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI
(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

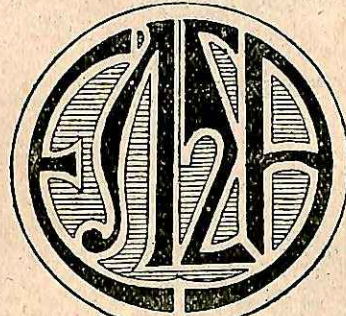
Εξασφέρει κάθε εύχελίαν δια την επιτυχίαν του ανωτέρου σκοπού.

Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα διακατεμύρια δραχμαί.

Ασφαλιστήρια ήγγυημένα παρά του Θεσαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (202 ΟΡΘΟΣ)

ΒΕΡΝΙΚΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΑΝΕΞΟΔΩΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΙΠΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ και ΥΠΑΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "ΟΦΟΙΝΙΞ,"

Ίανος 5 Πλατεία Ώονεϊός (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη)

ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΞΙΣ

ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ίατρική συμβουλή: απολύτως ΔΩΡΕΑΝ

Ώραι εργασίας: 7 π. μ. - 8 μ. μ.

Εκδίδονται Άτμοπλοϊκά και Σιδηροδρομικά εισιτήρια δι' όλα τα μέρη του κόσμου.

Εισιτήρια γύρου συνδυασμένα ά τροπικών και σιδηροδρομικών με μεγάλας εκπώσεις.

Εισιτήρια άναψυχής, έκδρομών κ.λ.π.

Εισιτήρια οικογενειακά με μεγάλας εκπώσεις.

Γραμμά Άφρικής, Άμερικής, Καναδά, Ινδιών, Κίνας, Ιαπωνίας, Αυστραλίας και Νέας Ζηλαντίας δια των καλύτερων και μεγαλύτερων Έταιρειών.

Άτμόπλοια 45 χιλ. τόνων. Άτμόπλοια 65 χιλ. τόνων.

Διάπλους Άνεκων ήμέρας τεσσάρων και ήμισιον.

Άποστολή δερμάτων, κλωστών και έμπορευμάτων εις όλον τον κόσμον.

Άποστέλλονται αϊ άποσκευαί των έπιβατών κλπ. εις όλας τάς πόλεις του κόσμου.

Άσφάλεια άποσκευών και έμπορευμάτων.

Άσφάλεια άποσκευών και έμπορευμάτων.

Άσφάλεια άποσκευών και έμπορευμάτων.

ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΗΛΙΟΣ

57 ΑΙΟΛΟΥ 57

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ διὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ τοῦ προσώπου σας εἰς χρειάζε-ται μίαν ΟΜΒΡΕΛΛΑΝ.

ΔΟΙΠΟΝ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε καὶ νὰ τὴν ἀγοράσετε ἀπὸ τὸ κατάστημά μας ὅπου θὰ εὕρετε

ΓΟΥΣΤΟ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΘΑΝΙΑ
Προσέξτε στὴν Δοίαν μας ΗΛΙΟΣ Αἰόλου 57

ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΣΑΣ

Οι τάπητες διατηρούνται μακρὰ μόνον με ειδικὸν τίναγμα - πηύσιμον καὶ ἀποχύμασιν

ΕΙΔΙΚΑ ΤΩΝ ΠΛΥΝΤΗΡΙΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ

ΥΙΩΝ Δ. ΚΑΧΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ8 ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΙΔΙΟΡΩΣΑΤΕ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΣΑΣ

ΚΥΡΙΑ.

Σας συνιστάμεν τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Εἶνε τὸ καλλίτερον ἐμπνηγῶν. Θεραπεύει ριμικῶς τὴν ἀτακτικὴν περίοδον τῶν γυναικῶν καὶ κεραιδῶν. καταπαύει τοὺς πόνους τῶν νεύων τῆς κοιλίας, τὴν ἡμικρανίαν, ἐξάντησιν καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς ἀτακτικῆς περιόδου.

Οἱ διασημότεροι ἱατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ Μαν-στρουόλ. Σητήσατε ἐθνηγίαν δωρεάν. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Χρο-νέπουλος, Κάνιγγος 12. Ἀθήναι. Ἀντιπρόσωπος ἐν Θεσσαλο-νικῇ Α. Γευνάς, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 33.

Ζ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ καὶ ΖΑΧ. Ν. ΣΥΜΕΩΝ. Βιβλιοδετική καὶ τυπογραφικὰ ἔργασιαι. Ὁδὸς Λε-κα 20. Ἀθήναι

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ

Ὁσθεδόν.

Αποτέλεσμα ἐξυγιάν-σεως ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ-Ἰγ. Κωνσταντίνου

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔν-τασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερον ἀπὸ εἰς ἑνᾶς καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-φος καὶ ὁ σπουδαῖος.

Πωλεῖται: Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,

Λέκκα 21α.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

ΔΙΑ ΝΑ αποφύγητε τὰς μολύνσεις αἰτίνες ὀφεί-
λονται εἰς τὴν δυσκοιλιότητα ἢ καὶ εἰς τὴν μὴ
καθημερινὴν κένωσιν, ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ
νὰ λαμβάνετε κάθε πρωὶ ἓνα κουταλάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Θὰ καταστήσετε τὸν ὀργανισμόν σας
ικανὸν νὰ ἀντισταθῇ εἰς κάθε ἐντερικὴν
νόσον. ΜΙΑ ΦΙΑΛΗ ἐπαρκoῦσα διὰ πολ-
λὰς δόσεις ἢ καὶ ἓνας φάκελλος εἶναι
ἀπαραίτητα εἰς κάθε οἰκογένειαν διὰ τὸ
χρησιμοποιηθῇ εὐθὺς ὡς παραστῇ ἀνάγκη

Προσέξατε τὸ σῆμα γνησιότητος ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ὡς
καὶ τὴν ὑπογρ. *Prodel* ἐπὶ ἐκάστης φιάλης καὶ φακέλλου

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

